

“O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor. Onlardan korkmayın, eğer mü’min iseniz benden korkun.”

(3 Ali İmran/175)

Ey Zindan Arkadaşlarım 2

UMDE

Yayın No: 4

Kitabın Adı: *Ey Zindan Arkadaşlarım 2*
Yazar: *Ebu Muhammed el-Makdisî*
Tercüme: *Hülya Afacan*

Teknik Hazırlık: *Şehadet*
Kapak Tasarım: *Fahreddin Gezenler*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*
Fevzi Çakmak mah. Hacı Bayram cad. No:18
Baskı Tarihi: *Şubat/2018 (3. Baskı)*
Baskı Yeri: *Konya*
Sertifika No: *25537*

İLETİŞİM
Umde Yayınları
Buhara Mah. Hat Cad. No: 40/B
Tel: 0 553 732 62 42
Web: www.sehadetkitap.com
Selçuklu - KONYA

EY ZİNDAN ARKADAŞLARIM 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

Umde Yayınları

İçindekiler

Hutbetu-l Hace 7

Takdim 9

Nida'ul İslam Dergisinin Şeyh Makdisi İle Yaptığı Röportaj 11

Parmaklıklar Ardında Bir Görüşme 12

El-Asr Dergisinin Makdisî İle Röportajı 43

Beyyiatu-l İmam Örgütü Olarak İsimlendirilmemiz Üzerine 61

Zindan... Cennet Ya da Cehennem 69

Hak Üzerinde Sebat Etmeye Onu Tüm Çıplaklığı İle Haykırmaya ve Tağutların Dostlarından Korkmamaya Teşvik 77

Arap Kardeşlerimizin Sorularına Işık Tutan Fenerler 93

Milleti İbrahim'in En Önemli Misyonu 115

Uluslararası Hukukun İslam Şeriatine Muhalefeti 143

Krallar Dalalet Alimleri ve Ruhbanlar Olmasaydı Bu din Fesada Uğrar mıydı? 151

İt Ürür Kervan Yürür 157

Barış Fitnesine Dair Kısa Bir Açıklama 169

Ağa ve Avanesi... Patron ve Adamları 179

İslam Gençliği Ne Zamana Kadar Kendisini İlgilendirmeyen Bir Savaşa Alet Olacak 189

Önemli Olan Mana ve Gerçeklerdir 199

Bizim Mizanımız ve Onların Mizanı 203

Irak'taki Kardeşlerimize Destek ve Nasihat Mektubu 209

Kadı Seyfullah Ebu İmran'ın Makdisî'ye Mektubu 217

Emir Seyfullah'ın Şehadeti Üzerine 219

Hutbetu-l Hace

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabelerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Takdim

Hamd *“İnsanlar onlara -düşmanlarınız size karşı ordu topladı, onlardan korkun- dediklerinde; bu onların imanını artırdı ve şöyle dediler: Allah bize yeter. O ne güzel vekildir" (3, Ali İmran/173)* diye buyuran Allah’a özgüdür. Salât ve selam “Şaşarım o mü’minin haline ki her halde kazançlıdır. Kendisine bir hayır isabet etse şükreder ve kazançlı çıkar. Kendisine bir musibet isabet etse bu sefer sabreder de yine kazançlı çıkar” diye buyuran Resulullah’ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, O’nun ailesinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar O’nun yolundan ayrılmadan mücadele eden tüm mü’minlerin üzerine olsun.

Hiç şüphesiz ki tarih, tevhid ve şirk mücadelesiyle sürüp gitmektedir. Tevhid erleri ile şirk ehli arasında sürüp giden bir savaş... Bir tarafta sadece ama sadece Allah’a ibadet etme ilkesini haykıran, insanları azgın tağutların otoritesinden kurtarıp “*Bir*” ve “*Kahhar*” olan Allah’ın kulluğuna davet eden tevhid ehli, diğer tarafta ise ellerinde bulundurdukları sahte güç ile insanların üzerinde sulta iddiasında bulunan Firavunlar...

Nice davetçiler bu yolda büyük sıkıntılara maruz kalmışlar, işkence görmüşler, yurtlarından çıkarılmışlar ve öldürülmüşlerdir. Sadece “*Aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettikleri için*” kendilerinden intikam alınmıştır. Bu hiç şüphesiz *“İnsanlar iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarınımı zannetiler. Andolsun biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah doğru söyleyenleri de mutlaka bilir, yalancılar da mutlaka bilir” (29, Ankebut/2-3)* diye buyuran Allah’ın *(Subhanehu ve Tealâ)* bir sünnetidir. Zira imtihanlar sözünde doğru olanlar ile sadece dilde iman edenler arasında farkı ortaya çıkaran bir ayraçtırlar.

Tağutların, yeryüzünün neredeyse tamamına yakın bir

bölümünde hüküm sürdüğü şu günümüzde bu davet kervanının önde gelen davetçilerinden bir tanesi de Şeyh Ebu Muhammed Asım el-Makdisî'dir. Kendisi neredeyse ömrünün büyük bir kısmını tağutların zindanlarında geçirmiş, zindanda oluşu ise asla davet görevini ihmal etmesine neden olmamıştır. Nasıl ki yeryüzünün Firavunlarına esir düşmeden önce diliyle ve kalemiyle hak daveti sürdürmüş ise aynı şekilde zindanda da bu görevi asla ihmal etmemiş ve eline geçirdiği her fırsatta bu görevi ifa etmeye çalışmıştır.

İşte elinizdeki bu kitap Ebu Muhammed el-Makdisî'nin -Allah bizleri ve kendisini Hakka isabet ettirsin- zindanda kaleme aldığı makalelerini toplayan serinin ikincisidir. Serinin ilki yaklaşık 3 yıl önce 2008 yılının Mart ayında yayınevimiz tarafından okuyucularımıza sunulmuştu. O dönemde niyetimiz Şeyh'in bütün makalelerini kısa bir süre içerisinde bu seri içerisinde yayına sunmaktı. Ancak her zaman olduğu gibi kulların niyeti değil Allah'ın takdiri gerçekleşti ve serinin ikinci kitabının basımı 3 yıl kadar bir zaman sürdü.

Bu uzun ve yorucu çalışmada emeği geçen tüm kardeşlerimden yüce Allah'ın razı olmasını ve kendilerini mutlu sona eriştirmesini dilerim. Hiç şüphesiz O kullarına karşı rahmet sahibi olandır.

"Allahım! Bize dünyada bir iyilik ve ahirette de bir iyilik ver. Ve bizi ateşin azabından koru." (2, Bakara/201)

Murat Gezenler

Nisan/2011

KONYA

“Nida’ul İslam” Dergisinin Şeyh Makdisi İle Yaptığı Roportaj

* Kardeşlerimiz istihbaratın zindanlarında daha önce bu ülkede nerdeyse hiç kimsenin kalmadığı kadar uzun süre tecrit edilerek kalmışlardır. Öyle ki bazı kardeşlerimizin bu zindanda kaldığı süre bir yılı bulur... Bu süreçte oralarda sistemin üzerinde uzmanlaşmış olduğu maddi ve manevi her türlü işkenceye maruz kalmışlardır. Hapishane görevlileri hapishaneleri ziyaret eden uluslararası örgütlerden kardeşlerimizi saklamak zorunda kalmışlardır.

* Bence Allah’ın hükümlerini değiştiren, Allah'ın dini ve dostlarıyla savaşan, Müslüman ülkeleri bunalımlı bir şekilde yöneten mürtedlerle cihad etmek Yahudilerle savaşmaktan daha evladır.

* Bazı şeyhlerin Yahudilerle yapılan cihadın Müslümanlara sadece ölüm getirdiği konusundaki safsataları, sadece Filistin’de değil, bütün dünyada cihadı terk edenlerin ortaya attığı iddialar tarzında boş bir iddiadır. Eğer Müslümanlar böyle saçma sapan konuşmalara katılır veya itibar ederlerse en ufak bir direnç bile gösteremezler. Herhangi bir cihad sancağı hiçbir zaman yükselemez.

Parmaklıklar Ardında bir Görüşme

1- *Bize biraz kendinizden, tutukluluk şartlarınızdan ve hakkınızda verilen hükümden bahseder misiniz?*

-Bismillahirrahmanirrahim. Alemlerin rabbine hamd olsun. Salât ve selam Rasulullah'ın ve onun dostlarının üzerine olsun.

Kardeşiniz Ebu Muhammed Isam ya da Asım (ki ben bunu daha çok severim) Berka'lı Muhammed b. Tahir'in oğludur. Berka'da doğmuş ama Makdisi (Kudüslü) olarak tanınmıştır. Neseb olarak Uteybî'dir.

En büyük oğlum 12 yaşındaki Muhammed'dir. Onun adından dolayı lakabım Ebu Muhammed'dir. Onun haricinde iki tane daha oğlum var. Ömer ve İbrahim. Bir tane de kızım var. Tebliğ davetine başladığım zamanlarda yazılarımda kendi ismimden daha çok Makdisi ismi ile tanındım. Bunun sebebi kutsal bir mekan olan Beyti Makdis'in, doğum yerim olan Nablus bölgesindeki Berka köyüne çok yakın olmasıdır. H.1378 (m.1959) yılında sözünü ettiğim köyde doğdum. Üç ya da dört yaşlarındayken ailemle birlikte oradan ayrılarak lise eğitimimi tamamladığım Kuveyt'e gittim. O günlerdeki isteğim Medine-i Münevvere'deki İslam Üniversitesinde eğitim görmekti. Ne var ki babamın isteği doğrultusunda fen bilimleri dalında eğitim almak için Irak'ın kuzeyindeki Musul Üniversitesine gittim.

Bu dönem benim için bir dönüm noktası oldu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yaşamımın ilk başlangıç aşamalarından itibaren çeşitli grup ve parti faaliyetlerine katılmamak konusunda bana yardımcı oldu. En başından beri hepsinden daha faydalı olduğunu düşündüğüm İslami Cemaatlerle bağlantıya geçmemi engellemelerine izin vermedim. Farklı farklı cemaatlerle bağlantılarım vardı.

Aynı şekilde bir dönem selefilerle görüşüyor, başka bir dönem de Cüheyman Cemaati ile görüşüyordum. Sorun yoktu.

Yine farklı farklı ileri gelen şeyhlerle ve cihad akımlarına mensub cemaatlerle de görüştüm. Bu kardeşlerimizin ve şeyhlerin birçoğunun üzerimde büyük emekleri vardır. Bunu asla unutamam ve inkâr edemem. Henüz yolun başındaydım. Bazı görüşlerinde onlara katılmayışıma rağmen bunu onlardan gizlemiyordum.

Kuveyt ve Hicaz arasında gidip geldim. Her iki yerde de ilim eğitimim için çok değerli olan ilişkiler kurma fırsatı bulup, faydalı münazaralar yaşadım. Bazı şeyhlerden bazı ilimlerin temelini aldım. Ancak onların, kendilerine içinde bulunduğumuz durumlarla ilgili şer'i hükümleri araştıran gençlerin sorularına dair verdikleri cevaplar bu konuda beni tatmin etmiyordu. Günümüz yöneticileri karşısında doğru bir duruşları yoktu. Yine ümmetin içinde bulunduğu durumu değiştirmeye yönelik net bir tutumları yoktu. Bunun üzerine bütün zamanımı Şeyhulislam İbni Teymiyye ve öğrencisi İbni Kayyim'in kitaplarını okumakla geçirmeye başladım. Sonra Medine'ye geliş gidişlerim sırasında Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın kitapları dikkatimi çekti. Ve gerek özel gerekse de halk kütüphanelerinde dolup taşan Necdi Davet İmamları içinden onun torunları, çocukları ve öğrencilerinin kitapları dikkatimi çekti. Söz konusu kitapları okumak için uzun zaman ayırdım. Basılmış olup da okumadığım hiçbir kitapları kaldığını sanmıyorum. Bu kitapların hayatımın seyrinde çok ciddi etkisi olmuştur.

Defalarca Pakistan ve Afganistan'a gittim. Bu süreçte İslam aleminin her köşesinden pek çok cemaat ve kardeşlerimizle tanışma fırsatı buldum. Onlarla birlikte davet ve eğitim çalışmalarına katıldım. Bu süreçte yazdığım ve ilk kitabım olan "Millet-i İbrahim" adlı kitabımı orada bastırdım. Necdi Davet İmamlarına ait kitapların üzerimde bıraktığı büyük etki bu kitapta oldukça açık bir şekilde görülmektedir.

Zaman zaman tekfirde aşırıya giden gruplarla da görüşmelerim oldu. Hatta onlarla ilgili henüz basılmamış bazı telifle-

rim de bulunmaktadır. Mesela “Er-Reddu Ala Gulati’l Mükeffire Fi Kaidetin Men Lem Yukeffirul Kafir Ve Selasilu’t Tekfir.” Aynı şekilde bazı Mürcie cemaatlerle de görüşüp bunlar neticesinde telif ettiğim eserlerim de vardır. Mesela: “İmtaul Nazar Fi Keşfi Şübuhati Mürcüetil Asr” "El-Farkul Mübiyn Beynel Özri Bil Cehli Ve’l İğrazu Ani’d Din” gibi...

Daha sonra bir süre Ürdün'de kaldım ki bu tutuklanışımdan iki yıl önceydi. Yani 1992 yılında. Ürdün’de canının istediği gibi davranabilen Mürcie Cemaatleri olduğunu gördüm. Ben de bu mübarek daveti tebliğ etmeye başladım. Çeşitli yerlerde üç dersim vardı. İki tanesi Amman’da, üçüncüsü Hasa’daydı.

Dersler; tevhid, tevhidin gereklilikleri ve vacipleri üzerine yoğunlaşıyordu. “Laialeheillallah”ın şartları, onu bozan haller, onun en sağlam kulp oluşu, Ehli Sünnet akidesi, Mürcie Cemaatlerin ortaya attığı iddialara cevaplar ve bunlar gibi pek çok insanın bilmediği ve gençlerin en çok ihtiyaç duyduğu önemli mevzular etrafındaydı.

Dersler Millet Meclisi seçimleri ile aynı döneme denk gelmişti. Benim derslerime katılan öğrencilerle demokrasiyi ve seçimleri savunan bazı kişiler arasında tartışmalar patlak verdi. Özetle bu konuları içeren, insanların arasındaki şüphelere cevap veren bir risale yazmak ihtiyaç haline gelmişti. Hemen “Demokrasi Bir Dindir” adlı risalemi kaleme aldım. Risaleyi bastık ve bu dönemde insanlar arasında yaymaya başladık. Yine hatip kardeşlerimizden birinin yerine bu dönemde bir Cuma hutbesi verdim ve hutbede tevhid davetini açıkladım. İnsanları açıkça beşeri kanunlardan uzak olmaya, parlamentoları inkar etmeye davet edip seçimlere katılmamaları konusunda uyardım.

Davetimizin daha geniş alanlara yayılmasını istiyordum. Bu yüzden bazı kardeşlerimle beraber ülkenin güneyine, kuzeyine ve farklı bölgelerine ziyaretler gerçekleştirdik. Oralarda Afganistan cihadına katılmış ve davete sempatisi olan kardeşle-

rimizle görüştük. Onlara kitaplarımızı ulaştırdık. Tevhide davet için çalışmaları ve bu konuda yoğunlaşmaları için onları teşvik ettik.

Bu mübarek davet esnasında Allah düşmanlarının ve emniyet güçlerinin dikkatini çektim. Aynı şekilde Mürcie yandaşları ve hükümet taraftarları da benden rahatsız oldular. Her biri kendilerince davetimiz için tuzaklar hazırlamaya başladılar.

Hükümet taraftarları daveti karalamak için çalışmaya koyuldular. Kardeşlerimizi tekfir ettiler, aşırı olmakla suçladılar. Tıpkı İrca ehlinin hak ehli arasında fitne çıkarmak için alışkanlık haline getirdiği tarzda...

İstihbarat ülkenin her köşesinde kardeşlerimizi izlemeye ve teker teker tutuklamaya başladı. Tutuklananları davetimizle, benimle, verdiğim derslerin mahiyeti ve neye davet ettiğimle ilgili sorguladılar.

Bu durum bana göre oldukça normal ve her an gerçekleşmesini beklediğim bir durumdu. Çünkü bu yolun tabiatı böyleydi. Allah düşmanları tutuklanan bazı arkadaşlarımıza "Neden Ali Halebi'nin, Ebu Şakra'nın ya da el-Elbani'nin derslerini takip etmiyorsunuz? Bu şeyhlerden uzak duruyor ve o teröristten ders alıyorsunuz öyle mi?" diyorlardı.

Ancak ben biliyordum ki nebilerin yolunu sürdüren, Millet-i İbrahim'i kaim kılmaya çalışan, tevhidi haykıran bir davetin böylesi vakıalarla karşılaşması gayet doğaldır. Nitekim Varaka bin Nevfel'in nübüvvetin doğuşunda Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e söylediği şu söz bu davetin mihverini oluşturmaktadır:

"Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir."

Öyleyse Allah düşmanlarından muhalefet görmeyen Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirdiğinin bir benzerini

getirmemiş demektir. Böyle kimselerin ortaya koyduğu davet olsa olsa hata, doğrudan sapmak ve tahriftir.

Şüphesiz bizim davetimiz gibi bir davet bu ülkede henüz beşikte sayılır. Zaman içinde arınacak, zorluklar onu güçlendirecek, içindeki iyiler ve kötüler birbirinden ayrılacaktır.

Kardeşlerimizle birlikte teslim olmamaya karar verdik. Aynı zamanda düşmanın bizim yapmamızı beklediği ve bunun için sürüklediği plansız herhangi bir tepki gösterememek konusunda da karar aldık. Nitekim bu ülkede neredeyse hiç tecrübemiz yoktu.

Beni tutuklamak için yedi kez evime baskın düzenlediler. Defalarca evimin kapısını kırdılar ve her tarafını aradılar. Pek çok kitaba, evrak ve yazılara ve evde hoşlarına giden eşyalara el koydular. Her defasında ailemden istihbarata gidip teslim olmamı istediler.

Nihayetinde muvahhid kardeşlerimle beraber tutuklandım. Kardeşlerimizden bazıları benim onlara temin ettiğim bombalar ve patlayıcılarla nehri geçip eylem yapmak için benden fetva istiyordu. Ben o günlerde bu tür eylemlere engel oluyordum. Bu merhalede tevhide davet, sabır ve bunun için cihad etmenin İrca ehli dışında kimsenin bulunmadığı bu ülkede daha iyi olacağını söylüyordum. Çünkü Yahudilere karşı bu tür eylemler yapanların sayısı oldukça çoktu. Özellikle de Filistin ile olan coğrafi konumu nedeniyle bu ülkede... Ama kafir yöneticilerle savaşmak için hazırlık yapan tevhid davetçilerinin sayısı oldukça azdı. Kafir yöneticiler aslında İsrail'in hamisi idiler ve onu İslam yurdunun kalbine ekmişler, onun dışındaki doğulu ve batılı kafirleri de bu toprakların zenginliklerine musallat etmişlerdi.

Bomba ve patlayıcıların bu şekilde konuya dahil olması zaten gözü üzerimizde olan emniyet güçlerine bize yönelik suçlamaları arttırmaları için imkan sağladı. Tağutlara dil uzatmak suçundan alın da kendi deyimleri ile gayrı meşru örgüt kurmak,

halkın huzuruna, ülkenin güvenliğine yönelik terörist eylem gerçekleştirmek için patlayıcı bulundurmak suçuna kadar…

Tüm bunlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bu dava için hazırladığı planlardı.

Bu tutukluluk ve Allah düşmanlarının kurduğu tuzaklar davanın daha da büyümesinde ve davetimizin ortaya çıkıp yayılmasında Allah'ın fazlı ile etkili olan medyanın rahatsız olmasına neden oldu. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın rahat zamanlarda değil de sıkıntılı ve zor zamanlarda ortaya çıkan ne kadar da çok sünneti vardır.

> *"Ona böyle bir tuzak kurmak istediler. Fakat biz onları en çok zarar edenler durumuna düşürdük." (21 Enbiya/70)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tutuklandığımız ilk andan itibaren kalbimizi davetimize bağladı ve tağutlardan, onların kanunlarından ve hüküm koyucu rablerinden beri oluşumuzu içeren bu davayı haykırmakta bizi muvaffak kıldı. Onlara dalkavukluk ve rol yapmadan açıkça davamızı haykırdık. Gerek derslerimizle gerek hitabımızla gerekse de yazılarımızla hapishanede kaldığımız sürece ve mahkemelerde geliştirip sergilediğimiz bu duruşun Allah düşmanlarının bizi tanıyan, kitaplarımızı alan ya da uzaktan yakından bizimle ilişkisi bulunan herkese karşı öfkelerinin artmasında belirgin bir etkisi vardır.

Kardeşlerimiz istihbaratın zindanlarında daha önce bu ülkede nerdeyse hiç kimsenin kalmadığı kadar uzun süre tecrit edilerek kalmışlardır. Öyle ki bazı kardeşlerimizin bu zindanda kaldığı süre bir yılı bulur… En az kalan altı ay kalmıştır. Bu süreçte oralarda sistemin üzerinde uzmanlaşmış olduğu maddi ve manevi her türlü işkenceye maruz kalmışlardır. Hapishane görevlileri hapishaneleri ziyaret eden uluslararası örgütlerden kardeşlerimizi saklamak zorunda kalmışlardır. Bu, kardeşlerimizin daha katı, daha sert hale gelmesinde etkisi büyük olan eşsiz ve mübarek bir tecrübedir.

Sonra zindanlardan çıkarıldık ve hapishaneye konulduk. Beni ülkenin kuzeyindeki "Kafkafa" hapishanesine gönderirken diğer kardeşlerimizin çoğunu ülkenin güneyinde merkezi bir hapishane olan "Suvaka" hapishanesine gönderdiler. Tabiî ki bunun amacı bizi birbirimizden ayırmak ve davetimizi zayıflatmaktı...

"Hani kâfirler seni tutuklamak veya öldürmek ya da (Mekke'den) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar, Allah da tuzak kuruyordu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." (8 Enfal/30)

Ben aylar süren tecritten çıkıp da hapishaneye ayak basar basmaz çok özlemiş olduğum davetimize yeniden başladım. "Ey Zindan Arkadaşlarım! Bir ve Kahhar olan Allah mı daha hayırlıdır yoksa farklı farklı Rabler mi?"[1] adı altında bir seri makale yazdım. Bu yazılarımda Millet-i İbrahim ve tevhid çerçevesinde farklı farklı konuları ele aldım. İbadet, şirk, kelime-i tevhid, kelime-i tevhid ile çelişen durumlar, onun gerekleri ve şartları gibi. Yazılarımın mahkumlar arasında yayılması için çalıştım.

Hapishanede davetimi yaymaya çalıştığım mahkumlardan bir tanesi salıverilmesinin ardından benim yazılarımı dışarıda kitap haline getirerek bastırmış ve "Kafkafa" adı altında yayınlamıştı. Bu Allah'ın düşmanlarını oldukça sinirlendirmişti. Hapishaneden çıkan bazı kişiler yazılarımıza ulaşmak için diğer kardeşlerimizle temasa geçtiler. Daha sonra Allahu Teala bu kardeşlerimizi Ürdün Muhaberat Merkezine makineli tüfeklerle baskın yapmaya muvaffak kıldı. İçlerinden bazıları tutuklandı, beni tanıdıklarını söylediler ve beraberlerinde benim yazılarım bulundu. Olay ardından direk güneydeki merkezi hapishaneye nakledilmemden dolayı Allahu Teala bu hadiseyi da-

---

[1] Bu makaleler serisi "Ey Zindan Arkadaşlarım 1" isimli kitabımızda yayınlanmıştır.

ğılan kardeşlerimizle tekrar bir araya gelmemiz için bir vesile yaptı.

2- *Şeyh vaktini nasıl geçirir, kendisinin ve kardeşlerinin hapishanedeki durumu nedir?*

Merkezi hapishanede bir araya toplanmamızın ardından saflarımızı düzenleyip hapishane içindeki çalışmalarımıza başladık. Yaptığım ilk iş kardeşlerimizi mahkumlar için bir sığınak, davetimiz için de minber olması adına koğuşta cuma namazı kılmaya davet etmek oldu ve bunu bizzat uygulaya geçirdik. Bazı kardeşlerimiz seferde ve esaret altında cuma kılmanın farz olmayışından dolayı cuma namazını kılmıyorlardı. Cuma namazlarına başlamamız sonucunda koğuşumuz tevhid daveti için bir minber haline geldi. Ayrıca vacip olmayışı caiz olmadığı anlamına gelmezdi. Cuma namazlarını kılmamızın nedeni davete vesile olması ve hapishanede bir subayın kıldırdığı diğer cuma namazına alternatif olması içindi. Koğuşta aynı şekilde defalarca bayram namazı da kılmıştık. Hapishanede bizimle birlikte namaz kılanların sayısı hapishane mescidinde namaz kılanların sayısından kat kat fazlaydı. Yine kardeşlerimize bir dizi ders hazırladım. Başka davalardan dolayı mahkum olup bizim koğuşu ziyaret eden ya da kardeşlerimizin ziyaret ettiği diğer koğuşlardaki mahkumlarla ilgileniyorduk.

Bazı kardeşlerimiz davette yeniydi ve doğal olarak hata yapıyorlardı. Bu da beni çoğu zaman eğitim vermek şeklinde devam eden çalışmalarımızı hızlandırmaya teşvik etti. Hızlı bir şekilde davetimizin Allah'ın sevdiği ve razı olduğu hakikatini ve parlak bilincini açıklayan yazılar yazmaya başladım.

Bu yazıların bazılarını mahkumlara gönderdim (Milleti İbrahim'in özeti gibi) Bazılarını da hapishanedeki askerlere, subaylara ve hapishane yönetimine gönderdim. Ki onlar kendileriyle ilişkilerimizi koparmamızdan, hem kendilerinden hem de kanunlarından beri oluşumuzdan oldukça rahatsız oluyorlardı.

Onlara "Rableri Hakkında Savaşan İki Düşman; Biz Kimiz Suçumuz Ne?"[2] gibi risaleler yazıp gönderdim. Bazılarını da sistemin hapishanedeki casuslarına gönderdim ki kendilerinin benim katımda herhangi istisnai bir durumları yoktu. Onlara da "Suvaka Hapishanesindeki Gardiyanlara Vaaz"[3], "Kimin Korkak, Kimin Bahtsız Olduğunu Hatırlatma" gibi risaleler yazdım. Bu risalelerde yaptıkları işin hakikatini onlara açıkladım. Yaptıklarının Ürdün devleti aleyhine ve İsrail lehine casusluk yapan, bundan dolayı da hapishanede cezalarını çeken Arap casusların yaptığından daha kötü olduğunu anlattım. Çünkü bu Araplar İsrail lehinde mürted devletlere karşı casusluk yapıyorlardı. Ancak kendileri mürted devletler lehinde Müslümanlar aleyhine casusluk yapmaktadırlar. Bu yüzden suçları diğerlerinden kat be kat büyüktür.

Bu arada hapishane içinde dolaşan pek çok şüpheye ve çarpık düşüncelere reddiyeler yazdım. Nitekim her davetin karşısında süslü sözlerle insanları kandırmak amacını güden düşmanlarının olması gayet tabii idi.

Bu kişiler hapishane vaizlerini temsil ediyorlardı ve şüphelerin ortadan kalkmasından sonra toplantılarını sıklaştırmışlardı. Amaçları sistemi, rablerini ve taraftarlarını savunan, batıllıklarına ruhsat veren ve davetimizi karalayan şüpheleri tekrar yaygınlaştırmaktı. Bu uygulamalara maalesef tevhid davetini terk etmiş, aklı nakle tercih eden Mürcie zihniyetindeki bazı topluluklar da katıldı. Kendileri mahkumlar arasındaydı ve her iki grupla da defalarca tartışmalarımız, münazaralarımız oldu.

Davetimize yönelik şüphe ve saldırıları püskürttüğümüz sayısız reddiyeler yazdık. Bazılarının Millet-i İbrahim'in bizim şeraitimiz olmadığı yönündeki iddialarına reddiye yazdım. Bir

---

[2] Bu makale "Ey Zindan Arkadaşlarım 1" isimiyle yayınlanmış kitabımızda mevcuttur. (yayıncı)

[3] Bu makale "Ey Zindan Arkadaşlarım 1" isimiyle yayınlanmış kitabımızda mevcuttur. (yayıncı)

başka gruba Ehli Sünnete göre imanın babları, manası ve gerekleri ile ilgili reddiye yazdım. Bir diğer reddiyem sahabeye dil uzatıp, sistemin casuslarını ve hapishane askerlerinin yanlışlarını yamamak için sahabeyi hain olarak niteleyenlereydi. Bu reddiyemin adı "Sahabe Hatıb'a İftira Atanların Hükümsüz İddiaları" idi.

Bir de bu gurupların hepsine birden "Beşeri Kanunların Yardımcıları Ve Şirk Askerlerine Dair Şüpheleri Kaldırmak" adlı bir risale yazdım.

Yine "Tevhid" adlı bir dergi çıkardık. Kardeşlerimizin çoğu bu dergide yazıyorlar ve diğer koğuşlardaki mahkumlar arasında dağıtmak için çoğaltıyorlardı.

Bazı meclis üyeleri zaman zaman mahkumların durumunu kontrol etmek iddiası ile hapishaneyi ziyaret ediyordu. Bunun üzerine "Anayasa Maddelerindeki Sahtekarlığın İfşası" adlı bir risale yazdım. Bu risale Ürdün anayasasını eleştiriyor ve Allah'ın şeraiti ile olan çelişkilerini açıklıyordu. Ayrıca millet meclisindeki açık küfrü, akli ve nakli olarak hükümsüzlüğünü de bu risalede açıkladım. Hapishaneye ziyarete gelen vekillerin çoğuna bu risalemizi verdik.

Bazı ulusal gazetelerde yayınlanan ve davetimize saldıran, kardeşlerimize tekfir, aşırılık gibi iftiralar atan makalelere de reddiyeler yazdım. Yine mahkememizin devam ettiği sırada davetimizi karalamak için yazılan pek çok makaleye de cevaplar yazdım. Yazdıklarımın çoğu Allah'ın fazlı ile hapishane dışına ulaşıyordu. Bazı kardeşlerimiz yazılarımızı yayınlıyor ve böylece gerek haftalık gerekse de günlük gazetelerde yazarların ya da vekillerin yazdığı yazılardan rahatsız olan kardeşlerimize ulaştırıyorlardı.

Küfür hakimleri ile aramızda geçen tartışmalardan dolayı sistem mahkememizi uzatıyordu. Allahu Teala bu süreci olabildiğince karlı geçirmeyi bize nasib etti. Ve daha önce bu ülkedeki mahkeme salonlarının hiç şahid olmadığı bir duruşla düş-

manları karşısında cevap vermeye bizi muvaffak kıldı. Tekbirler... Sistemi, kanunlarını, rablerini eleştiren sloganlar... Hakimlerin önünde ayağa kalkıp saygı göstermeyi reddeden bir tavır... Yine her oturum öncesinde mahkemenin inadına onları kızdıracak bir şekilde orada bulunanlara, askerlere, hakimlere ve avukatlara hitap ediyorduk. Davetimizin ve hakkımızdaki suçlamaların hakikatini, Müslümanların bağrına çöreklenmiş bu sistemin hükmünü, kanunlarının küfür olduğunu açıklıyor ve hakim, asker, avukat kim varsa hepsini ona yardım etmekten kaçınıp tevhid askeri olmaya davet ediyorduk. Yaptığımız bu konuşmalarımızdan çok rahatsız oluyorlar ama bitirinceye kadar beklemek zorunda kalıyorlardı.

Celselerin ilkinde mahkeme başkanına kendi hazırladığım suç listesi gibi bir risale teslim ettim. Sistemi ve taraftarlarını bu listeye ekledim ve adını da "Devlet Güvenlik Mahkemesi Ve Hakimlerinin Allah'ın Şeriatına Göre Muhakemesi" koydum. Onlar bize suç listemizi teslim ettikten sonra ben de onlara kendi hazırladığım bu suç listesini teslim ettim. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* fazlı ile sergilediğimiz bu tutumu mübarek kıldı ve gerek hapishane içinde gerekse dışında davamız üzerinde oldukça belirgin etkisi oldu.

Hapishanenin çeşitli koğuşlarındaki mahkumlar arasında yazdıklarımız elden ele gezmeye başladı. Bu da hapishanede çok etkili oldu. Kardeşlerimizin çalışmaları sayesinde mahkumlardan bir çoğu hidayete erdi. Ve sonrasında tevhid askeri, Allah'ın dininin yardımcısı oldular.

Artık ülkenin dört bir yanından hiç tanımadığımız gençler heyetler halinde bizi ziyarete geliyordu. Biz onları tanımıyorduk ama onlar bizim davetimizi duymuş, kitaplarımızı okumuşlardı. Bize destek vermek ve bazı müslüman kardeşlerimizin haberlerini ulaştırmak için bizi ziyaret ediyorlardı. İçlerinden bazıları çeşitli konularda bize danışıp fetva istiyordu. Onlar için hapishanede birçok kitap yazdım. Bazıları sordukları

sorulara özel cevaplar şeklindeydi ve onlar hapishane dışında yayılmasına yardım ettiler. Tüm bunlar Allah düşmanlarının davetimize olan öfkesini arttırdı ve tahammül edemez hale geldiler. Çünkü onlar bizi davetimizin insanlar arasında tanınıp yayılması için değil tam aksine engellemek ve insanlardan davetimizin nurunu gizlemek için hapsetmişlerdi. Allahu Teala'nın buyurduğu gibi:

> *"Onlar, güç yetirebilseler, sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaya devam ederler. Sizden kim dininden döner de kâfir olarak ölürse, öylelerin bütün yapıp ettikleri dünyada da, ahirette de boşa gitmiştir. Bunlar cehennemliklerdir, orada sürekli kalacaklardır." (2 Bakara/217)*

Bundan dolayı hapishane içinde ve dışında bize karşı tepkisel uygulamalara giriştiler. Dışarıda yaptıkları medya yoluyla davetimizi karalayıp, iftiralar atmak ve eğitime yeni başlamış bazı yeni yetme gençlerin yaptığı açıklamaları suiistimal ederek aleyhte kullanmak şeklindeydi... Allahu Teala bize yardım etti ve yukarıda açıkladığımız şekilde onların bu saldırılarını yine püskürttük.

Gençlerin hapishane ve muhalif grupların baskısı ile ifrata ya da tefrite düşmesinden korktuğum için pek çok konunun kurallarını anlattığım sayısız risale yazdım.

Sonra hapishane yönetimi ziyaret kurallarını sıkılaştırarak gençlerin bizi ziyaret etmesini engellemeye çalıştı. Zaman zaman geri çevirdiler. Giriş ve çıkışlarda sıkı kontroller yaptılar. İsimlerini emniyet güçlerine bildirerek haklarında soruşturma başlattılar. Emniyet güçleri onları tutukladı bizi ziyaret etmelerinin nedenleri, amaçları, kitaplarımızın mahiyeti, hapishaneden nasıl çıkarıldıkları konusunda sorguladılar. Ve ziyaretleri tekrar etmeleri durumunda cezalandırmakla tehdit ettiler. Gerçekten bizi ziyaret etmeye devam edenleri tutukluyor ya da bir daha ziyaret etmeyeceklerine dair söz aldıktan sonra

zorunlu ikamete mecbur ediyorlardı. Bazılarını ise kefaretle serbest bırakıyor, sözlerinde durmadıkları takdirde hacizle tehdit ediyorlardı.

Hapishane yönetimi içerde de tepki olarak beni gençlerden tecrit etti. Benimle görüşmelerini ve beraber namaz kılmalarını yasakladı. Bizimle beraber namaz kılmak ya da kitaplarımızı bulundurmakta ısrar eden herkesi cezalandırdılar. Bazen döverek, bazen uzun süre asılı tutarak, bazen de hücre cezası vererek. Biz ise kardeşlerimize yürüdüğümüz yolun tabiatının böyle olduğunu anlatıyor, sabır ve sebat tavsiye ediyorduk. Özellikle de başka davalardan dolayı hapiste olup da hidayete ermiş olanlara... Ancak iş kardeşlerimizden birine dine küfrettirmek ya da sakalını traş ettirmek noktasına gelince hemen yeni uygulamalar yapıyorduk. Çoğu zaman bu hapishanenin kapısında toplanıp, emirlere isyan ediyor ve günlük sayımda emirlere itaat etmiyorduk. Akşamları koğuşlara girişi reddediyor, şifahi ya da yazılı bir mesaj hazırlayıp hapishane yönetimine iletiyor, onları tehdit ediyor ve onlara Allah'ı hatırlatıyorduk. Onları dinimizle alay etmemeleri konusunda uyarıyorduk. Hapishane yönetimi ile aramızda tartışmalar ve anlaşmalar oluyordu. Onlarla yaptığımız görüşmelerde hücre cezası ya da kardeşlerimize yönelik verdikleri diğer cezaları umursamadığımızı ancak dinimize saldırı olması durumunda hiçbir şekilde sessiz kalmayacağımızı vurguluyorduk... Zaten bizi dinimizden dolayı hapsetmişlerdi ve biz dinimiz uğruna ölmeye hazırdık. Bunu onlara defalarca söyledik. Nihayetinde hapishane yönetimi bizi tanıdı ve kardeşlerimizden herhangi birinin dinine yönelik bir saldırıda bulunmamaya başladılar. Hatta başka davalardan dolayı hapsedilmiş olup hapishanede hidayete eren kardeşlerimize dahi. Tabii bu hapishane askerleri ile aramızda gerçekleşen şiddetli çatışmalardan sonra oldu. İş, zaman zaman bize karşı gaz bombası kullanmalarına ve içeriye baskın yapmaya kadar vardı. Ancak Allahu Tealâ onların tuzaklarını biz-

den uzaklaştırdı ve onurumuzu arttırdı. Bütün bunlar, dostlarına düşmanları karşısında heybetle durmayı nasib eden Allahu Teala'nın fazlı ile olmuştu.

Nihayetinde Amman'daki genel istihbarat hapishanesine nakledildim. Yani bu günden beş ay önce.

Orada hapishanedeki çalışmalarımız, bizi ziyaret edenler, kitaplarımızın mahiyeti, hapishaneden nasıl çıkarıldıkları, içerdeki ve dışarıdaki kardeşlerimizin durumlarına dair pek çok konuda soruşturmaya tabi tutuldum. Zaman zaman beni mahkumiyet sürem olan onbeş yıl boyunca merkez hapishaneye nakletmeden istihbarat zindanlarında tutmakla tehdit ettiler. Bazen serbest bırakılmam karşılığında davetimden, kitaplarımda yazdıklarımdan vazgeçmem ve gençleri bu konuda uyarmam istendi. Bu söyledikleri gerçek miydi yoksa sadece nabzımı ölçmek için mi söylüyorlardı bunu bilemiyorum. Ama her halükarda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* keremi ile onların isteklerini reddetmeyi ve sebat etmeyi bize nasib etti. Hapishaneye, zindana ve davetimiz üzerindeki baskılara rağmen onlardan ve kanun koyan rablerinden beri oluşumuzu yüzlerine haykırdık. Beş gün sonra merkez hapishaneye geri gönderildim. Ancak geri dönüşümün üzerinden bir ay geçmeden bu kez ben ve bütün arkadaşlarım Belka'daki daha küçük bir hapishaneye nakledildik. Böylece diğer mahkumlarla ve hapishanelerle aramızdaki iletişim koparılmış oldu.

Tevhide karşı ellerinden geleni ardlarına koymayan, onun nurundan gözleri kararmış olan bu yarasaların uyguladıkları planların ve tuzakların özeti işte budur...

Ama gördüğünüz üzere bizi tüm dünyadan kopardıkları bu uzlet halinde bile Allah'ın fazlı ile şer'i ilim talebi ile meşgul oluyoruz. İşte mesajımız hala surları, parmaklıkları, duvarları aşıp tüm dünyaya ulaşmaya devam ediyor. Tıpkı şu an söylediğim şu sözler gibi... Bu sözlerimizi daha önceki hapishanelerde,

mahkemelerde ve zindanlarda kafalarına çarptığımız gibi burada da kafalarına çarpıyoruz.

> *"Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır." (61 Saff/8)*

Hem kendimiz hem de tüm muvahhid kardeşlerimiz için Allahu Teala'dan her yerde sebat, başarı ve güzel sonlar nasib etmesini diliyoruz.

3- *Davetiniz ve İsrail hedeflerine karşı eylem gerçekleştirmeye çalışmaktan dolayı suçlanıyorsunuz. Bu konudaki yorumunuz nedir? Şehadet eylemleri ile ilgili görüşünüz nedir?*

Daha önce de defalarca tekrarladığım gibi Yahudilere ya da dünyanın herhangi bir yerinde Müslümanlara karşı savaşan kafirlere cihad eylemi düzenlemekte şer'i bir mani görmüyorum. Bunu tekrar tekrar vurguluyorum. Eğer Filistin gibi işgal edilmiş bir yerde ise vaciptir diyorum. Bu söylediğime İslamı bilmeyen cahiller dışında kimse muhalefet edemez. Ama bence Allah'ın hükümlerini değiştiren, dini ve dostları ile savaşan, Müslüman ülkeleri bunalımlı bir şekilde yöneten mürtedlerle cihad etmek şu ayete binaen Yahudilerle olan savaştan daha önceliklidir:

> *"Ey iman edenler! Kâfirlerden (öncelikle) yakınınızda olanlarla savaşın! Onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Bilin ki Allah, kendisine karşı gelmekten sakınanlarla beraberdir." (9 Tevbe/123)*

Bunlar bizi direk yönetmektedirler. Ayrıca orduları sayesinde mücahidlerin Yahudilere karşı yapacağı saldırılar önünde bir set ve koruma olmaktadırlar. Çünkü mürtedlerin küfrü asli küfürden daha ağır bir küfürdür. Yahudilere, Amerika'ya ve diğer kafir ülkelere Müslüman ülkeleri yağmalama imkanı sağlayanlar, bu mürtedlerden başkası değildir. İşgalci Yahudilerle savaşmanın meşru oluşuna ancak Allah'ın kalplerini mühürlediği ve vahiy nurundan gözlerini mahrum ettiği kişiler dışında

kimse muhalefet etmez. Ama bu kafir yöneticiler pek çok Müslümanın kafasını karıştırıp bu konudan vazgeçirmeye çalışmaktadırlar. Atıl durumdaki bu farzı ihya etmek ve Müslümanları bunun için maddi manevi hazırlık yapmaya yönlendirmek için bunu vurguluyoruz.

Tâbilerine intihar eylemlerinin Müslümanlara sadece zarar vereceğini ve Filistin'deki Müslümanların felaketine sebep olacağını anlatan şeyhlere cevabınız nedir?

Bazı Filistinli gençlerin Yahudilerle cihad etmek ve onların saflarına hasar vermek için kendilerini havaya uçurarak gerçekleştirmiş oldukları bu eylemlerle ilgili düşüncelerimizi bize yöneltilen benzer sorularda verdiğimiz cevaplarda ve Suvaka hapishanesinden bir yıl önce verdiğimiz bazı fetvalarımızda açıklamıştık. Umarız onlarda basılır.

Ancak bu eylemlerin “İntihar eylemi” diye isimlendirilmesine ya da gerçekleştirenlerin cehenneme gideceğine hükmedilmesine karşıyız. Çünkü intihar edenin cehenneme gideceğine yönelik tehdidin muhatabı, Allah’ın takdir ettiği kaza ve kadere isyan ederek ya da başına gelen belalara sabredemediği için kendisini öldüren kişidir. Bu eylemleri gerçekleştiren Müslüman muvahhid kardeşlerimiz için ise böylesi bir durum söz konusu değildir. Dolayısıyla onlar için hadisi şerifte geçen ve hakkında tehdit varid olan intiharlarla aynı hükmü vermek doğru değildir.

Ancak bu tür eylemleri gerçekleştirenlerin dikkat etmesi gereken bir durum daha var. Yukarıda saymış olduğumuz sebepler bulunmasa bile nefsi öldürmekten men eden genel nasslar vardır. Bu yüzden de bu tür eylemler araştırılması gereken konulardır ve ulemanın içtihad alanına girer. Yine de eski fıkıh kitaplarında bu konuyla bağlantı kurabileceğimiz meşhur (teterrüs meselesi gibi) konular vardır. O bağlamda ele alınabilir. Daha önce bu tür eylemleri gerçekleştirenlere yönelik ayrıntılı olarak açıklamalarda bulunmuş, delilleri ve fetvaları sun-

muştum. Şer'i açıdan ciddi bir araştırma yapılması gerektiğini söylemiş ve bu eylemleri gerçekleştiren gençleri şu önemli konularda uyarmıştım:

* Ellerinden geldiğince bombayı uzaktan patlatmalarını sağlayan ve mücahidlerin saflarındaki kayıpları azaltacak modern teknolojik yöntemleri kullanmaları gerekir. Çünkü mücahid muvahhid kardeşlerimiz bu zamanda çok kıymetlidirler. Kendine zarar verebilecek her türlü durumdan uzak durması gerekir. Özellikle de devletin ve imkânların olmayışı durumunda...

*Bu tür eylemlerde zaruret olmadan şeriatın öldürülmesinden kaçınmayı emrettiği çocuklara vs... değil de askeri hedeflere yoğunlaşmaları ve İslami cihadın parlak yüzünü ortaya çıkarmaları gerekir. Ancak bunu ayırmanın imkanı olmadığı zaruret durumları istisnadır. Nitekim İmam Buhari'nin Saab b. Cessame'den rivayet ettiği hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e düşmana gece hucum etmekten ve bu sırada müşriklerin kadınlarının ve çocukların musibete uğramasından sorulmış Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Himaye ancak Allah'a ve Rasulüne hastır" buyurmuştur."[4]

*Böyle bir eylemi gerçekleştirmek için gerçekten büyük ve genel bir maslahatın olması ya da bu eylemden başka hiçbir şekilde önlenmesi mümkün olmayan büyük bir mefsedetin ortadan kalkacak olması gerekir. Kafir ya da kafirler silahla da öldürülebilir. Bunun için kendisini öldürmesi helal değildir. Çünkü amacına ulaştıracak başka yollar mevcuttur.

Sonuç olarak alimlerimiz bu tür eylemlere gerçekleştirilmediği takdirde önlenmesi mümkün olmayan bir mefsedetin ortadan kaldırılması söz konusuysa cevaz vermişlerdir.

Ancak bazı şeyhlerin Yahudilerle yapılan cihadın Müslümanlara sadece ölüm getirdiği konusundaki safsataları, sadece

---

[4] Buhari, Cihad, 145.

Filistin'de değil, bütün dünyada cihadı terk edenlerin ortaya attığı iddialar tarzında bir iddiadır. Eğer Müslümanlar böyle saçma sapan konuşmalara katılır veya itibar ederlerse en ufak bir direnç bile gösteremezler. Herhangi bir cihad sancağı hiçbir zaman yükselemez. Allah'ın dini bize selefimiz mücahidlerin kanı dökülmeden ve cesetleri olmadan mı ulaştı? Doğuyu ve batıyı öyle mi fethettiler? Kansız cihad olur mu? Kan dökmeden kan korunur mu? Nitekim şöyle denilmiştir:

"Ey arkadaşım! Kan, ancak kan dökerek korunur"

Cihad ancak canını feda etmekle olmaz mı?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır. Artık, onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve ölürler. Allah, bunu Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da kesin olarak va'detmiştir. Kimdir sözünü Allah'tan daha iyi yerine getiren? O hâlde yapmış olduğunuz bu alışverişten dolayı sevinin. İşte asıl bu büyük başarıdır." (9 Tevbe/110)

"O hâlde dünya hayatını ahiret hayatı karşılığında satanlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse, biz ona büyük bir mükâfat vereceğiz." (4 Nisa/74)

Ve bu ayetler gibi Müslümanları cihaddan vaz geçirmek için ileri sürülen şüphelerin boş olduğunu açıklayan başka ayet ve hadisler de mevcuttur.

Andolsun ki Allah doğruyu söyler ve O doğru yola ulaştırır.

4- *Yahudiler İslam topraklarını işgal ettikleri için onlarla barış yapmanın caiz olmadığında şüphe yoktur. Ancak bu barışı gerçekleştirenler hakkındaki şer'i hüküm nedir? Ve Fi-*

listin içinde İslami harekete darbe vurmaya çalışan Yahudilere yardım edenlerin hükmü nedir?

Yahudilerle yapılan bu tür anlaşmalar küfürdür. Bunları gerçekleştiren sistemler ile ilgili hüküm ise küfürlerine küfür ekledikleridir. Allah'ın hükmünü geçersiz kılmak ya da teşride Allah'a ortak olmak, Allah dostları ile savaşmak, Allah'ın dinini hafife almak gibi başka yerlerde de saymış olduğumuz delilerden dolayı küfürlerine küfür eklemiş olurlar.

Bu barış, Allah düşmanları ile Müslümanlar arasında zaruretten dolayı gerçekleştirilmiş bir anlaşma değildir. Aksine, kafirlerle gerçek dostluk ve kardeşlik anlaşmasıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın vaaz ettiği ve vacip kıldığı kafirlerle cihadı hükümsüz kılma esasına dayanır. Allah düşmanlarının muvahhid mücahidlere karşı yardımlaşması ve dayanışması üzerine yoğunlaşır. Yahudileri kardeş edinen sistemin emniyet güçlerinin şimdi yapmış olduğu da budur. Söz konusu anlaşma dahilindeki hükümlere uyarak muvahhidlere karşı Yahudilere yardım etmek... Bu anlaşmalarda terör olarak isimlendirdikleri cihad ameline karşı birlikte mücadele etmek ve savaş açmak maddesi bulunmaktadır. Tabii ki bu, askeri dayanışma, istihbarat bilgilerini birbirine aktarma ve mücahidlere pusu kurmak şeklinde gerçekleşecektir. Tüm bunlar Millet-i İbrahim'den çıkaran amellerdir. Âlimlerimiz bu konuda şu kesin kaideyi dile getirmişlerdir:

"Müşriklere yardım etmek, Müslümanlar aleyhinde onlara destek vermek küfürdür."

Alimlerimiz bu konuya dair delillerle dolup taşan eserler kaleme almışlardır. Bunun en bariz delili şu ayetlerdir:

> *"Ey inananlar! Yahudi ve hıristiyanları asla dost edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostlarıdırlar. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu doğruya iletmez."* *(5 Maide/51)*

"Kitap ehlinden o inkâr eden kardeşlerine "Yemin ederiz ki, siz (Medine'den) çıkarılırsanız, muhakkak biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin hakkınızda asla kimseye boyun eğmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa size mutlaka yardım ederiz" diyerek münafıklık yapanlara bakmaz mısın? Hâlbuki Allah onların kesinlikle yalancı olduklarına şahitlik eder." (59 Haşr/11)

Düşünün bir kere! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Müslüman gibi görünen bu kişilerle kafirler arasında nasıl da kardeşlik kurmuştur. Yani onları tekfir etmiştir. Çünkü kafirlerle yardımlaşmak üzere anlaşma yapmışlar, Müslümanlarla savaş olması durumunda kafirlerden taraf olacaklarını söylemişlerdi. Yaptıkları bu anlaşmada aslen yalan söylemelerine rağmen Allahu Tealâ'nın onları nasıl tekfir ettiğini bir düşünün. Öyleyse Yahudilere fiilen yardım edip Müslümanlara karşı pusu kuran ve cihadlarını etkisizleştirmek için çalışanların hali kim bilir nice olur? Şüphesiz bu, daha büyük bir küfür ve kendisiyle cihad edilmeye daha layık bir durumdur.

5-*Ürdün'deki durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Ürdün'ün Allah'ın şeriatını hükümsüz kılıp kendi koydukları kanunlarla hükmeden kafir yöneticilerin yönettiği diğer ülkelerden bir farkı yoktur. Bu ülkelerdeki teşriyi, hükmü, emri ve nehyi yalnızca kendilerine has kılmışlardır. Allah'a değil... Ülkenin kapılarını küfür, mürtedlik ve fesada sonuna kadar açmışlar, Allah düşmanlarını ülkenin zenginliklerine musallat etmişlerdir. Diğer yandan ümmeti şerefli günlerine geri döndürmek için çalışan salih davetçilerle savaşıp onlara kelepçe vurmuşlardır.

Ancak fitne ve irca davetçileri ülkeyi doldurup taşırmakta ve kendilerinden razı olunmaktadır. İşte bu gün onların katılmayı alışkanlık haline getirdikleri seçimlerin arifesindeyiz... Ancak bu defa seçimlere katılmayacaklarını açıklayıp hükümete muhalif durmuşlardır... Bunun sebebi beşeri kanunlardan beri

olmak ve şirk olan demokrasiyi inkar etmek değildir. Bu ihtilaf Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in Allah'ın düşmanlarına karşı gösterdiği ihtilafla aynı değildir. Çünkü bu muhalefetleri ile ne demokrasiyi ne de tevhidle çelişen diğer sistemleri reddetmemektedirler. Aksine bu demokrasinin yaygınlaşmasını ve kökleşmesini talep eden ahmakça bir muhalefettir. Belki bunun yanı sıra kendilerinin halkı saptırdıkları gösterişli sloganlarına uymayan dünyevi bazı istekleri de vardır. Onların yapabileceği en büyük çıkış işte bu şekilde göstermelik bir muhalefettir. Ayrıca hükümetin siyasetini de eleştirir dururlar. Ancak bize göre zaten bu siyaset her sene değişmektedir. Onlar her ne kadar hükümeti eleştirseler de tağuta yaklaşamazlar bile... Çünkü onun dokunulmazlığı vardır.[5] Aksine çoğu zaman yaptıkları gibi utanıp arlanmadan ona methiyeler yağdırırlar. Bunlardan ne hayır beklenir ki?

Mürcie Cemaatlere bağlı olan bazı liderler, bu geçersiz istekleri uğruna vatanın birliği adı altında laiklerle, milliyetçilerle, koministlerle ve baasçılarla işbirliği yapmaktan kaçınmaz. Ki bu birlik dedikleri cahiliyye sancaklarından bir sancaktır. İslam onu yıkmak için gelmiştir. Ama onlar diriltmek için çalışıyorlar. Çünkü bu topluluk Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in dininin hakikatini bilmiyor "La İlahe İllallah" kelimesini anlamıyorlar. Gerektiğinde baba ile oğlu, karı ile kocayı, kişi ile aşiretini karşı karşıya getiren bu akide uğruna baş kaldırmıyorlar. Aksine Allahu Tealâ'nın muvahhid kulları için vaaz etmiş olduğu bu yüce Furkan'ı ilga eden cahiliyye kanunları ile gurur duyup, övünüyorlar. Hapishanede "Rasullerin Tevhidi İle Irkçıların Tevhidi Arasındaki Açık Fark" adı altında küçük bir risale yazdım ve bu topluluğa gönderdim. Davet etmiş oldukları bu birliğin çelişkilerini anlattım. Öte yandan sistem bu tür kanuni

---

[5] Diğer eserlerinden de anlaşılacağı üzere Ebu Muhammed'in burada dokunulmayan tağut olarak isimlendirdiği kişi Ürdün Kralıdır. *(yayıncı)*

muhalefetten zaten memnuniyet duymaktadır. Tağut çoğu zaman bize karşı saldırırken onların nasıl ülkenin birliği ve güveni için çalıştığını, sistemin yanında durduklarını methederek saldırır... Ne diyelim? Biz de onları tebrik ediyoruz. Kişi sevdiği ile haşrolacaktır. Terazinin diğer kefesinde ise tağutların yanında iğrenç makamları üstlenmiş olan şerefsizler vardır. Bütün zamanını ve gücünü onların küfür işlerini kolaylaştırmaya, onları korumak için ucuz kahramanlıklar yapmaya adamışlardır. Bu yaptıkları küfürden başka bir şey değildir. Bunların dışında bütün zamanını tevhid davetini engellemeye ve davetçilere saldırılar düzenlemeye ayırmış olan özel gruplar da vardır. Muvahhidleri karalamak için çalışıp onları tekfirci, aşırı ve muasır hariciler olarak isimlendirerek iftiralar atarlar. Bunlar dışında Mürcie'nin Ehli Sünneti kötülemek için ortaya atmayı alışkanlık haline getirdiği başka suçlamaları da vardır[6] ama bu konu oldukça uzun bir konudur ve özellikle de hapishane için...

Körlerin olduğu yerde uyurgezerlik revaç bulur. İnsanları yönlendirmek için önlerine engel koyuyor ve yoldan uzaklaştırıyorlar. Hükümet, insanları hayatın zorlukları ve karın doyurmakla mücadele etmeye mecbur ederek dinleri ile ilgilenmelerini engellemektedir. Bir yanda ümmetin zenginlikleri talan edilirken diğer yanda pahalılık almış başını gitmiştir. Hükümet, halkını dış dünyaya karşı borç batağına sürüklemiş ve bunu da ümmet düşmanlarının karşısında sürekli eğilmesine bahane göstermiştir.

Tüm bu karmaşanın arasında ümitler, gelişmekte olan tevhid davetine bağlıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu daveti mübarek kılsın... Dört bir yana dağılmış yardımcılarını bir ara-

---

[6] Nitekim Şeyh diğer bir röportajında bu konuya değinmiş ve gerek kendisini gerekse diğer Müslümanları casus ve ajan şeklinde suçlayan münafıkları sert bir şekilde eleştirmiştir. Şeyh'in burada "Mürcie'nin Ehli Sünneti kötülemek için ortaya atmayı alışkanlık haline getirdiği başka suçlamaları" ifadesi ile kastı budur. (yayıncı)

ya toplasın... Onlara kendi katından dostlar ve zafer nasib etsin...

***6-** Allah'ın şeriatini değiştiren Allah düşmanlarına karşı cihadın caiz olduğuna dair fetva etrafında bu günlerde büyük tartışmalar yaşanmaktadır. Şeyh'in bu konudaki görüşü nedir? İslam ümmetinin içinde bulunduğu bu mustaz'aflık durumunda cihada başlamak için hangi şartlar gereklidir?*

Ben inanıyorum ve sürekli ilan ediyorum ki, Allah'ın şeriatını hükümsüz kılarak ümmete hükmeden Allah düşmanları ile cihad etmek Müslümanların önem vermesi gereken en önemli cihaddır. Hatta Filistin'i işgal eden Yahudilerle yapılan cihaddan bile daha önceliklidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozup dininize dil uzatırlarsa, küfrün elebaşlarıyla savaşın. Çünkü onlar yeminlerine riayet etmeyen kimselerdir. Umulur ki vazgeçerler." (9 Tevbe/12)*

Sahih-i Buhari ve diğer kitaplarda Ubade b. Samid *(Radıyallahu Anhu)*'dan şöyle rivayet edilir:

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bizi biate çağırdı. Biz de kendisine biat ettik. Bizden aldığı sözler içinde şunlar vardı:

"Hem neşeli halimizde hem kederli halimizde, hem zor anımızda hem de kolay anımızda, emirlerimiz kendi arzularını bizim nefislerimiz üzerine tercih etseler dahi onlara itaat etmek ve onlara karşı çıkmayacağız." Daha sonra Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Ancak açık bir şekilde küfürlerini görür ve Allah katında bu konuda bir delilliniz olursa bu durum istisnadır."[7]

---

[7] Buhari, Fiten, 2.

Yine Sahihi Müslim'de İbni Mesud *(Radıyallahu Anhu)*'dan rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Benden önce gönderilmiş hiçbir rasul yoktur ki onun sünnetine tabi olan, emrine uyan havarileri ve dostları olmasın. Daha sonra onların da ardından yapmadıklarını söyleyen, emrolunmadıkları şeyleri yapan bir nesil meydana çıkar. İşte kim bunlara karşı eliyle mücadele ederse o mü'mindir. Kim bunlara karşı diliyle mücadele ederse o mü'mindir. Kim bunlara karşı kalbiyle mücadele ederse o da mü'mindir. Bunun ötesinde hardal tanesi kadar dahi bir iman yoktur."[8]

Yine Sahihi Müslim'de Ebu Said el-Hudri *(Radıyallahu Anhu)*'den rivayetle Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Eğer buna güç yetiremezse diliyle değiştirsin. Eğer buna da güç yetiremezse kalbiyle değiştirsin. Bu imanın en zayıf noktasıdır."[9]

Bu konuda hepsini burada aktaramayacağımız kadar çok nass vardır.

Bu naslardaki hitap istisnasız bütün ümmete şamildir.

"Fitne kalmayıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görendir." (8 Enfal/39)

Görüldüğü gibi dinin bir kısmı Allah için bir kısmı tağut için olursa onlarla din tamamen Allah için oluncaya kadar savaşmak gerekir.

Öyleyse bütün kanun koyan sistemler küfri anayasalarında geçtiği üzere dini Allah için değil kendileri için kılmış olduk-

---

[8] Müslim, İman, 80.

[9] Müslim, İman, 78.

ları bu durumda ne olacak? Yazılarımızın çoğunda bu konuyu ayrıntılı olarak ele aldık. Söz konusu anayasaların iç yüzünü ortaya koyup barındırdıkları iftira ve sahtekârlıkları ortaya döktük.

Aynı şekilde kafir yöneticileri azledip değiştirmek için onlarla mücadele edip savaşmanın vacip olduğunu anlattık. Kitapta, sünnette ve ulemanın sözlerindeki bu konuya dair delillerin hepsini başka bir konuda bir araya getirdik. Bu delillerden yüz çeviren günümüz Mürcie cemaatlerine reddiyeler yazdık.

Müslümanları, bu uğurda sistemli bir çaba içine girip saflarını birleştirmeye, ümmetin muhlis ulemasını bu konuda gençlere liderlik yapmaya, bu önemli iş için maddi manevi güç toplamaya çağırdık. Bu konuya bütün ümmetin yoğunlaşması gerekir. Çünkü bu konu hepsinin sorumluluğundadır. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kim cihad etmeden ya da cihad etmeyi gönlünden geçirmeden ölürse nifaktan bir şube üzerine ölür."

Buna hazırlanmak için gayret göstermek gerekir. Ümmet içinde bulunduğu şu mustaz'aflık durumunda parça parça olmanın, gücünün dağılmasının ve başında sürüyü bir araya toplayacak kavvam bir liderin bulunmayışının büyük sıkıntılarını yaşamaktadır. Kısaca bu mesele diğer meselelere bağlı olduğundan daha fazla, daha ciddi üzerinde çalışılması ve hazırlık yapılması gereken önemli bir konudur. Bu tür çalışmalar ferdi çalışmalardan daha önceliklidir. Ancak tabii ki bu, maslahat ve mefsedet ölçüsünü bilip doğru bir şekilde basiretle uygulanacak ferdi eylemlerin de terk edilmesi anlamına gelmez. Bir işin vacip olması için gerekli olan şartların bulunmayışı o işi yapmanın caiz olmadığı anlamına gelmez. Cihad kıyamet gününe kadar geçerli olan meşru bir farzdır. Hiçbir şey bu hükmü bozup geçersiz hale getiremez.

Cihad farizası ile zekat farizasını karşılaştırdığımız zaman ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Tağutları indirip İslam

devleti kurmak için onlarla savaşmak ve bu ciddi hedefe ulaşmak şüphesiz hazırlık yapmayı gerektiren büyük bir iştir. Hiç kimsenin ciddi bir hazırlık yapmadan bu işe kalkışmaması gerekir... Tıpkı zekat gibi. Nisab miktarına ulaşmadan ve üzerinden belli zaman geçmeden vacip olmaz. Verdiğimiz örnek bir şeyin gerekli ya da vacip olması üzerinedir. Ancak cevaz ve meşruiyete gelince... Biz davetimizi yaparken ümmet düşmanları ile umumi cihadın meşruiyetini inkar etmiyoruz. Velev ki bu cihad onları değiştirmek için yeterli olmasın. Tek bir kişinin bile onlarla savaşması caizdir. Ebu Bekir Sıddık *(Radıyallahu Anhu)*'ın mürtedlerle ilgili söylediği sözde ifade ettiği gibi... Ya da Ebu Basir *(Radıyallahu Anhu)*'ın anlattığı kıssada olduğu gibi... Ve yine Allah'ın dinini kaim kılan taife ile ilgili varid olan mütevatir hadislerde olduğu gibi... Ki bu taife kıyamete kadar savaşını sürdürecektir. Ona ne muhalefet edenler ne de terk edenler zarar veremeyecektir.

> *"Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir."* (4 Nisa/84)

Çünkü cihad her zaman caiz olan meşru bir ibadettir. O kendisiyle amel edildiği sürece kişileri eğiten bir medresedir. Bu yüzden ümmetin hiçbir zaman cihadı terk etmemesi ve ondan yüz çevirmemesi gerekir.[10]

***7-** Şeyh Makdisi'nin fikrini üzerine kurmuş olduğu usul nedir? Suud Ailesinin alimlerinin ve koministlerin usulünden farkı nedir?*

Bizim Selefi Salihin'in usulünden farklı, özel bir usulümüz yoktur. Fırkatun Naciye, Ehli Sünnet ve'l Cemaat akidesini izlemek, Tevhid'e, onun gereklerine, haklarına, sağlam kulp

---

[10] Röportajda bundan sonra Şeyh'in kitaplarının listesi mevcuttur. Bu bölüm tarafımızdan tercümeden çıkarılmıştır.

oluşuna ve her türlü şirkle mücadeleye çağırmak ve özellikle de çağdaş şirk ve küfri yöntemlerine karşı mücadele etmek temel hedefimizdir.

Bu ümmetin temel vasfı olan "vasat ümmet" olmak, ifrat ve terfide sapmaksızın Mü'minlerin yolundan ayrılmamak... Davetimizin en mümeyyiz vasfı, Allah'ın dinini kaim kılmak için hak üzere hareket eden taife gibi (Allah'ın bizi onlardan kılmasını dileriz) kafirlerden, onların taptıklarından ve batıl milletlerinden uzaklaşarak Millet-i İbrahim'i haykırmaktır. Ümmeti bölen, parçalara ayıran iğrenç hiziplerden (ki her biri kendisinde kurtuluş olduğu iddiasındadır) nefret ederiz. Kendimizi tevhid askeri ve şeriat hizmetçisi sayarız. Bütün Müslümanlara davetimizi ulaştırır, kitap ve sünnete göre hareket ederiz. Ne zaman ki bizi Allah'ın Kitabı ve Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in sünnetine göre yönlendirecek rabbani bir alim bulursak ona tabi olur, onun askeri ve havarisi oluruz... Gençleri şer'i ilimleri öğrenmeye ve içinde bulundukları durumu basiretle görmeye teşvik ederiz... Kafir yöneticilerle cihad etmek için hazırlık yapıp, Allah'ın hükmünü kaim kılmaya çağırırız. Ki biz bu yöneticileri ve yardımcılarını tekfir ediyoruz. Ayrıca onların yanlışlarına izin verip küfür işlemelerini kolaylaştıran ve tahtlarını sağlamlaştıran alimleri de...

Tüm bunların yanında cihadı meşru görüyoruz. Münkeri inkar edip maslahat ve mefsedet mizanını basiretle değerlendirip, doğru bir fıkhi anlayışa sahip olan kişilerin bu kötülükleri elleri ile değiştirmesi gerektiğini söylüyoruz. Bu yüzden Allah düşmanları bizden hoşlanmazlar. Tıpkı bizim onlardan hoşlanmadığımız gibi... Bize ve bu yolda olan kardeşlerimize daima tuzaklar kurarlar.

Bizim davamızı Suud Ailesinin alimlerinin davasından ayıran bir başka özellik de onların tağuta biat etmiş olmalarıdır. Onlarla anlaşmış, ömürlerini tağutu savunmaya adamış-

lardır. İşleri güçleri tağutun tahtını sağlamlaştırmak ve yaptıklarını desteklemektir.

Sistem kendisini rahatsız eden alimlere karşı baskı uygulamak, onları hapsetmek ve işkence etmek gibi yöntemlere başvururken karşılığında Mürcie hareketine mensub kişilere sınırsız hareket imkanı sağlamaktadır. Onların sapkın alimlerine resmi ve maddi destek yanında medya desteği de vermektedir. Müslüman gençlerin akıllarını kelepçelemek ve onları Allah'ın şeriatını ikame etmekten alıkoymak hedefinde olan bu entrikalar karşısında sizce ne yapmak gerekir? Aynı şekilde gerek Arap Yarımadasında, gerek Ürdünde ve diğer başka ülkelerde şeriatı hükümsüz kılan yöneticileri desteklemek çerçevesinde davetlerini sürdüren yeni selefileri engellemek için ne yapmak gerekir? Bunlara tabi olanlara nasıl davranılmalıdır?

İnanıyorum ki bunlar kitap ve sünnete tutunmakla engellenir. Gençleri şer'i ilim öğrenmeye yönlendirmek gerekir. İlimden uzak kalmamak konusunda onları uyarmak gerekir. İlim öğrenmeye teşvik eden sistem bağımsız enstütüler kurmalıdır. Seçkin gençlere özen göstermek gerekir ki gelecekte ümmetin alimleri olsunlar. Nebi *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ilmi sizlere ihsan ettikten sonra hafızalardan söküp almaz. Lakin ilmi insanlardan, ilimleriyle birlikte alimleri çekmekle alır. Artık geride cahil kimseler kalır. Onlara fetva sorulur da onlar kendi görüşlerine göre fetva verirler. Böylece hem kendileri sapar hem de başkalarını saptırırlar."[11]

Gençleri dalaletin başını çekenlere karşı uyarmak gerekir. Ki bu kişiler ömürlerini tağut ve yardımcıları yanında yer alıp onlara karşı cihadı engellemeye adamış olan yöneticilerin alimleri ve kendilerini selefi olarak isimlendiren kimselerdir. Onları

---

[11] Buhari, İtisam, 7.

tekfir eden ve cihad etmek için çabalayan muvahhidlere saldırırlar. Bunların hilelerini ve ortaya attıkları şüpheleri açıklamak vaciptir. Yine tevhid daveti ile meşgul olmak, onların iftiralarına karşı davetin zarar görmesini engellemek gerekir. Mü'minlerin yolu Millet-i İbrahim'in üzerinde sebat etmek gerekir. Bu yolu tutanların az olmasına üzülmemek, terk edenlerin çokluğuna da aldanmamak gerekir.

Yanlış yolu tutmuş olan bu söz konusu kişiler eğer yanlışlarında ısrar etmiyorlarsa gözlerindeki örtüyü kaldırıp basiret sahibi olmalarını sağlamak için sabırla onları davete devam etmek gerekir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tevhid davetinin bereketi ile onlar gibi nicelerini şeyhlerinin dalaletinden ve yanlışlarından uzaklaştırdıktan sonra kurtarmıştır. Daha sonra tevhid davetinin askerleri haline gelmişlerdir.

Müslüman bir gencin kendisini cihadından ve davetinin aslından uzaklaştıracak fer'i tartışmalarla vaktini ve gücünü harcamasını doğru bulmuyorum.

Eğer biz zaman zaman kendilerini selefi olarak isimlendiren kimselerin hilelerine cevap vermek ve şüphelerini açığa çıkarmak zorunda kalmasaydık tabiî ki onlarla uğraşmazdık. Bu konuda ihtiyaç kadarına cevap veriyor Allah'a şükrediyoruz. Sonra davetimize geri dönüyor ve onların şahsımıza dil uzatmalarına aldırmıyoruz. Çünkü şu zamanda dinimizin düşmanları oldukça fazla. Bizim dinimiz ve davetimiz üzerine yoğunlaşmamız gerekir. Ömür gerçekten çok kısa... Son olarak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

> *"İşte Allah, hak ile batıla böyle misal getirir. Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah, böyle misaller verir." (13 Rad/17)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan davetimizde bize yardımcı olmasını, bize hidayet etmesini ve merhameti ile hükmetmesini diliyoruz.

8- *İslam ümmetine tavsiyeleriniz var mı?*

Hem onlara hem kendime Allah'tan korkmayı, O'nun dini ve tevhidine tutunmayı tavsiye ediyorum. Ona dört elle sarılmalarını, ümmetin geleceği ile oynayan, onları hafife alan tağut yöneticilerin ve düşmanlarının kendilerine karşı kurmuş oldukları tuzaklara, hilelere karşı uyanık olmalarını tavsiye ediyorum. Gençlere dinlerini gözden geçirmelerini tavsiye ediyorum. Dinin zirvesi olan cihad medresesinde eğitim alsınlar. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şu sözünü daima hatırlasınlar:

"İ'yne ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve Cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu kaldırmaz."

"Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun." (61 Saf/14)

Pek çok kimsenin yüz çevirdiği Allah'ın dinine yardım etmek için çalışsınlar... İslam yöneticisinin ve devletinin olmadığı şu zamanda yapılacak en büyük iş dine ve tevhide yardım etmek, onu yüceltmek için çalışmaktır... Kollarını sıvayıp hemen bu işe girişsinler...

"Bu öyle bir savaştır ki acılarına katlanmayan sonra pişman olacaktır."

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in mütevatir bir hadiste haber verdiği gibi Allah'ın dinini kaim kılanların taifesine katılsınlar.

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar

veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Zindan, musibetler, ölüm ve Allah'a itaat etmek, zillet içindeki bir yaşamdan elbette daha hayırlıdır.[12]

[12] Bu görüşme Ürdün'deki Belka Hapishanesinde gerçekleştirilmiştir.

“El-Asr” Dergisinin Şeyh Makdisi Roportajı[13]

***s.1-** Selefi cihad akımının hüviyyeti nedir?*

Bismillahirrahmanirrahim

Öncelikle vurgulamak istiyorum ki bu ismi kendimize biz vermedik. Cihad, amel ve itikad alanında Selefi Salihin'in yolunu izlememizden dolayı bu isim bize başkaları tarafından verilmiştir. Çünkü selefi cihad, tevhide daveti ve bunun için cihad etmeyi kapsar. Ya da tağutlarla cihad ederek tevhidi ikame etmek için çalışır da diyebiliriz. İşte selefi cihadın kimliği ve onu diğer cihad hareketlerinden ayıran en belirgin özelliği budur.

Bazı selefi hareketler tevhid davetini muska, nazarlık ve buna benzer şeylerin şirk oluşu ile sınırlandırıp uzaktan yakından yöneticilerin, kanun koyanların ve parlamentoların şirkine değinmemektedirler. Aksine yöneticileri gözü kapalı takip etmekte ve tahtlarını sağlamlaştırmak için çalıştırmaktadırlar. Bazı cihad hareketleri ise cihadı vatanî konularla sınırlayıp ülkenin sınırlarını aşan bir cihada kesinlikle karşı çıkıyorlar.

Selefi cihad akımı her ikisine de karşı çıkmaktadır. Tüm zaman ve tüm mekanlarda insanların bulunduğu her yerde tevhide çağırarak davetine başlar ve davetin bulunduğu her yerde kaçınılmaz bir şekilde cihada başlar. Bu yüzden de bu akımın, cihadı gerek kavmî, gerekse ülke sınırları açısından olsun yer-

---

[13] Bu röportaj internet ortamında yayınlanan "el-Asr" dergisinin "Mir'at Gazetesi" temsilcisi tarafından gerçekleştirilmiştir. Aynı zamanda Mir'at Gazetesinde ve internet ortamında el-Asr dergisinde yayınlanmıştı. Ancak dakikalar içinde geri çekilmiştir.

yüzünün belirli herhangi bir parçasıyla sınırlamadığını görürsünüz. Bu akıma mensup olanlar arasında her ne kadar bulundukları konuma göre şer'i siyasete, davet ve cihadın maslahatına dayanarak öncelik verdikleri konularda bazı farklılıklar görülebilir. Ancak bu akımın mensupları bu farklılıklara rağmen dünyanın her köşesinde cihad ederler. Ancak şer'i siyaset üzerine kurulu çalışmalarla, milli siyaset vb. cahilî ölçüler üzerine kurulu çalışmalar arasında fark vardır.

***s.2-** Ürdün'deki selefi cihadın gidişatına dair hızlı ve kısa bir yorumda bulunabilir misiniz?*

Bu akım Ürdün'de oldukça yeni sayılır. Her ne kadar bu akıma mensup kişiler daha önce de ülkede bulunuyor olsalar da bugünkü anlamı ile sivrilmesi doksanlı yıllarda, Afganistan'a giden gençlerin dönüşüyle başlamıştır. Afganistan dünyanın dört bir yanındaki selefi akımların toplandığı bir yerdir. Yine ikinci Haliç Savaşının ardından ülkeye dönen selefi cihad hareketi mensupları sayesinde cihad ve şehadet sevgisi ile saf selefi akideye, kapsamlı bir davete sahip olan bu akım, gençler arasında yayılmaya başladı. Ancak akım, gerek bazı mensuplarının ülkeden hicret etmesi gerekse de çoğunluğu gençlerden olan bu kişilerin tutuklanması nedeniyle ilmi yetkinliğini kaybetmiştir. Gençler davetteki kısa geçmişleri ve tecrübesizlikleri nedeniyle silaha sarılmış, bazı eylem planları yapmış ya da bazılarını gerçekleştirmeye girişmişlerdir. Bu eylemler öncesinde yeterli şuura sahip olmadıkları, sonucunda ortaya çıkabilecek maslahat ve mefsedeti hesap edemedikleri ve yanlış tercihlerde bulundukları için çoğu hapishanelere düşmüştür. Ancak Allah'ın fazlı ve keremi ile bu tutuklanmalar davet için bir son değil verimli bir başlangıç olmuştur. Sonucunda davet daha fazla yayılmış, ülkenin diğer köşelerinde hatta tüm dünyada duyulmuştur. Davetin bu noktaya gelmesi, mensubu olan gençlerin giydiği bu ateşten gömleği sabır ve sebatla taşıyıp diğerlerine üstün birer örnek olmalarıyla gerçekleşmiştir. Medyanın gerek mahkeme sa-

lonlarında, gerek hapishanelerde vs. onları karalamak, aşırı, tekfirci diye nitelemelerini desteklemek maksatlı yaptığı yayınları doğru bir şekilde kullanmış ve onları kendi kazdıkları kuyuya düşürmüşlerdir.

"Ona böyle bir tuzak kurmak istediler. Fakat biz onları en çok zarar edenler durumuna düşürdük." (21 Enbiya/70)

Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu daveti kutsamıştır. Bu sayede davet, gençleri cezbetmiş, hapishanede yazılmış olan kitaplar gençler arasında revaç bulmuş, basılmış ve yayılmıştır.

Hapishanelerde bulunan bu nesil, doksanlı yılların sonunda Allah'ın izni ile serbest kaldıktan sonra –hapisten çıkan pek çok kişinin yaptığı gibi- kabuklarına çekilmemişler, geçim derdine düşmemişlerdir. Bilakis bu akımın yaşaması için cihadı ve ölümü tercih etmişlerdir. Evet, bunların hepsi tevhid ve onun ikamesi için idi. Bu gençleri gerek hapishane öncesinde, gerekse de hapishane sırasında ve sonrasında davete sevkeden işte bu bilinçti. Nihayetinde Allah'ın fazlı ile hapishaneden çıkan bu kişilerin çalışmaları çok güzel meyveler verdi. Ve biz de bu meyvelere bakıyor, onları suluyor ve Allah'tan daha da geliştirip bereketlendirmesini diliyoruz.

***s.3-** Siyasi bir partinin kurulmasını neden düşünmüyorsunuz?*

Eğer burada partiden kasıt, kanunen kabul görmüş resmi bir parti ise biz bunu reddederiz. Çünkü böyle bir düşünce, anayasasını beşerî kanunlardan değil semavi kanunlardan oluşturan davetin alfabesine uygun değildir. Aynı şekilde bir partinin; yöneticilere, anayasaya, devlete ve onun kanunlarına bağlı kalacağını taahhüt etmesine asla ruhsat yoktur. Çünkü bu tevhid davetinin alfabesine ve İslam'a tezat teşkil eder. Nitekim tevhid davetinin asılları, bu kanunları inkar etmeyi, onlarla hükmeden herkesten beri olmayı gerektirir. Eğer bizden bu tür bir izin istenirse ya da böyle bir izin bize nisbet edilirse kesin-

likle kabul etmeyiz. Böyle bir talebe onay verebileceğimiz nasıl düşünülebilir? Ki bizim davetimiz, sürekli bu kanunlardan beri olduğunu açıklayıp onları ve onlarla hükmedenleri inkâr etmektir. Nitekim sistem de bu davaya karşı kapsamlı bir savaş içindedir. Bu dava ehli, nasıl sistemin koruyucularını, yöneticileri tanımıyor, onlardan hoşnut olmuyorsa onlar da bu davanın ehlinden hoşnut değildirler. Dolayısıyla bizim nazarımızda şer'an reddedilmiş olan resmi bir siyasi partiye ruhsat vermemiz mümkün değildir. Bu, akla ve gerçeklere uygun değildir.

Ancak soruda kastedilen bir parti ya da örgüt çerçevesince çalışmak ise bunu inkâr etmiyoruz. Yine de diğer Müslümanları dışarıda bırakarak sadece kendi tabîleri arasında vela ve bera sözleşmesi yapan örgütleri tasvip etmiyoruz. Düzenli bir cemaat şeklinde faaliyet göstermeyi ancak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in hayatını bilmeyenler inkar edebilir. Ancak davetimizin içinden geçtiği şu dönem ve selefi cihadın içinde bulunduğu durum, ülkemizde davetçileri ve mücahidleri mezun eden bu okulun tabilerinin, (tağutun hilelerine ve entrikalarına kolayca yakalanabileceği ihtimalinden dolayı) belli bir çatı altında toplamasına imkân vermiyor.

***s.4-** Selefi cihadın bugün içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Selefi cihad bugün bence apaçık bir ilerleme içerisindedir. Bütün dünyada kendisine karşı güç birliği yapılmasına, çeşitli entrikalar düzenlenmesine ve ardı ardına davet ehlinin eziyetlere maruz kalmasına rağmen güzel bir geleceği müjdelemektedir. Çünkü başına gelecek belaların ve imtihanların gölgesinde gücü ve tecrübesinin artması, ateşinin daha bir alevlenmesi bu yolun tabiatıdır. Eğer bu akım tüm bunları gerçekleştirirse sünnetullah gereği bu ümmeti şerefli ve onurlu günlerine taşıyacak olan safların en önünde yer alacaktır.

***s.5-** Çeçenistan, Afganistan ve diğer ülkelerde açılan cepheler bu akımın gençlerini cezbetmiş ve onlarcası oralara*

gitmiştir. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Çünkü sizin buna karşı olduğunuz söyleniyor.

Afganistan, Çeçenistan, Bosna ve diğer yerlerde açılan cepheler davete ve cihada büyük katkılar sağlamıştır. Ben her ne kadar kendi cephemizi boşlayıp başka yerlere gitmeye zaman zaman karşı olsam da bu yolculukların gerek davete, cihada, askeri tecrübeye ve gerekse de davetimizin dünyanın o bölgelerine ulaşmasında ve orada yaşayan halkı etkilemede katkıları göz ardı edilemez. Şüphesiz cihadın sağlayacağı en büyük bereketlerden biri budur. Ancak ben, özellikle etkin davetçileri ve ilim öğrencilerini kendi ülkelerinde kalıp cephelerini güçsüz bırakmamaya davet ediyorum. Çünkü gençler başlangıçta cihadı sadece silahla savaşmak olarak algılıyorlar ve kendilerine bu yönde bir istek hakim oluyor. Sabrın, davetin zorluklarına katlanmanın, davet uğrunda hapse atılmanın, işkence görmenin Allah yolunda yapabilecekleri en büyük cihad olduğunu, silahla yapılan savaştan daha önemsiz olmadığını hatta silahlı cihadın bunun bir merhalesi olduğunu anlamaları için zamana ihtiyaç duyuyorlar.

Ben, Müslümanlara yardım etmek ya da silah kullanmakta tecrübe kazanmak için bu cephelere gidilmesine karşı değilim. Nitekim ben de benzer sebeplerden dolayı oralara gittim. Benim karşı çıktığım nokta; gençlerin tağutun tasallutundan kurtulmak için dönmemek üzere kendi yurtlarını terk edip oralara hicret etmeleri ve kendi cephelerini güçsüz bırakmalarıdır. Benim bu itirazımın haklılığı bazı durumlarda kendini göstermiştir. Çünkü oralarda yapılan cihad bizim nazarımızda pek de net değildir. Nitekim bazı yerlerde şehitlerin kanlarından hasıl olan meyveleri mürtedlerin, sapkınların ve laiklerin topladığına, kardeşlerimizin yürüttüğü cihad üzerinde yükseldiklerine üzülerek şahit olduk.

***s.6-** Selefi cihada mensup gençlerden bazıları şartlar geçekleşmeden tekfir metodunu benimsiyorlar ve insanlara karşı çok kaba bir tutum sergiliyorlar...*

Her topluluğun tecrübe kazandıkça yok olacak olan negatif yönleri ve hataları olur. Davette yeni olan bazı gençler belki davete karşı duydukları hamaset ve daveti koruma duygusuyla zaman zaman ileri geri konuşmalar ya da insanlara kaba gelen tavırlar içine girebiliyorlar. Ama bu tür davranışları davete yüklemek doğru değildir. Çünkü bunlar tecrübe ve bilgi kazandıkça kaybolacak olan tavırlardır. Ki eğitim, davetimizin en çok hassasiyet gösterdiği konulardandır. Yine de gençlerimizin yaptıkları, davetimizin düşmanlarının yaptığı yanlışlarla kıyaslandığında hiçbir şey değildir.

Bu akımın düşmanları -ki kendileri aslında İslam'ın en küçük ilkesini bile anlamış değillerdir- taraftarlarımız Rasullullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in gösterdiği yolda hareket etmelerine rağmen onları aşırılıkla ve kabalıkla suçlamaktadırlar. Tekfirde aşırıya gittiklerini iddia etmektedirler. İslam dininin aslı olan pek çok konuda onlara saldırıyorlar. Tabii ki bu kendi dinleri konusundaki cehaletlerinden ileri gelmektedir. Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmeden, Allah'la beraber kanun koyan yöneticileri ve dostlarını tekfir etmeyi aşırılık olarak görüyorlar. Ya da Allah'a, Rasulüne ve dine sövmek, onlar hakkında Haricilerin yaptığı gibi kaba konuşmak olarak yorumluyorlar. Namazı terk edeni tekfir etmeyi de aşırılık sayıyorlar. Tüm bunlar, üzerinde durmaya bile değmeyecek ve davet ehlini karalamak için kullanılamayacak şeylerdir.

Tekfirde hata yapmaya gelince... Hüküm vermekte acele eden bazı gençlerin yaptıkları bu hatalar bizzat davetimizin bir hatası olarak telakki edilmemelidir. Çünkü bunların çoğunluğu iftira ve yalandır. Mesela düşmanlarımızın bizzat benim yazılarıma karşı yaptığına bir örnek vereyim. Ki ben Şeyh İbni Baz, İbni Useymin ve Elbani gibi günümüz selefi şeyhlerinden gerek

direk derslerine, konferanslarına katılarak gerekse de kasetlerini dinleyerek ve kitaplarını okuyarak ders almış, onlara öğrencilik yapmış biriyim. Bununla birlikte biz, selefiliğin kaleminde taklit olmadığını öğrendik. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* haricinde herkesin sözü alınabilir de reddedilebilir de... Bu yüzden ben her ne kadar söz konusu şeyhlerin fıkıh konularındaki üstünlüklerini inkar etmesem de onların yanlış yaptıklarını ve gençleri yanlışa sürüklediklerini düşündüğüm zamanlarda kimsenin kınamasından çekinmeden hatalarını söylemekte sakınca görmem. Bunların başında hükümetlere karşı ve Suudi Arabistan hükümetine karşı sergiledikleri tutum gelmektedir. Kendileri hükümete biat etmişler, şer'i işlerine hükümeti vekil tayin etmişlerdir. Gençleri de kendi biatlarına katılmaya, yöneticilere saldırmamaya davet etmişlerdir. Hatta saldıranları aşırı ve harici olarak görmüşlerdir.

Bunlardan biri Şeyh Elbani'dir ki Cehmiyye ve Mürcie mezhebine uygun iman-küfür anlayışının yayılmasında gerek kitapları ve gerekse de kasetleri ile büyük katkısı olmuştur. Kendisini bu konuda pek çok kişi ve aklını çeldiği pek çok genç taklit etmiştir. Davetimizin düşmanları söz konusu şeyhlerle içine düştüğümüz ihtilafı bu hassas noktada değerlendirmeyip onları sadece şahıslarından ve isimlerinden dolayı tekfir ettiğimizi iddia etmektedirler. Bu, düpedüz bir yalandır. Defalarca bunu inkar etmemize rağmen bazı kötü niyetli kişiler hala aynı şeyi tekrar etmektedirler. Bunu yapmakla neyi hedeflediklerini anlamış değilim. Acaba açıkça avukatlığını yapmaktan utandıkları tağutları memnun etmeyi mi hedefliyorlar? Çünkü öne çıkıp söz konusu şeyhleri savunuyorlar ve biz bir gün dahi onları tekfir etmemişken tekfir etmekle suçluyorlar. Biz ancak tağutları ve yandaşlarını tekfir ediyoruz. Evet, Allah'ın dinini ve dostlarını hedef gösterdikleri bazı durumlarda kendilerini yerden yere vurduğumuz doğrudur. Belki inkar etmekle emrolundukları tağuta biat etmek gibi amellerinin küfre götü-

rebileceğini açıkladık. Ancak bir amelin küfür olduğuna hükmetmek onu işleyen herkesin tekfir edilmesi anlamına gelmez. Aynı şekilde umumi tekfir muayyen tekfiri gerektirmez. Buna karar vermeden önce şer'i ilim eğitimine yeni başlayanların bile bildiği bazı şartlar ve maniler göz önüne alınır.

Tekrar ifade etmek istiyorum ki biz bu akıma mensup olan gençlerin verdiği yanlış fetvalardan dolayı sevinmiyoruz. Sürekli olarak onları düzeltmek için çalışıyoruz. Gençleri buna karşı uyarıyor, tekfirde kesinlikle acele etmemelerini söylüyoruz. Bunun en iyi delili tekfirde aşırıya gitmeye karşı gençleri uyardığımız "Risaletu-s Selasiniyye" adlı kitabımızdır. Bu risalemiz ve diğer yazılarımız "Tevhid ve Cihad" adlı sitede yayınlanmaktadır.[14]

***s.7-** Selefi Cihad akımının neye ihtiyacı vardır?*

Bu ülkede Selefi Cihad akımına mensup olan gençlerimizdeki en büyük eksiklik, bu merhalede sahip olmaları gereken şuurun bulunmayışıdır. Böyle bir şuuru oluşturmak gerekir ki bütün dünyada davetimize karşı düzenlenen tuzakların farkına varıp bunlara karşı kendilerini hazırlayabilsinler. Ve olayları değerlendirirken yüzeysellikten kaçınıp gelişi güzel eyleme geçmekte acele etmesinler. Aynı şekilde hatalardan ve tecrübelerden ders almak gerekir ki aynı hatalar tekrar edilmesin.

***s.8-** 11 Eylül hadisesi ya da Menhattın Gazvesi olarak adlandırılan eylemi desteklediniz mi?*

Evet. Amerika'nın ümmetlerine ve kardeşlerine karşı işlediği suçları bilen bütün Müslümanlar gibi bu olayı destekledim ve bundan dolayı sevindim. Kitap ve sünnetten bunu destekleyen delilleri kaleme aldım. Yazım "Afganistan'daki Kardeşlerimize Yardım Etmenin Vacipliği ve Haçlılara Yardım Edenlerin Küfrü" başlıkları altında sitemizde yer almaktadır.

---

[14] www.tawhed.ws.

s.9-*Üsame b. Ladin ve Eymen Zevahiri hakkındaki görüşünüz nedir?*

Şeyh Üsame b. Ladin çağımızın mücahid imamlarındandır. Bunu ancak bu adamın Allah'ın dinine yaptığı yardımdan dolayı öfke duyan kafirler, dinini ve cihadın hakikatini bilmeyen korkak cahiller, tağutlardan çıkarı olanlar veya Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dininin sancağını yüceltmesinden dolayı Şeyh'e bahşettiği şerefi kıskananlar reddedebilir. Afganistan'daki el-Kaide kamplarında eğitime gitmeme rağmen maalesef kendisi ile hiç görüşemedim. Yine kuruluşunun ilk yıllarında Peşaver'deki enstitüsünde de ders aldım.

Şeyh Eymen Zevahiri'ye gelince... Kendisi benim çok değerli arkadaşım ve kardeşimdir. Peşaver'de onu yakından tanıdım. Kendisi günümüzdeki Selefi Cihad Akımının liderlerindendir. Şüphesiz el-Kaide'nin kuruluşundan itibaren Şeyh Üsame'nin yanında yer almasıyla, yazıları ve cihadı ile bu akıma büyük katkıları olmuştur.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dine yardım etmek için cihad sancağını yükselten bu iki adamın şanını yüceltmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nebisine şöyle buyurmuştur:

"Ve senin şanını yükseltmedik mi?" (94 İnşirah/4)

Şüphesiz bu dine yardım eden herkes yardım ettiği ölçüde bu ayetten nasibini alacaktır.

s.10- *Taliban yönetim sistemini nasıl görüyorsunuz? O örnek alınacak bir sistem midir yoksa üzerinde mülahaza edilmesi mi gerekir?*

Başlangıçta Taliban ile ilgili mülahazalarımız vardı. Ancak bu noktada bize gelen bilgi oldukça kısıtlı idi. Özellikle Afganistan'da oldukça yaygın olan kabir ziyareti şirkine karşı ve uyuşturucu ticaretine karşı verdiği mücadele konusunda onu destekleyenlerle karşı çıkanların ilettikleri haberler birbiri ile çelişmekteydi. Bizim izlenimlerimizin büyük kısmı şeriat dışı

yönetimler uygulayan sistemlerle – gerek Arap olsun gerekse diğer milletlerden- olan dış ilişkilerine dairdi. Aynı şekilde Taliban rejimi bu sistemler tarafından kendisinin tanınması ve BM'de koltuk elde etmek için kendini gözümüzde riskli konuma getirdi.

Bizim dinimizden öğrendiğimiz örnek alınacak sistem olabilmesi için diğer sistemlerden beri olmalı, BM'nin ve heyetlerinin küfrünü açıkça ilan etmeliydi. Ta ki o zaman nazarımızda örnek alınacak makbul bir sistem olabilir. Çünkü söz konusu sistemler ve heyetler Allah'ın dini ile ve Müslüman halkımızla savaşmakta bize türlü entrikalar kurmaktadırlar. Aynı şekilde Amerika ve İsrail'e tabi olmakta, bu iki devletin siyasetlerini etkinleştirmek için dünya üzerindeki nüfuzunu kullanmaktadırlar. Bu yüzden başlangıçta Taliban rejimine karşı pek de hevesli değildik. Ona karşı tedbirli davranıyorduk. Ancak biz aynı zamanda Taliban rejimine saldıran, onu kınayan yahut ona karşı insanları uyaranlar arasında da değildik. Nitekim bizim söz konusu tedbirli tavırlarımız hakkında tavsiyelerde bulunan yazılarımız ve risalelerimiz de vardır. Yine tüm dünyanın karşı çıktığı bazı uygulamalarını destekler nitelikte yazılarımız vardır. Hepsi sitemizde mevcuttur.

Mülahazalarımız olmasına rağmen Taliban'ın Allah'ın razı olduğu şekilde durumlarını ve eğilimlerini düzeltmede ciddi olduklarını gördük. Günden güne kendilerini düzeltiyorlardı. Afganistan'ın geçirdiği dönemleri bilen herkes ülkenin hiçbir zaman Taliban'ın yönettiği dönemdeki kadar güven ve emniyet içinde olmadığına şahitlik eder. Şüphesiz üzerlerindeki yük ağır, imkanları ve kaynakları ise oldukça kısıtlı idi. Yönetimi devraldıkları zaman ülke yıllar süren savaş neticesinde harabeye dönmüştü. Islah için zamana ihtiyaçları vardı. Aynı zamanda bütün dünya ona karşı birlik olmuş, içte ve dışta ona karşı entrikalar çeviriyorlardı. Ayrıca yöneticilerin hiçbir yönetim tecrübesi yoktu. Hiçbir şey tam olarak yoluna girmemişti. Bu yüzden

onu kolaylıkla eleştirmiyor ve bunu yapanlara karşı çıkıyorduk. Her ne kadar bizim için hayallerimizdeki model olmasa da günümüzde yeryüzünde bulunan örneklerin en iyisiydi. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şeriatını gerçekleştirmek için Taliban'ın gösterdiği gayreti gösteren başka hiçbir sistem olduğunu düşünmüyoruz. Son noktada Şeyh Usame ve onun gibi Amerika'nın kellesini istediği diğer Arap mücahidlerinin yanında yer alması, onlara destek vermesi gerçekten çok onurlu bir duruştu. Amerika'ya boyun eğen hiçbir sistem böylesi bir tavrı hayal bile edemezdi.

Bu yüzden biz er ya da geç Taliban yönetiminin Afganistan'a geri döneceği konusunda iyimseriz. İnanıyoruz ki şiddetli bir direniş karşısında hiçbir güç ülkeye hakim olamayacaktır. Bu uluslararası küfür güçleri olsa da... İnanıyoruz ki –eğer Allah yardım ederse ki biz de Allah'tan bunu diliyoruz- ülkeye dönmeleri durumunda hayalini kurduğumuz modele en yakın yönetim modelini oluşturacaklardır. Özellikle de edindikleri tecrübeler ve onurlu duruşları sayesinde... Yine zaman içinde kendilerini tanıması için uğraştıkları heyet ve sistemlerin gerçek yüzünü göreceklerdir.

s.11-*Afganistan savaşının geleceğine yönelik beklentileriniz nedir?*

Şimdiki sistemin değişmesi, öncelikle ve öncelikle kökünün kazınmasıdır. Çünkü şu anki yönetim Amerikanın gözetimi ve kontrolündedir. Müslüman Afgan halkı tabiatı gereği hiçbir yabancı egemenliğe razı değildir. Bunun en güzel örneğini Sovyetler Birliğini topraklarından kovuncaya kadar yıllar yılı sabredip hayatlarını riske atmakla göstermişlerdir. Topraklarında kendilerine hükmeden bu yabancı birliklerin kökünü kazımışlardır. Amerika'nın da durumu aynı olacaktır. Allah'ın izni ile er ya da geç Afganistan topraklarından kovulacak, hiçbir zaman hedefine ulaşamayacaktır. Amerika'nın oraya yerleştirmiş olduğu casus sistemini de Afgan halkı söküp atacaktır. Tıpkı es-

kiden Necip'e ve onun yöneticilerine yaptığı gibi bu yöneticileri de devirecek ve ayakları altında çiğneyecektir. Ben Taliban'ın tekrar daha iyi bir şekilde ve daha güzel şartlarda yönetime geleceği konusunda iyimserim.

***s.12-** Kooperatifler, hayır cemiyetleri, partiler ve belediyeler gibi sivil toplum kuruluşlarına katılmak konusundaki görüşünüz nedir?*

Hayır cemiyetleri gibi şeriate muhalif olmayan kuruluşlara katılmaya karşı değiliz. Allah'tan sakındıkları sürece bu kurumlarda çalışanları da tekfir etmiyoruz. Ancak belediyeler gibi Allah'ın şeriatına muhalif durumlar içeren yerlere katılmaya ruhsat vermiyoruz. Çünkü belediyeler içki satan yerlere, gece kulüplerine ruhsat vermektedirler. Vergi ve ceza toplamaktadırlar. Yine de anayasaya, onun küfür sistemine bağlı kalacağını ilan edip bu kanunları koruyacağına, bu kanunların dışına çıkmayacağına dair söz vermeden kurulum izni alamayan partilerden daha iyi konumdadırlar. Ki bu partilerin hepsinin yaptıkları İslam ile çelişmektedir. Cihad akımını suçlayanlardan bazıları bunun bizim akımımızın muğlakları arasında yer aldığını söylemektedirler. Diledikleri gibi anlıyor, kendi zanları üzerinden konuşuyor ve yazıyorlar. Bu, bizi şer'i kurallara bağlı olan metodumuzdan döndürmeyecektir. Eğer biz insanların zanlarına göre hareket edecek, onlara göre metod ve yol belirleyecek olsaydık elbette ki asıl metodumuzdan sapar ve Allahu Teala'yı gazaplandırırdık. Nitekim O şöyle buyurmaktadır:

"Sen ne kadar şiddetle arzu etsen de insanların çoğu inanacak değillerdir." (12 Yusuf/103)

Bizi ve kardeşlerimizi yakından tanıyan herkes bu akıma mensup olanların çoğunun insanlar arasında daveti yaymak için nasıl büyük çaba gösterdiğine şahitlik eder. Bütün tabakalardaki insanlara ulaşmak, onlarla ilgilenmek, hikmet ve güzel vaazla davet etmek konusunda nasıl çabaladıklarına şahittirler. Bu konuda hiç kimseyi istisna tutmazlar. Hatta davetimizin

düşmanlarını bile… Onların davetimizin yayılmasında büyük payı vardır.

Altmış yıldan beri yeni anlayışı methedip duran, fıkıhta açılım yapılması ve fıkhın donuk olmaması gerektiğini savunarak bu tür kurumlara girmeye cevaz veren bazı cemaatler vardır. Bu süreçte söz konusu kurumlarda nasıl bir değişim meydana getirdiler? Onların sadece bankalardaki hesaplarını artırdıklarını ve ticari projelerinin orada burada yayılması için çalıştıklarını söylerseniz bu pek de gerçek dışı olmaz. Sonra bu hareketlerin asıl projesinin değişim olduğunu kim söylüyor? Kuruluşundan itibaren davetleri sadece birilerinin hatalarını yamamak, temize çıkarmaktır. Değişim için değil …

Selefi Cihad Akımı ile diğerleri arasındaki asıl farkı belirleyen günümüz yönetim sistemleri konusundaki hitapları ve metotlarıdır. Çünkü Selefi Cihad Akımı bugün kaim olan sistemlerin fasit olduğuna inanmaktadır. Fesatlarının derecesi ise bazılarının vasıflandırmaya uğraştığı gibi zulum babından da değildir. Asla… Aksine bu apaçık küfür ve şirktir. Bu küfür sistemleri, bazı cemaatlerin onların içine girerek onarma ya da düzeltme çabaları ile düzelecek bir durumda değildirler. Bunların fesadı ancak yıkılıp kökünden sökülerek değiştirilebilir.

s.13-*Kadınların ve gayrı Müslimlerin siyasi hakları konusunda bir görüşünüz var mı?*

Tüm bunlar dinimizde belirlenmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizi istediğimiz gibi düşünelim, dilediğimiz kanunları tercih edelim diye başıboş yaratmadı. Aksine büyük küçük her konuyu açıklamış, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve Hulefa-i Raşidin bizim için bunun en güzel örneklerini sunmuşlardır. Ancak bu dinin düşmanları İslam şeriatına duydukları nefret nedeniyle onu karalamaya çalışıyor ve Ehli kitabın İslam'ın gölgesinde baskıya maruz kaldığını iddia ediyorlar. Bu doğru değildir. İslami şiarlara saygı gösteren, onunla savaşmayan ve düşmanlık etmeyen herkesin İslam Devletinin gölgesi al-

tında sahip olduğu haklar vardır. Çoğunu kendi ülkelerinde bile bulamazlar. Bu konuda başvurabileceğiniz bir tarih var. Orada ilk Müslümanlar'ın hayatını okuyun. Zimmet ehlinden bazılarının Rumlarla ve diğer kafir devletlerle onların zulmünden kaçarak adil Müslümanların himayesinde kalabilmek için nasıl savaştığını göreceksiniz. Bu hakikate tarihi bilmeyen ya da onu tahrif etmek isteyenlerden başka kimse karşı çıkamaz. Buna karşılık Müslümanların mustaz'af oldukları, Yahudi ve Hıristiyanların hakimiyeti altında kaldıkları zaman tarih boyunca ve günümüzde de görmüş oldukları muameleyi düşünecek olursak Müslümanların yönetimi ile diğerleri arasındaki farkı görmüş oluruz. Özellikle de eskiden ve günümüzde Müslümanlara karşı işlenen katliamları düşünecek olursak... Ki bunlara örnek vermeye kalkarsak mesele bir hayli uzar. Bunun için Yahudiler'in Filistinliler'e karşı uyguladığı Sabra ve Şatilla katliamlarını, Sırplar'ın Bosna'da, Hıristiyanlar'ın Endonezya'da, Amerika'nın Afganistan ve Irak'ta, Ruslar'ın Çeçenistan'da yaptıklarını hatırlamak yeterlidir. Ve daha niceleri...

Kadın konusunda da durum aynıdır. Kadın, hiçbir asırda Allah'ın dininin kendisine bağışlamış olduğu şerefe ve saygıya ulaşamamıştır. İslam'ı, kadın konusunu kullanarak yaralamak isteyenlerin iddialarını çürütmek için kendi ülkelerinde kadını getirdikleri konumu göstermek yeterlidir. Onu ticari menfaatleri ve şehvetleri için nasıl ucuz bir met'a ve oyuncak haline getirmişlerdir. Gerek kıyafet, gerek makyaj malzemeleri ve gerekse de diğer eşyaları sunmak için hep kadını kullanmaktadırlar. Hatta kadının namusunun ve etinin dahi ticaretini yapmakta onu şehvet düşkünlerine ucuz bir meta gibi satmaktadırlar. Onların istediği kadın budur. Özgürleştirmek adına kadına yaptıkları budur. İşte kendi ülkelerinde kadınların hali böyle... Onların kadınlarının durumunu bir düşünün! Kadınlar için koydukları kanunlar onları eşlerine isyankar hale getirmiştir. Öyle ki eşinin kadın üzerinde hiçbir hakkı yoktur. Aynı şekilde babanın

da kızı üzerinde hakkı yoktur. Velev ki onları kendilerini pazarlarken ya da ücretsiz bir şekilde başkalarına sunarken görsün. Sonra kendilerinin de çok sıkıntısını çektikleri ailevi parçalanmaya bir bakın. Kadın yaşlanıp da artık erkeklerin ilgisini kaybettiği zaman sokaklara atılır. Sığınacak tek bir yeri yoktur. Bizim dinimizin kadını korumak için, kız evlat, kız kardeş ve ana olarak verdiği değer bunların uygulamalarının neresinde? Müslüman kadın ve erkeklerin, kadının özgürlüğü adı altında teşvik edilen bu yıkıcı iddialara aldanmamaları gerekir. İslam, kadını erkeğe ve şehvete kulluk etmekten kurtarmıştır. Onu korumuş ve yüceltmiş, sorumluluklarda erkekle denk tutmuştur. Kadın, İslam'ın nazarında korunmuştur, iffetli bir kız kardeş, saliha bir evlattır. Nezih mekanlarda faydalı ilimleri öğrenmesini yasaklamadığı gibi faydalı işlerde çalışmasını da yasaklamamıştır. Ancak dinimizi yaralamak isteyenler kadını ticaretlerini yapabilecekleri ve dilediklerinde elde edebilecekleri bir met'a olarak görmek istemektedirler.

s.14- *Size göre siyasi yapıyı değiştirme noktasında merhaleler nelerdir? Bunları bize saymanız mümkün mü?*

Öncelikle siyasi yapıyı değiştirme noktasındaki başarı, davanın hak üzere ya da batıl üzere olduğuna dair bir ölçü değildir. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bizlere kıyamet gününde bazı peygamberlerin yanlarında birkaç kişi ile geleceklerini, bazılarının ise tek başlarına geleceklerini haber vermiştir. Hiç şüphesiz değişim noktasında bu azınlıklarına rağmen rasullerin hepsi mutlak olarak hak üzerindedirler. Her ne kadar gerek endişelerimiz gerekse de ümitlerimiz olsa da siyasi değişim günümüzün bir gerçeğidir. Zamanı gelmeden gerçekleşmesi konusunda acele etmiyoruz. Çünkü değişim için hazırlık ve imkân gereklidir. Bu akımın mensuplarının her yerde bütün çabalarını harcamaları, uygun yer ve zamanda daveti geliştirmeleri gerekir. Selefi akıma mensup pek çok cemaatin orada burada gerçekleştirdiği cihad eylemleri her ne kadar görünüşte

Allah düşmanlarını kızdırsa da yakın gelecekteki bir değişim şeklinde yorumlanamaz. Ama uzun vadede bu eylemler değişimi gerçekleştirecek olan komutanları hazırlayacak hakiki değişimin beşiği mahiyetindedirler. Çünkü biz ümmeti bahsettiğimiz hedefe ulaştıracak olan adamların ofislerden, seçimlerden, oy sandıklarından çıkmayacağına inanıyoruz. Asla! Aksine bu kişileri bize getirecek olan savaş cepheleri ve cihadtır. Değişim imkânlarına sahip oluncaya kadar tevhidi kapsamlı bir şekilde yayacak ve her türlü eleştiri ile mücadele edeceğiz. Ülkemizdeki batıl akideleri, sapkın fikirleri, gerek ferdi gerekse cemaatlerdeki yanlış dostlukları değiştirmek için çalışacağız. Onları tevhidi gerçekleştirmeye ve şirkten beri olmaya çağıracağız. Bu da değişimin bir türüdür. Bu olmaksızın hakiki bir değişim olması mümkün değildir. Bunun yanı sıra biz ille de siyasi bir değişime tutunmak iddiasında değiliz. Bizim için bu şart değildir. Ülkemizde böyle bir değişimin öncüleri olmak gibi bir iddiamız da yok! Aksine biz sadece bu akımın askerleriyiz. Kardeşlerimizin herhangi bir yerde böylesi bir değişime öncülük ettiğini görürsek onların yanında yer alır saflarına katılırız. Öncelikle Müslümanların bir yurdu olması sonra da onu güçlendirmek için oraya göç etmek gerekir. Bundan sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* değiştirmeye güçlerinin yetmeyeceğini zannettikleri şeyleri değiştirme gücünü bağışlayacaktır. Andolsun ki Allah emrinde galip olandır. Ancak insanların çoğu bilmezler.

***s.15-** Sizin ve Ebu Katade'nin kendilerine yönelik oldukça sert eleştirilerinizi okuduğum diğer bazı İslami cemaatlerle ilişkilere bakışınız nedir?*

Doğru yoldan sapmış görüş ve düşünceleri eleştirmek ve gençleri bunlara karşı –özellikle de tevhid konusundaysa- uyarmak kaçınılmazdır. Zaman zaman sert bile olsa nasihat etmekte bir sakınca yoktur. Özellikle de söz konusu nasihat, dini sulandırıp hükümet ve tağutların emrine boyun eğdirmek niyetinde olanlara karşı ise...

Ancak biz sadece yanlışları söyleyip açıklamakla yetiniyoruz. Söz konusu cemaatlerle bir çatışma içine girmiyoruz. Hakiki mücadele alanımız tağutlar ve onların dostlarıdır. Ancak bazı cemaatler tağutun yanında yer alıp kendilerini Selefi Cihad akımının düşmanları olarak isimlendirmişlerdir. Öyleyse bunlara, tağuta yapılan muameleyi göstermekte bir beis yoktur.

Ancak tağutun yanında yer almadan davet alanında faaliyet gösteren cemaatler de vardır. Kendileri bizim akımımıza mensup değildirler. Biz bu cemaatleri herhangi bir şekilde yaralayacak tutum içinde olmadığımız gibi pek çok konuda onlara kapılarımızı kapatmıyoruz. Bilakis onlarla dostluk ve arkadaşlık ilişkilerimiz vardır.

s.16- *Ortadan kayboluşunun ardından Ebu Katade ile ilgili gelen haberler nelerdir?*

Bazı kardeşlerimizden de duyduğumuz gibi kendisi Avrupa'dadır. Saklanmasına rağmen durumu iyidir. Bu yolun tabiatı budur. Bu yolun tabîleri tağuttan, onların şirk dinlerinden ve beşeri kanunlarından beri olduklarını haykırdıkları sürece kendi yurtlarında ve başka yerlerde sürgün hayatı yaşayacaklardır. Kim ki Enbiyanın yolunu tutmak istiyorsa bilsin ki işte bu yol Enbiyanın yoludur. Nitekim Varaka b. Nevfel'in Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e söylediği şu söz bu davetin mihverini oluşturmaktadır:

"Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir."

Bu akımın mensuplarının en yakınlarında bulunanlardan ya da diğer kimselerden düşmanlık görmeye kendilerini alıştırmaları gerekir. Rablerine kavuşuncaya ya da Allah onlara zafer nasip edip kendi devletlerini kuruncaya ve orada emniyet içinde oluncaya kadar işkenceye, tutuklanmaya, takip edilmeye sabretmelidirler. Ancak terörle mücadele adı altında mücahidlerle ve cihad ile savaşacağına dair Yahudilerle anlaşmalar yapan tağutların gölgesinde onlardan emniyet ve güven

istemeleri mümkün değildir. Şahsen ben kendimi bu hayata alıştırdım. Hapishaneden çıkar çıkmaz hemen yine tutuklanıyor haftalar geçmeden yakalanıyorum. Şu sözlerimi söylerken de yaklaşık iki aydır takip ediliyorum. Bu süreçte defalarca evime baskınlar düzenlenmiş, gece yarılarından sonra evim aranmıştır. Sonuçta bir süre evimi terk ettim. Doğrusu durumum Şeyh Ebu Katade'nin (Allah onu korusun) durumundan pek de farklı değil.

Her zaman Allah'a şükrediyor, O'ndan amellerimizin kabulünü ve bize güzel bir son nasip etmesini diliyoruz. Salât ve selam Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in, ailesinin ve tüm ashabının üzerine olsun.

"Beyyiatul İmam Örgütü" Olarak İsimlendirilmemiz Üzerine

Bütün hamdler Allah'a mahsustur. Salât ve selam Allah'ın elçisinin üzerine olsun.

"Beyyiatul İmam Örgütü" davasında mahkemeye sevk edilmemden önce istihbarat dairesindeki sorgu memuru (Ali Emin Berçak) bana sorular soruyor ve cevaplarımı kaydediyordu:

— Görüşlerini bana özetler misin?

— Benim görüşüm diye bir şey söz konusu değil. Söz konusu olan davet ve dindir.

— Neyse... Önemli değil. Bana davetini özetle.

— Bu bütün peygamberlerin davetidir. Ben bu davayı savunuyorum ve ona destek olmanın mücadelesini veriyorum. Bunu sana şu iki cümle ile özetleyebilirim:

"Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının"(16 Nahl/36)

- Tağut ile neyi kastediyorsun?

- Tağut, Allah'tan başkasına ibadet edilen ve kendisine yönelik bu ibadetten razı olan her şeye verilen genel bir isimdir. Günümüzün tağutlarının en önemlileri kanun koyma noktasında Allah'a ortak koşan, beşeri kanunlarla insanlara hükmeden yöneticilerdir.

— Bu söz bütün sistemleri kapsıyor mu?

— Evet! Bütün sistemleri kapsıyor.

— Ürdün'deki hakim sistem de bunlardan mı?

— Evet! Ürdün'deki hâkim sistem de onlardan...

Yazmayı bıraktı ve bana pis pis bakarak “Senin için "Ürdün'deki sistem buna dahil değildir" dedi diye yazıyorum” dedi. Kendisine "Hayır! Ürdün'deki sistem de buna dâhildir diye yaz" dedim.

> *“Andolsun, biz her ümmete «Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının» (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, onlardan kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün.” (16 Nahl/36)*

Bu ifade her muvahhidin hayatı boyunca ayrılmaması gereken davası ve hayat tarzıdır.

Çünkü o, rasullerin daveti ve bütün zamanlardaki dinin yardımcılarının ve tâbilerinin rasullerden devraldıkları mirastır.

O kelime-i tevhid’in anlamıdır. La İlahe İllallah... Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bir başka ayette şöyle buyuruyor:

> *“Senden önce gönderdiğimiz bütün peygamberlere «Şüphesiz, benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyleyse bana ibadet edin» diye vahyetmişizdir.” (21 Enbiya/25)*

İşte bu iki yüce kelime Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, kurtuluşu ve zaferi kendisine bağlamış olduğu en sağlam kulptur. Ki bu tabiri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizzat kitabında şöyle zikretmiştir:

> *“O hâlde, kim tâğutu inkâr edip Allah’a iman ederse, kopmak bilmeyen sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.” (2 Bakara/256)*

Bu cümle biri olmadan diğerinin hiç bir şekilde fayda vermeyeceği iki cüzden oluşur. Nefiy/inkar ve isbat/kabûl... Nefiy, tevhid kelimesinin ilk kısmı olan "La İlahe..." cümlesinde

somutlaşır. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"...tağuttan sakının..."* buyurduğu gibi tüm rasullerin davetinin mihverinin kendisidir. Tevhid kelimesinin bu kısmı olan "La İlahe..." cümlesi Kuran-ı Kerim'de "*Tağuttan sakınmak*" şeklinde ifade edilmiştir. Nitekim Bakara Suresi'nin 256. ayetinde sağlam kulpa yapışmanın ilk şartı "Tağutu inkâr etmek" esası üzerine bina edilmiştir:

"O hâlde, kim tâğutu inkar ederse..."

Bu ise, Allah'tan başka ibadet edilen her şeyden kaçınmayı, gerek müşriklerin Allah'tan başka ibadet ettikleri putlardan ve gerekse bizzat kendilerinden teberrî etmeyi, onlara buğzederek düşman olmayı, batıl kanunlarından ve anayasalarından uzaklaşmayı gerektirir.

Tevhid kelimesinin "kabûl" olarak tanımladığımız ikinci kısmı olan ispat ise bütün nebilerin *"Allah'a ibadet edin..."* çağrılarında somutlaşmaktadır. Bu ise ibadeti sadece Allah'a tahsis etmek, O'nu bilerek ve isteyerek birlemektir. Bununla beraber Allah'ın dostları ile dost olmak, onlara yardım etmek, Müslümanların galibiyetini, izzetini, dinlerinin ve şeraitlerinin yücelmesini, hâkim olmasını temenni etmektir.

Günümüzde bu yüce kelimeyi pratik hayata aktarmak şu şekilde somutlaşır:

Öncelikle *"La İlahe..."* diyerek Allah'ın şeraitine muhalif kanunlar çıkaran tağutları, onların kanunlarını, dinlerini tekfir etmek, onlara buğzetmek ve onlardan teberrî etmek gerekir. Ve yine aynı şekilde beşeri kanunları korumak ve insanların bu kanunlara itaat etmesi için çabalayan ordularına, askerlerine, polislerine buğzetmek ve onlardan teberrî etmek gerekir.

"...İllallah" diyerek de terbiye edip yöneten, ibadet edilen, kanun koyucu ve hakim olarak sadece Allah'tan razı olmak gerekir. Kalbin Allah'ın hükümleri ile ferah bulması, Allah'ın hükümlerine karşı hiçbir sıkıntı taşımaksızın tam bir teslimiyetle

teslim olmak, Allah'ın hükümleri ile hükmetmeye davet eden, tevhid sancağını yükseltmek için cihad eden muvahhidleri ve yardımcılarını sevmek, onlarla aynı saflarda olmak, zaferlerini ve şereflerini istemek gerekir. İşte bu bizim davamızın çok kısa bir özetidir. İnsanları ona davet ediyor, bu dava için yaşıyor ve Allah'ın izniyle de bu yolda ölerek Rabbimize kavuşmayı arzu ediyoruz.

İnsanları sadece bu davaya çağırdık. Tağutlardan, (sahte) rablerden ve kanun koyanlardan uzak olduğumuzu ilan ettik. İnsanları da bu tağutlardan ve onların sistemlerinden uzaklaşmaya, Allah'a ve O'nun tertemiz şeriatine bağlanmaya davet ettik. İşte sadece bu sebepten dolayı tağutî hükümetler bizi düşman listesine aldılar da emniyet güçlerini, askerlerini, istihbarat elemanlarını üzerimize saldılar.

İşte bu ilanımız sebebi ile kardeşlerimiz memleketlerinden çıkarıldılar. Mustazaf durumuna düştüler. Bir kısmı hapsedildi ve öldürüldü. Hiçbir şey için değil sadece "Bizim rabbimiz ancak Allah'tır. Ona asla ne bir kanun koyucuyu ne de bir hakimi ortak koşarız" dedikleri için...

Bugün tağutlar, mücahidlere karşı her türlü cezayı, işkenceyi, maddi, manevi, fikri olmak üzere terörün bin bir türlüsünü uygulamaktadırlar. Uyguladıkları bu yöntemlerle davamızı ve onun apaçık nurunu yok edeceklerini zannediyorlar. Ama yanılıyorlar... Allah'a yemin olsun ki *"Kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır." (61 Saf/8)* Ve tağutlar istemeseler de...

İşte bugün tevhid çağrısı onların kendi ülkelerinde, zindanların ortasında yayılmaktadır. Zindanlar bu çağrı ile sarsılmakta tevhid çağrısının sesleri ile inlemektedir. Ve yine mahkeme köşeleri... Kardeşlerimiz bu davanın şanlı sancağını tağutlara inat her yere taşıyorlar. Herkesin içinde davalarını haykırıyorlar. Bu davanın yükselmesi için kendilerini ona basamak yapıyorlar... Davalarını kanlarıyla yazıyorlar... Canlarını feda ediyor, ölünceye kadar onu yaşatmak üzere and içiyorlar.

Ne kelepçelere, ne hapishanelere ne de cellâtlara aldırıyorlar. Allah'ın izni ile ne terör, ne işkence ne de zorluklar onları yollarından çeviremeyecek, zafere ulaşmalarına engel olamayacaktır.

Bu ne vazgeçebileceğimiz ne de yerine başka bir şey koyabileceğimiz davamızdır. Ona karşılık dünyamızı sattık, canımızı, ailemizi ve çocuklarımızı onun uğruna feda ettik. Allah'a bu davadan ayrılmayacağımıza ve onu değiştirmeyeceğimize dair söz verdik.

"Ya canlar feda edip zaferedir yolculuk,

Ya da Allah indinde bekler bizi sonsuzluk..."

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan ticaretimizde bizi kazançlı çıkarmasını, ayaklarımızı sabit kılmasını, bizleri güzel bir sona kavuşturmasını ve kafirlere karşı yardımcımız olmasını dileriz.

İşte buraya kadar anlattıklarımız iyice anlaşılırsa tağutlar ve medya tarafından bize yöneltilen suçlamaların, iftira ve yalanların aslı daha iyi anlaşılacaktır.

Biz kendi çıkarları için çalışan, kendi nefisleri adına beklentileri olan bir örgüt değiliz. Müslümanların bir kısmını gözetip diğerlerine sırt çeviren bir hizip de değiliz. Asla... Zaten bu Allah'ın hiçbir şekilde değer vermediği, ümmetin birliğini bozup onu darmadağın eden çirkin bir bid'attir.

Yine aynı şekilde bizler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizleri isimlendirdiği isimden başka hiçbir ismi de kabul etmiyoruz:

"Peygamberin size şahit olması, sizin de insanlara şahit olmanız için O, gerek daha önce (gelmiş kitaplarda), gerekse bunda (Kuran'da) size "Müslümanlar" adını verdi. Öyle ise namazı kılın, zekâtı verin ve Allah'a sımsıkı sarılın. O, sizin Mevlânızdır. O, ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır!" (22 Hacc/78)

Bize takılan uydurma isimlerden biri de sizin de bildiğiniz gibi "İmama Biat Örgütü" ismidir. Bu uyduruk isim bize istihbarat elemanları tarafından takılmıştır. Elbette ki bu isimle bizim uzaktan yakından alakamız yoktur. Biat ettiğimiz belli bir imamımız olmadığı gibi, bazı cemaatlerin ve grupların yaptığı gibi özellikle bir imama biat etmeyi de gerekli görmüyoruz. Biati gerekli gören cemaatlerden bazıları bu işi, sözde imam olan kişiye biat etmeyenleri tekfir etme noktasına getirdiler. Biz bundan Allah'a sığınırız. Sultanın ve devletin olmadığı böyle bir günde ne kendimizi ne de her hangi bir kimseyi, insanları kurtarıcı ve onlar için bir sığınak ilan etmiyoruz. Buna mukabil biz, bütün insanları Allah'ın dinine yardım etmeye, canlarını Allah yolunda feda etmeye davet ediyoruz.

> *"Hiç şüphesiz Allah, müminlerden (karşılığında onlara cenneti vermek üzere) canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler. (Bu) Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da O'nun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur." (9 Tevbe/111)*

İnsanları sadece tevhid kelimesine yardım etmeye, onun sağlam kulpuna yapışmaya ve tağutlardan beri olmaya davet ediyoruz. Bu konuda çok konuştuk, yeteri kadar yazılar yazdık... Bütün kitaplarımızda bu konu üzerinde yoğunlaştık. Tevhid kelimesinin getirdiği sorumluluklar ve onun en sağlam kulp oluşu konusunda ...

İman bağı ve tevhid kardeşliğinden başka hiçbir bağ bizi bir araya getirmemiştir. Kabul ettiğimiz ve kendimiz için uygun gördüğümüz tek isimlendirme "Müslümanların Cemaati" ismidir. Bu cemaatin üyeleri Allah'ın tertemiz dinine mensup olan tüm müslümanlardır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizleri, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şu hadislerinde bahsettiği muzaffer taifeden kılmasını temenni ediyoruz:

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

İşte bu noktaya –yani Müslüman olmaktan başka bir ismi asla kabul etmediğimiz hususuna- özellikle dikkat etmenizi isterim. Zira gazetelerde defalarca "İmama Biat Örgütü" diye adımız geçti. Bundan dolayı böyle bir örgütle ve böyle bir isimlendirme ile uzak-yakın hiçbir ilgimiz olmadığını açıklamak zorunda kaldık.

Son olarak söylemek isteriz ki, bu isimle ilgimizin olmayışını ilan edişimizin sebebi, tağuttan ve onların mahkemelerinden korkmamız değildir. Hayır... Asla... Biz bundan daha tehlikeli şeyleri üstlendik ve ilan ettik. Bunu sadece şer'i kaygılar sebebi ile açıkladık. Dediğimiz gibi, biz kendi kurallarına göre dostluk ve düşmanlık yapacağımız herhangi bir cemaat ismi ile isimlendirilmeyi kabul etmiyoruz. Günümüzde pek çok grup arasında yaygın olan; Rasulullah'ın göstermiş olduğu yola zıt bir şekilde herhangi bir imama ya da emire biatı da benimsemiyoruz.

Hiç şüphesiz Allah doğruyu söyler ve doğru yola ulaştırır.

ZİNDAN

Cennet Ya da Cehennem

Zindan bir imtihandır. Ya kazandırır ya da kaybettirir... Bu söz zindandaki müşahedelerimizin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Çünkü zindana girip onun mahzenlerinde, karanlık kuytu köşelerinde, işkence odalarında kalanların üzerinde ortaya çıkan etkileri ve hapishane gerçeğini en iyi ifade eden cümle budur.

Zindan hayatını yaşamayan ve bilmeyen kimseler, zindana girenlerde meydana gelen değişimi ve zindanda yaptıkları açıklamaları gördükleri zaman şaşırıp hayrete düşerler. Ancak bu hayatı yaşayıp, işkencenin bin bir türünü, belanın vaveylalarını tadanlar, zindanda bulunan bir kimsenin olumsuz hatta geri adım atma yönünde anlaşılabilecek açıklamalarda bulunduğunu gördükleri zaman hakkında hüküm vermeden önce iyice düşünürler. Sözlerin zorlama altında ağızdan çıktığını, değişimin bu zor şartların bir eseri olduğunu düşünürler.

Mahkum kişi, üzerinde baskı ve zorlama bulunması ihtimalinden dolayı ehliyetsiz kabul edilir. Bu yüzden hapisten çıkıp esaretten kurtuluncaya, baskı ve zorlama olmaksızın özgür ifadelerle açıklama yapıncaya kadar hapiste söylediklerinden dolayı onu sorumlu tutmak doğru değildir. Tağutların cihad liderlerine duydukları öfkeden dolayı uygulamış oldukları şiddet ve baskı da bu durumu tekid etmektedir. Görünen o ki, söz konusu tağutların kendilerine kılıç çeken ya da çekmeyi teşvik edenlere karşı olan düşmanlıkları başka kimselere karşı duydukları düşmanlıktan çok daha ötededir.

Bu yüzden bizi ziyaret edip Şeyh Hudayr, Şeyh Nasır Fahd ve onlar gibi şeyhlerin rucû ettikleri hakkında danışanlara onların fetvaları hakkında yorum yapmadan önce esaret altında olduklarını hatırlatıyor, bu şeyhlere dil uzatmamalarını, tağutların zulmünden kurtulmaları için Allah'a dua etmelerini ve beklemelerini tavsiye ediyoruz.

Nitekim biz de Mısır'da hapishanede bulunan Cemaat-i İslamî'nin liderlerinin rucû ettikleri konusundaki haberlere bakarak onlar hakkında yorum yapmaktan kaçınmıştık. Bugün de hala esaret altında olanlara karşı aynı yöntemi uyguluyor, eski davaları ve cihadları üzere oldukları ve Allah'ın onları imtihan ettiği yönündeki düşüncemizi koruyoruz. Ancak zindandan dışarı çıkan ya da aslında dışarıda olan bazılarının dünyaya meyletmeleri, kendilerinde bozulmalar meydana gelmesi ve el-Kaidedeki mücahid kardeşlerimize saldırmaları, onlarla bir ilişkileri olmadığını açıklamaya çalışmaları ve onları yaptıkları cihad eylemlerinden dolayı tevbeye davet etmeleri bizi gerçekten üzmüştür. Sanki bu mücahid kardeşlerimiz bir kötülük yapmış ya da bir günah işlemişler gibi...

Kafir hükümetlerin ilan ettiği ve habis medyanın yaydığı haberler üzerine kasıtlı olarak mücahidlere Müslümanları öldürdükleri, Mekke'yi ve umre yapan hacıları hedef aldıkları iddiası ile iftira atıyorlar. Oysaki kendileri de daha önce bu kafir hükümetlerin yalancılığını görmüş, ateşleri ile dağlanmışlardı. Aklı başında hangi Müslüman, el-Kaide mücahidlerinin ya da onlar gibi diğer mücahidlerin bırakın haram belde olan Mekke'de umre yapanları, Cidde, Riyad ya da başka bir yerdeki Müslümanları hedef alabileceğine inanır? Allah korusun! Bunu yapsa yapsa Arap Yarımadasında cirit atan CIA ve FBI ajanları yapmıştır.

Konuyu bu kadar dağıttığım için okuyucudan özür diliyor ve asıl konumuza dönüyorum.

Evet... Zindan hayatı, olgun meyvelerin yetişmesine de vesile olabilir. Şayet zindana atılan bir Müslüman Allah'a itaate, ibadetlerine, ilim talebine, davasının yayılması adına gösterdiği dirence sıkı sıkıya bağlı kalırsa gerçekten büyük kazançlar elde eder. Hem kendi tecrübelerini hem de başka kimselerin tecrübelerini göz önüne alması sayesinde zindandan daha bir güçlü, davasına, cihadına ve metoduna daha sıkı bağlanmış bir halde çıkar.

Ancak zindan bazen kişide kırılmalar meydana getirir de topukları üzerinde geri dönmesine sebep olur. Çoğu zaman insanların azabını Allah'ın azabı gibi gösterir. Bu yüzden hapse giren kişi hakkı bildiği halde dünyaya meyleden, fikirlerinden rucû eden, hakkı batılla örten, din düşmanlarına katılan biri olup çıkıverir. Bu, oldukça sık karşılaşılan bir durumdur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan herkesi böyle bir duruma karşı korumasını, selamete ulaştırmasını ve güzel bir son nasip etmesini diliyoruz...

Kimi zaman zindan, kişinin tabiatında olumsuz değişiklikler de neden olabilir. Eğer daha önceden de dünyaya meyli varsa kelepçe, baskı ve işkence onun aşırıya kaçmasına neden olur. İşte toplumları ve tüm insanları hep birden kâfir ilan eden tekfirci mahkumların fikri böyle bir zihniyetin ürünüdür. Onlar nazarında tekfir delillere tabi olmaz. Aksine intikam alma amaçlı bir tepkiden ibarettir. Bu zihniyette olan kimseler, kendi akîdeleri dışındakileri asla beğenmezler.

Yine bazılarında (şayet tabiatları da dünyaya meyilli ise) çağdaş irca akımına sapma, dalkavukluk yapma adına ruhsatlara sarılma, alimlerin hatalarının peşinden gitme şeklinde değişimler görülebilir. Elbette alimlerin hatalarının peşinden gitmeleri onların sözlerini anlama, getirdikleri delillere kanaat etme, onlara tabi olma adına değildir. Bilakis bu değişim zindanın baskısı, mahkûmiyetin zorunlu getirileri sonucu kendi

nefsini memnun eden düşüncelere meyletme isteğinin bir ürünüdür.

Tüm bunlar hapishaneye girenlerin yaşadığı afetlerdir. Allahu Tealâ'nın fazlı, keremi ve ihsanı ile bizi ifrat ehlinden ve ifratlarından, tefrit ehlinden ve tefritlerinden korumasını temenni ederiz.

Bu noktada zindan fitnesinin ve Allah düşmanlarının orada yaptığı eziyetlerin ülkelere, davetçinin hak itikadı ve davasını ortaya koyuş şekline, tağutlara karşı şiddetli düşmanlık gösteren cihad akımlarına yakınlık derecesine ve mahkûmiyet boyunca geçilen merhalelere göre değiştiğini eklemeliyim. Hapishanede tutukluluğun ilk günleri tecrit, sürekli sorgu, işkence ve dış dünya ile tüm ilişkilerin engellenmesi şeklinde geçer. Bu ilk günlerde karşılaşılanlar mahkûm hakkında karar verilip insanlarla iletişim kurabileceği genel zindanın şartlarına göre oldukça ağırdır.

Mahkum bir kimsenin açıklamalarının doğruluğu ve değeri hakkında bir söz söyleyebilmek, bu açıklamaları hangi merhalede ve hangi şartlar altında yaptığını bilmekle mümkün olur. Her halükarda zindan, zorlama ve baskı olması muhtemel olan bir yerdir. Mahkûm olan kişinin esaret altında bulunduğu sürece şartlarının değişmesi, oradan oraya sürekli nakledilmesi, diğer zindanlara sevkedilmesi, beklenmedik işkencelere maruz kalması muhtemeldir. Bu ve bunlara benzer tüm şartlar, mahkûmların yaptığı açıklama ve fetvaları onaylamadan önce göz önüne alınmalıdır. Özellikle de mahkûmiyet öncesi hayatına ve metoduna zıt fetvalar verdiyse buna daha fazla dikkat edilmelidir.

Tüm bunları hapishane hayatını yaşamayan kimselere hatırlatıyorum ki mahkûmların yaptıkları açıklamalar karşısında sabırlı olup aleyhlerine hüküm vermekte acele etmesinler. Yahut metodundan döndüğüne dair açıklamalarda bulunan

Şeyh'e bağlı bir kimse ise onun değişiminden ve rucû etmesinden zarar görmesin.

Kuşkusuz evla olan, mahkûmiyet altında olan kişinin parça parça edilse ve yakılsa bile azimete sarılması ve dinini korumak için işkence ve ölüme razı olmasıdır. Özellikle bu durum günümüz cihad akımlarının sembolü haline gelmiş kişiler söz konusu olduğunda zorunlu hale gelmektedir. Çünkü sayıları gerçekten oldukça azdır ve insanlar İslam ile küfür arasında cereyan eden savaş okyanusunda onların ne söyleyeceğini merakla beklemektedirler. Onların örnek aldığı kimseler kendilerinden önceki İmam Ahmed, Şeyhul İslam İbni Teymiyye ve İmam Nablusi'dir. İmam Nablusi'nin mürtedlerle savaşmak konusundaki fetvasını değiştirmesi için derisi yüzülmüş yine de fetvasını değiştirmemiş ve nihayetinde öldürülmüştür. Allah ona ve onun gibi hak üzere sebat etmelerinden dolayı isimlerini ölümsüzleştirdiği kimselere rahmet eylesin. Onlar hiçbir zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın şu buyruğundan gafil kalmadılar:

> *"Ey iman edenler! Allah'a ve Peygamber'e hainlik etmeyin. Kendi (aranızdaki) emanetlerinize de bile bile hainlik etmeyin." (8 Enfal/27)*

Ve yine onlar Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in müşriklerin eziyetlerinden şikayette bulunan ashabına Mekke'de iken söylediği şu buyruklardan da hiçbir zaman gafil kalmadılar:

Habbab b. Eret *(Radıyallahu Anhu)* şöyle demiştir:

"Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* Kabe'nin gölgesinde kaftanını yastık ederek dayandığı bir sırada kendisine (Kureyş müşriklerinin işkencelerinden) şikâyet etmiştik ve "Ya Rasulallah! Bizim için Allah'tan yardım dileyemez misin? (Bunların zulmünden) kurtulmamız için Allah'a duâ edemez misin?" demiştik. Bunun üzerine Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Sizden önceki ümmetler içinde öyle kişiler gelip geçmiştir ki, müşrikler tarafından yakalanır, onun için bir çukur kazılır ve çukurun içine gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, onun başı üzerine konulur ve başı iki kısma ayrılırdı. Yine demir taraklar ile kemikleri ve sinirleri tırmıklanırdı da bu işkenceler o mümini dininden çevirmezdi. Allah'a yemin ederim ki, şu İslâm Dini, herhalde ve muhakkak surette kemale erecektir. Hatta o derecede ki bir süvari (tek başına) San'â'dan Hadramevt'e kadar (selâmetle) gidecek de Allah'tan başka hiçbir şeyden ve bir de koyunlarına kurt saldırması dışında hiçbir şeyden korkmayacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz."[15]

Yine de kişinin daha önce açıklamış olduğumuz şartları göz önünde bulundurması gerekir ki, imtihan içinde olan kardeşlerimiz hakkında olumsuz sözler sarfederek onları yaralamasın ve kendisi de parmaklıklar ardında verilmiş fetvalardan zarar görmesin. Bilakis yapılan açıklamalar hakkında iyice düşünülsün, şayet bu açıklamalar hak üzere ise kabul edilsin. Şayet ifrat ya da tefrit boyutunda ise kişinin hangi şartlar altında bu sözleri söylediği bilinmeden hemen saldırıya geçilmesin. Böyle durumda söz sahibinin esaretten kurtulmasını beklemek gerekir. Eğer kurtulduktan sonra da mahkûmiyet altında iken söylediklerini tekrar ederse işte o zaman her söze karşılık bir söz vardır.

Savaşan mü'minlere Allah yeter. Allah bizi kardeşlerimiz hakkında gıybet etmekten muhafaza etsin! Aslolan Müslümanlar hakkında hüsnü zanda bulunmaktır.

Son olarak hatırlatmak isterim ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür veya öldürülürse gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksi-*

---

[15] İmam Buhari rivayet etmiştir.

niz? Kim gerisin geriye dönerse, Allah'a hiçbir zarar veremez. Allah, şükredenleri mükâfatlandıracaktır." (3 Ali İmran/144)

Bu, Müslümanların temel kaidelerinden biridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, nebisinin üzerine de ölümü yazmıştır.

"(Ey Muhammed!) Şüphesiz sen öleceksin ve şüphesiz onlar da öleceklerdir." (39 Zümer/30)

Din, nebilerin yaşayıp insanlar arasında bulunmasına bağlı değildir. Onların kalpleri, hiç ölmeyecek Hayy olan Allah'a, dinine ve kitabına bağlıdır. O kitabı ne sular yıkayıp silebilir ne de önünden veya arkasından batıl yaklaşabilir. Ona bağlanan, kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulpa tutunmuştur. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ise Müslümanlar için insanların en değerlisi ve en sevgilisidir. Onun dışındaki tüm insanlar da ölecektir ama diğer insanların başına ölüm dışında mürtedlik, değişim ve dönüşüm gibi durumlar da gelebilir. Müslüman için evla olan dinini şahıslara bağlamamasıdır. Elbette umumi olarak tüm Müslümanlar ve özellikle de cihad ehli bizim için asıldır. Ancak bu taklitten uzak, şer'î olmayan hiçbir sözü kabul etmeksizin sürdürülen bir bağlılıktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"De ki: Ben sizi ancak vahy ile uyarıyorum." (21 Enbiya/45)

"Rabbinizden size indirilene uyun! Onu bırakıp başka dostlara uymayın. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!" (7 Araf/3)

Ve Allah'ın dininin âlemlere ihtiyacı yoktur:

"Siz ve yeryüzünde bulunanların hepsi nankörlük etseniz de gerçek şu ki, Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övgüye lâyık olandır." (14 İbrahim/8)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dilerse hiç kimse olmadan düşmanlarını yenebilir. Ancak bu, insanları birbiri ile sınamak

ve mü'minlerden şahitler edinmek içindir. Bu sarsıntılar sebat ehli ile korkaklar birbirinden temeyyüz etsin, Allah'a karşı sui zanda bulunan ve sadece ortalığı karıştırmak için saf tutanlar açığa çıksın diye bir imtihandır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizleri kafileden ayrılan, safları terk eden kimselerden uzaklaştırsın. Saflarımızı onlar olmadan birbirine kenetleyip sebat üzere kılsın. Allahumme amin...

"Allah, pisi temizden ayırıncaya kadar mü'minleri içinde bulunduğunuz şu durumda bırakacak değildir." (3 Ali İmran/179)

Şeyh Hudeyr'e, Nasır Fahd'a, Şeyh Ebu Katade'ye, Makdisi'ye ve diğer şeyhlere inananlar bilsinler ki şeyhler günahtan korunmuş ve fitneden emin değildirler. Allah'a inananlar da bilsin ki Allah'ın dini sabittir, hatalardan korunmuş, hiçbir değişim ve dönüşüme uğramamıştır.

"Şüphesiz Rabbim dosdoğru bir yol üzerindedir." (11 Hud/56)

Bu tür sarsıntılarla Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sadık ve hayırlı bildiklerini korur ve ayaklarını hak üzere sabit kılarken, diğerlerini de saflardan ayıklar ve safları onlardan arındırır.

"Eğer O'ndan yüz çevirecek olursanız, yerinize başka bir toplum getirir de onlar sizin gibi olmazlar." (47 Muhammed/38)

Hak Üzere Sebat Etmeye
Onu Tüm Çıplaklığı İle Haykırmaya ve
Tağutların Dostlarından Korkmamaya Teşvik

Bil ki tağutların dostları karşısında hak söz üzere sebat etmek, onlara nefret ettikleri tevhidden bahsetmek, ilahlarının kusurlarını ortaya dökmek, onlardan, tapındıklarından, dostlarından ve yardımcılarından beri olduğunu haykırmak... İşte bu, Allah'ın dininin yardımcıları olmak isteyen kimseler için en evla yoldur. Bu yol Allah'ın emri gelinceye kadar gerek kendilerine karşı çıkanların gerekse kendilerini yardımsız bırakanların hiçbir şekilde zarar veremeyeceği kimselerin yoludur. Onlar, Allah'ın dininin yeryüzünde hakim olması adına çaba gösteren kimselerdir.

Burada hak söz üzere sebat etmekten kastımız elbette davet ve tevhid üzere hakkı haykırmaktan ibarettir. Yoksa sorgu esnasında olayları ayrıntılı bir şekilde anlatmak, tafsilata girmek, isimleri söylemek değildir. Belki "Sorgu makamı hak sözü beyan edip haykırma yeri değildir" denilebilir. Çünkü tağutların dostları sorgu esnasında seni hapsedebilmek için akideni ve fikirlerini öğrenmek istedikleri kadar hak sözü duymayı ve öğrenmeyi istemezler.

Evet bu doğrudur. Ancak bununla beraber o esnada hak sözün onlardan birinin içine düşmesi, onu şiddetle sarsıp kalbine nüfuz etmesi de mümkündür. Tabiî ki sorgu esnasında takınılması gereken tutum kişilere ve durumlara göre de değişir.

Eğer esir olan kişi hakkı haykırma sorumluluğunu üzerine almakta kendisinin zafiyeti olduğunu düşünüyorsa akidesini kendine saklar ve susar. Ancak gerçek bir zorlamaya maruz kalmadan kesinlikle küfrü gerektiren kelimeler söylememesi gerekir. Ne yazık ki insanlar bu durumda herhangi bir zorlamaya, darp veya işkenceye maruz kalmadan zayıflıklarını ya da esaret altında olmalarını bahane göstererek ruhsata sığındıklarını düşünmekte ve küfrü gerektiren sözler söylemektedirler. Oysaki küfrü gerektiren kelimeler söylemek, hakkı batıl ile örtmek, onların küfürlerine ve batıl ilahlarına rıza göstermek yerine sorulara soruyla cevap vermek, Allah'ın dini hakkında ilimsizce konuşmaktan ya da fetva vermekten korktuğunu söyleyerek sorulan soruların cevabını bilmediğini söylemek ve tüm bunları mazeret olarak göstermek gibi birçok alternatif de vardır. Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden kimse ya hayır konuşsun ya da sussun."[16]

Birçok ülkede tağutlar için önemli olan senin caddelerde ya da mescitlerde, insanların huzurunda onları aşağılaman, kendileri aleyhinde propaganda yapmandır. Tağutlar bununla ilgilendikleri kadar senin sorgu memurlarına söylediklerinle ve itikadınla ilgilenmezler.[17] Yine bazı ülkelerde söylediklerin kayda geçmediği sürece sana zarar vermez. Hak olan sözleri söyleyip daha sonra da evrakları imzalamayabilirsin. Muvahhid kardeşimizin özellikle herhangi bir tağut ismi zikretmeden genel

---

[16] Müttefekun Aleyh.

[17] Şeyh'in bu tespiti T.C için birebir örtüşen bir tespittir. Zira T.C'de gerek sorgu esnasında gerekse cezaevi şartlarında tağutlar ve dostlarına yönelik söz ve tutumunun mahkeme aşamasında hiç bir önemi yoktur. Bunu özellikle söylüyorum ki, bugün pek çok kardeşimiz özellikle mahkeme öncesi ceza evi dahilinde aleyhlerinde bir delil olmaması adına tağutların dostlarına karşı tutum ve davranışlarda müsamahakâr davranabilmektedirler. Allah yardımcımız olsun. *(yayıncı)*

ifadeler kullanması da mümkündür. Her yer için farklı söylemler, her ülke için farklı şartlar söz konusudur. Muvahhid bunları mümkün olduğunca göz önüne alır. Ancak muvahhid kardeşimiz için en evla olan, hak olan sözü bütün çıplaklığı ile haykırmasıdır. Hatta dövülse, işkence görse ve her türlü hakarete maruz kalsa bile... Çünkü o, bu yüce yolun ne ilk yolcusudur ne de son... Ondan önce bu yolda nebiler, sıddıklar ve şehitler yürümüştür... Nice rasuller işkenceye maruz kalmış, hatta bazıları öldürülmüştür. Onlara tâbi olan salihler de aynı şekilde eziyetlere maruz kalmış, testerelerle doğranmışlardır. Ancak tüm bunlar sadece imanlarını ve sebatlarını arttırmıştır.[18]

Öyleyse sen Allah'ı gücendirmek noktasında insanların rızasını almaktan kaçın! Ancak Allah'ın rızasını kazanmak için insanları gücendirir ve kızdırırsan zamanla onların kalbini kazanır ve onlara galip gelirsin. Allah onların içine senin sevgini verir. Pek çok mücahid kardeşimiz en kasvetli zamanlarda bunu tecrübe etmişler ve sonucunda saygı ve hürmet kazanmanın yanında Allah düşmanlarının kalbine de korku salmışlardır. İmam Ahmed *(Rahimehullah)* ve diğerlerinin Ebu Said el-Hudri *(Radıyallahu Anhu)*'dan rivayet ettiğine göre Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Hakkı bilip gördüğünüz halde insanlardan korkmak sizi hakkı söylemekten alıkoymasın. Zira hakkı söylemek ne eceli yakınlaştırır ne de rızkı uzaklaştırır."[19]

Muvahhid kardeşim! Unutma ki tüm bu yaşananlara Mele-i Alâ'da şahit olunmakta, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her birini yazmaktadır. Sen kendin için hesap defterine Mevlâna ve Seyyidine yakın, O'nun düşmanlarına uzak bir konum kaydettir. Çünkü Allah'a kalbi selim ile gelenler haricinde kimsenin

---

[18] Bkz. İmam Ahmed'in Menkıbleeri, İbnul Cevzi sy: 342-343. Burada hak söz üzere sebatından dolayı işkenceye maruz kalan selef alimleri arasında İmam Ahmed'i anlatmıştır. Benzer örnekler oldukça fazladır.

[19] Ahmed b. Hanbel, Müsned, 11048.

fayda görmeyeceği, ne malın ne de evladın fayda vermediği o günde bununla övüneceksin.

İmam İbni Kayyim *(Rahimehullah)* "İgasetu'l Lehfan" isimli eserinde şöyle der:

"Allah düşmanlarının hilelerinden biri de mü'minleri kendi dostları ile korkutmalarıdır ki mü'min böylece onlarla mücadele etmesin, iyiliği emredip kötülükten nehyetmesin. Bu iman ehlinin içine düştüğü en büyük tuzaktır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunu bize şöyle haber vermektedir:

> *"O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor. Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun." (3 Ali İmran/175)*[20]

Müfessirlerin çoğu ayetin manasının *"sizi kendi dostları ile korkutur"* şeklinde olduğunu söylemişlerdir. Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun"* buyurmuştur.

Kulun imanı ne kadar güçlü ise şeytanın dostlarından korkusu da o oranda az olur. Ve imanı ne kadar zayıf olursa şeytan ve dostlarından o oranda korkar."

Evet... Eğer kulun kalbi Allah korkusu ile dolu olursa artık başka bir korku orada yer bulamaz. Allah'ın azametini, O'nun "Metin" ve kuvvet sahibi olduğunu, "Müheymin", "Aziz", "Cebbar", "Mütekebbir" olduğunu hissederse, kullarının tamamının perçeminden tutan olduğunu idrak ederse yeryüzündeki bütün güçlere karşı duyduğu korku yok olur, onları küçük ve hakir görmeye başlar. Onları umursamaz. Gönlüne tevekkül ve yakin yerleştiği zaman hata zannettiğinin doğru, doğru zannettiğinin ise hata olduğunu bilir. Bütün insanlar ona zarar ver-

---

[20] Ayet hemen hemen bütün meallerde *"O şeytan ancak kendi dostlarını korkutur"* şeklinde Türkçe'ye çevrilmiştir. Ancak biz meali Şeyh'in tercih ettiği görüş üzere *" O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor"* şeklinde vermeyi uygun gördük. *(yayıncı)*

mek için toplansa bile Allah'ın izni dışında kendisine hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerini öğrenir. Artık Allah onu, yolu üzere sabit kılmış ve kalbini rabtetmiştir. Dünyadaki bütün güçler toplansalar bile onu yolundan ayıramaz, hak olan akidesinden döndüremezler. Başına gelen şeyler onun sadece imanını ve teslimiyetini arttırır.

> *"Ki onlar (o peygamberler), Allah'ın risaletini tebliğ edenler, O'ndan içleri titreyerek korkanlar ve Allah'ın dışında hiç kimseden korkmayanlardır. Hesap görücü olarak Allah yeter." (33 Ahzab/39)*

Tağutlar ve Allah düşmanları mü'minlerle giriştikleri savaşta korkutma ve yıldırma yöntemini çok fazla kullanmaktadırlar. Ki bu yöntemi ilk imamları İblis'ten (Allah ona lanet etsin) öğrenmişlerdir. İblis de sürekli kendi dostlarını insanların kalbinde yüceltmek için çalışmakta ve mü'minleri apaçık haktan ayırmak için dostları ile korkutmayı sürdürmektedir. Dostları da aynısını yapıyor. Güç gösterisinde bulunuyorlar, ordularıyla, silahlarıyla, işkence aletleri, emniyet güçleri ve istihbaratları ile övünüyorlar. Her yerde onları bol bol methedip, saygı ve hürmet gösteriyorlar. Ülkede yediden yetmişe herkesin onlara saygı göstermesi gerektiğini söylüyorlar... Onlar... Onlar... Onlar... Allah'ın onlarla ilgili kitabında haber verdiği gibi...

> *"Allah, kuluna yetmez mi? Seni O'ndan (Allah'tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar. Allah, kimi saptırırsa artık onun için bir yol gösterici yoktur." (39 Zümer/36)*

Bu tür yöntemler ancak kalplerine Allah korkusu tam olarak yerleşmemiş zayıflar üzerinde etkili olur. Onlar Allah'tan daha çok insanlardan korkarlar. Böyleleri mü'minler için çok tehlikelidir. Çünkü onlar Müslümanların saflarını yavaşlatır, zor zamanlarda terk eder ve sarsıntılara sebep olurlar. Onları, etkin görevlerden uzak tutmak, safları düzenlerken onları yok

saymak gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu gibi kimseler için şöyle buyurur:

> *"Eğer onlar da sizin içinizde (sefere) çıksalardı, size bozgunculuktan başka bir katkıları olmayacak ve sizi fitneye düşürmek için aranızda koşuşturacaklardı. Aranızda onları dinleyecek kişiler de vardı. Allah, zalimleri hakkıyla bilendir." (9 Tevbe/47)*

Bu şartlar altında meydana gelecek sarsıntının psikolojik etkisi oldukça büyük olur. Çünkü böyle zamanlarda kişi kendisine dayanma gücü verecek örnek şahsiyetlere ihtiyaç duyar. Kalbi mücahid mü'minlerle, ilmi ile amel eden rabbani alimlerle beraber olmak ister. Bu yüzden Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu tür zamanlarda meydana gelecek olan sarsıntıyı kınamış ve şöyle demiştir:

> *"Kendilerine güvenlik (barış) veya korku (savaş) ile ilgili bir haber geldiğinde onu yayarlar. Hâlbuki onu peygambere ve içlerinden yetki sahibi kimselere götürselerdi, elbette bunlardan, onu değerlendirip sonuç (hüküm) çıkarabilecek nitelikte olanları onu anlayıp bilirlerdi. Allah'ın size lütfu ve merhameti olmasaydı, pek azınız hariç, muhakkak şeytana uyardınız." (4 Nisa/83)*

Bu durum, Allahu Tealâ'nın safları arındırmak, iyilerle kötüleri birbirinden ayırmak için kullarını tâbi tuttuğu bir sınavdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Allah, pisi temizden ayırıncaya kadar mü'minleri içinde bulunduğunuz şu durumda bırakacak değildir." (3 Ali İmran/179)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya verdiği söze sadık olan bir mü'mine ne böylesi durumlar, ne tağutların yöntemleri zarar veremez. Sarsıntılar onun duruşunu etkilemez. Aksine imanını ve sebatını arttırır:

"Onlar öyle kimselerdir ki halk kendilerine, «İnsanlar size karşı ordu toplamışlar, onlardan korkun» dediklerinde, bu söz onların imanını artırdı ve «Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!» dediler. Bundan dolayı Allah'tan bir nimet ve lütufla kendilerine hiçbir fenalık dokunmadan geri döndüler ve Allah'ın rızasına uydular. Allah, büyük lütuf sahibidir. O şeytan sizi ancak kendi dostları ile korkutuyor. Onlardan korkmayın, eğer mü'min iseniz benden korkun." (3 Ali İmran/173-175)

Bu ayetlerin hemen öncesinde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* münafıkların, müminleri yollarından alıkoyup korkutmak için yaptıklarından bahseder:

"(Onlar), kendileri oturup kaldıkları hâlde kardeşleri için «Eğer bize uysalardı, öldürülmezlerdi» diyen kimselerdir. De ki: Eğer doğru söyleyenler iseniz kendinizden ölümü savın." (3 Ali İmran/168)

Daha sonra da Allah'a verdikleri söze sadık kalan şehitlerden bahseder. Mü'minlere onların yolunu göstermek, onu sevdirmek ve ona teşvik etmek için...

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler saymayın. Hayır! Onlar, Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar. Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle sevinç içindedirler. Onlara arkalarından henüz kendilerine ulaşmayanlara müjdelemeyi isterler ki onlara hiç bir korku yoktur, mahzun da olacak değillerdir. Onlar, Allah'tan bir nimeti, bir fazlı (bolluğu) ve gerçekten Allah'ın mü'minlerin ecrini boşa çıkarmadığını müjdelemektedirler. Kendilerine yara isabet ettikten sonra, Allah ve Rasulü'nün çağrısına icabet edenler, içlerinden iyilik yapanlar ve sakınanlar için büyük bir ecir vardır. Onlar öyle kimselerdir ki halk kendilerine «İnsanlar size karşı ordu toplamışlar, onlardan korkun» dediklerinde, bu söz onların imanını ar-

tırdı ve «Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!» dediler." *(3 Ali İmran/169-173)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nebisine *"Seni O'ndan (Allah'tan) başkalarıyla korkutmaya çalışıyorlar"* *(39 Zümer/36)* buyurmuş ve arkasından *"Allah, bana yeter. Tevekkül edecek olanlar, O'na tevekkül etsinler"* *(39 Zümer/38)* demesini emretmiştir.

Madem ki bu alemde her şey tevekkül edenlerin kendisine tevekkül ettiği Allah'ın dışındadır. Madem ki bu alemde müşriklerin mü'minleri kendisiyle korkuttukları her şey Allah'tan başka şeylerdir... O halde sadece "Cebbar" olan yüce Allah'a hakkıyla tevekkül eden bir mü'min onlardan neden korksun ki?

Tarihte bizim için ibret verici örnekler vardır. En büyük tarih, peygamberlerin kavimleri ile yaşadığı tarihtir. Onu okuyun! Müstekbir olan kavimleri karşısındaki unutulmaz duruşlarını düşünün. Kavimleri onları nasıl da ilahları ile korkutuyor, sayıları ve güçleri ile tehdit ediyorlardı. Ardından enbiyanın sarsılmaz, tavizsiz duruşuna bir bakın. O kaynağa eğilip saf suyundan kana kana için!

Mesela zamanın derinliklerindeki Nuh *(Aleyhisselam)*'a bir bakın! Söylediklerini dinleyin... Tek başına ve yapayalnız kavmine hitap ediyor. Tevekkül ettiği Rabbinin azametini bütün kalbiyle hissederek kavmine, onun emirlerini tebliğ ediyor. Sultalarından ve tuğyanlarından korkmadan onlara şöyle diyor:

> *"Ey kavmim! Eğer benim konumum ve Allah'ın ayetleriyle öğüt vermem size ağır geliyorsa, (biliniz ki) ben sadece Allah'a tevekkül ettim. Artık siz de (bana) ne yapacağınızı ortaklarınızla beraber kararlaştırın ki, işiniz size dert olmasın! Bundan sonra bana hükmünüzü uygulayın. Bana mühlet de vermeyin!"* *(10 Yunus/71)*

Siz ve beni kendisiyle korkutmaya çalıştığınız ortaklarınız... Ne kadar güç ve kuvvetiniz varsa toplayın! Elinizden ne

geliyorsa yapın! Sonra da benim için neye karar verirseniz hiç mühlet tanımadan yerine getirin...

Nuh *(Aleyhisselam)* tüm bunları, düşünmeksizin, bir anda yok olup gidecek bir duygu ve hamasetle söylemiyor. Bilakis kendisi ile beraber yenilmez bir gücün olduğu bilinci ile söylüyor. O biliyor ki yanında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* var... Ve yine biliyor ki, Rabbinin ipine sımsıkı tutunup tevekkül ettiği sürece kendisine dokunamazlar bile... Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dilemesi hariç... Ve yine biliyor ki, eğer Allah kendisine bir zarar verilmesini dilerse de bu kulunu yalnız bıraktığı anlamına gelmez. Sadece bir imtihandır. Sadece bir imtihan...

Yine Hud *(Aleyhisselam)*'a bakın! Yeryüzünün en serkeş, en gaddar, en zalim ve en güçlü kavmi karşısında nasıl tek başına fakat eşsiz bir duruş sergiliyor? Kavmi, kendilerince güç ve kuvvet sahibi olan ilahları ile onu korkutmaya çalışıyor...

"Biz «İlahlarımız bazıları seni çok fena halde çarpmıştır» (demekten) başka bir şey söylemeyiz." (11 Hud/54)

Hud ise (Allah'ın selamı O'nun üzerine olsun) Rabbine sebatla tevekkül etmiş bir halde... Karşılarında dağlar gibi hatta dağlardan bile daha sarsılmaz bir şekilde duruyor ve Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayan mü'minlerin sözünü söylüyor:

"İşte ben Allah'ı şâhit tutuyorum. Siz de şâhit olun ki, ben sizin Allah'ı bırakıp da O'na ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Haydi hepiniz toptan bana tuzak kurun, sonra da bana göz açtırmayın." (11 Hud/54-55)

Ve (Allah'ın selamı onun üzerine olsun) İbrahim... Rahman'ın dostu... Kavmi ile yüz yüze geliyor... Onlara kendisini korkutmaya çalıştıkları sahte ilahlarını önemsemediğini, kendilerinden de korkmadığını söylüyor. Güven, itminan, sebat... Bunlar Allah'ı hakkı ile birleyip, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayan Allah'ın yardımcılarının vasıflarıdır. Ya müşrikler... Allah'a şirk koştukları halde itminan ve güven duygusuna ulaşabilirler

mi hiç? Hayır... Onlar ancak terkedilmişlik, endişe ve korku hissederler...

> *"Kavmi onunla tartışmaya girişti. Onlara «Beni doğru yola iletmişken, Allah hakkında benimle tartışmaya mı kalkışıyorsunuz? Hem sizin O'na ortak koştuklarınızdan ben korkmam. Ancak Rabbimin bir şey dilemiş olması başka. Rabbimin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hâlâ düşünüp öğüt almayacak mısınız? Allah'ın, hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden ne diye korkayım? Öyle ise iki taraftan hangisi güvende olmaya daha lâyıktır? Eğer biliyorsanız söyleyin» dedi." (6 En'am/80-81)*

Ve bir yıldırım misali kulaklarında çınlayan açık, net ve kesin bir cevap geliyor..

> *"İman edip de imanlarına zulmü (şirki) bulaştırmayanlar var ya! İşte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır." (6 En'am/82)*

Musa *(Aleyhisselam)*'ı düşünün... Kelimetullah... İmtihanın en sıkıntılı en zor zamanlarında... Firavun gücü ve ordusuyla ona yetişmiş... O gün güç ve sulta Firavun'un elinde... Musa *(Aleyhisselam)* ise herhangi bir savaş techizatı, herhangi bir hazırlığı olmaksızın bir avuç mustazafla birlikte... Dinleri adına tağuttan kaçıyorlar... Deniz önlerini kesiyor... Ne bir geçit, ne bir yol var... Kavmi, Firavun'u ordusuyla gelirken görünce *"Eyvah, yakalandık" (26 Şuara/61)* diyorlar.

Ancak Musa *(Allah'ın selamı onun üzerine olsun)* her şeyin bitti gibi göründüğü bu en zor ve en sıkıntılı zamanda sarsılmaz, yüksek dağların bile aciz olduğu bir sebat, yakîn ve tevekkül ile cevap veriyor...

> *" Hayır! Rabbim şüphesiz benimledir, bana yol gösterecektir." (26 Şuara/62)*

Allahu Tealâ'nın gözetiminde olduğunu bilmenin, bu sebatın ve tevekkülün sonucu ne oldu dersiniz? İşte cevabı...

"Bunun üzerine Mûsâ'ya «Asan ile denize vur» diye vahyettik. Deniz derhal yarıldı. Her parçası koca bir dağ gibiydi. Ötekileri de oraya yaklaştırdık. Mûsâ'yı ve beraberindekilerin hepsini kurtardık. Sonra ötekileri suda boğduk. Bunda şüphesiz bir ibret vardır. Ama pek çokları iman etmiş değillerdi. Şüphesiz ki senin Rabbin elbette mutlak güç sahibidir, çok merhametlidir." (26 Şuara/63-68)

Aynı şekilde iman kalplerine yerleştikten sonra Firavun'un sihirbazlarının tutumunu bir düşünün! Tağutun kendilerine yönelik tehditlerini, korkutmasını, elim bir azapla cezalandırmakla tehdit etmesini nasıl da umursamıyorlar...

"Firavun "Demek ben size izin vermeden önce ona (Mûsâ'ya) inandınız ha! Şüphe yok, o size sihiri öğreten büyüğünüzdür. Şimdi andolsun, sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve mutlaka sizi hurma dallarına asacağım. Hangimizin azabı daha şiddetli ve daha kalıcıymış, mutlaka göreceksiniz" dedi." (20 Taha/71)

Şimdi dinle! Bütün güçleri, sebatları "*Bir*" ve "*Kahhar*" olan Allah'a tevekkülleri ile nasıl da ona cevap veriyorlar? Firavun'un kendilerini tehdit ettiği güçten hiç korkmuyorlar ve kendilerine vaad edilen azaptan çekinmiyorlar. Firavun'un ne gücü ne de gururlandığı saltanatı onları endişelendirmiyor. İman ettikten sonra artık gerçek kuvvet sahibinin Allah olduğu kalplerine yerleşiyor. Ve Allah'ın azabı... İşte asıl elim azabın O'nun azabı olduğunu anlıyorlar... Kadim saltanat sahibi O'dur. Yaratanın gücü yanında yaratılmışın gücünün, efendinin gücü yanında zayıf ve cılız kölenin gücünün ne hükmü vardır? Eskiden tağutun şerefine tezahürat yapıyor, onun emirlerine itaat ediyorlardı. Ancak Allahu Teala'ya iman... Mucizeler yaratan

imanın verdiği güçle adeta başı gökyüzüne değercesine, korkmadan, çekinmeden, olabildiğince açık bir şekilde tağuta cevap veriyorlar:

> *"Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla tercih etmeyeceğiz. Artık sen vereceğin hükmü ver! Sen ancak bu dünya hayatında hüküm verirsin. Şüphesiz ki biz; günahlarımızı ve bize zorla yaptırdığın sihri affetmesi için, Rabbimize inandık. Allah'ın vereceği mükâfat daha hayırlı ve daha kalıcıdır" (20 Taha/72)*

Aslen örnekleri çoğaltmak mümkündür. Nebilerin sonuncusu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bu konuda bize en güzel örnektir. İmam Ahmed ve diğerlerinin sahih bir isnadla rivayet ettikleri şu hadiste geçtiği üzere Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in mustazaf olduğu bir dönemde Mekke'de kafirlerin karşısında duruşuna bir bakın! Müşrikler "İlahlarımız hakkında böyle böyle diyen sen misin?" diye kendisine sataşıyorlardı. Çünkü Rasulullah'ın onların ilahlarını ve dinlerini kötülediğini, onlara dil uzattığını duymuşlardı. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* onlardan zerre kadar dahi olsa korkmadan ve çekinmeden "Evet... O kişi benim" diyordu. Bundan hemen önce de (yani bir gün önce) "Dinleyin ey Kureyş topluluğu! Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki muhakkak ben sizleri boğazlamak üzere geldim!" demişti. Bu sözler orada bulunanları oldukça sarsmıştı. Her biri sanki kafasının üstünde bir kuş varmış gibi başlarını önlerine eğmişti. Daha önce aleyhinde en azgınca konuşanlar, O'nu en güzel sözlerle teskin etmeye çalıştılar. Bununla beraber Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ashabının kalbini, kendisine Rabbinden inen Kur'an ayetleri ile sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Onlara kendilerinden önce sebat gösteren kavimlerin hikâyelerini anlatıyordu:

"Sizden önceki ümmetler içinde öyle kişiler gelip geçmiştir ki, müşrikler tarafından yakalanır, onun için bir çukur ka-

zılır ve çukurun içine gömülürdü. Sonra büyük bir testere getirilir, onun başı üzerine konulur ve başı iki kısma ayrılırdı. Yine demir taraklar ile kemikleri ve sinirleri tırmıklanırdı da bu işkenceler o mümini dininden çevirmezdi. Allah'a yemin ederim ki, şu İslâm Dini, herhalde ve muhakkak surette kemale erecektir. Hatta o derecede ki bir süvari (tek başına) San'â'dan Hadramevt'e kadar (selâmetle) gidecek de Allah'tan başka hiçbir şeyden ve bir de koyunlarına kurt saldırması dışında hiçbir şeyden korkmayacaktır. Fakat sizler acele ediyorsunuz."[21]

Tüm bunlardan sonra mü'minlerin bilmesi gereken, gerek tarih içinde gerçekleşen gerekse de gözleri ile şahit oldukları bir hakikat daha vardır. Ne kadar şatafatlı görünüp süsü püsü ile övünse de batıl zayıftır, cılızdır... Ne kadar güçlü ve fethedilemez gibi görünse de andolsun ki yerin ve göğün rabbi "Cebbar" olan Allah'ın indinde sineklerden bile hakirdirler. İbni Kayyim *(Rahimehullah)* şöyle der:

"Çoklukları sizi korkutmasın!
Onlar insanların ayak takımıdırlar.
Sinekler misali...
Hiç sineklerden korkulur mu?"

Evet... Vallahi onlar sinek gibidirler... Hatta sineklerden bile daha hakir...

> *"Ey insanlar! Size bir örnek verildi. Şimdi ona iyi kulak verin. Sizin Allah'tan başka taptıklarınız bir sinek dahi yaratamazlar, hepsi bunun için toplansalar bile. Eğer sinek onlardan bir şey kapsa, bunu ondan kurtaramazlar. İsteyen de âciz, istenen de." (22 Hac/73)*

Eğer bugün batıl ehlinin başı boş gezip dolaşabildiği bir gün ise elbette hak ehli için de yüzlerinin güleceği günler gelecektir. Batıl ehlinin gerçek yüzleri ve güçlerinin sahteliği tarih içinde ortaya çıkmıştır. Ancak bunun için Allah'a verdikleri söz-

---

[21] İmam Buhari rivayet etmiştir.

lerinde sebat eden, kimi sözünü yerine getirip o yolda can vermiş, kimi de (şehadeti) beklemekte olan, hiçbir şekilde sözlerini değiştirmeyen erlere ihtiyaç vardır. Batıl ve ehli, ancak bu erler meydanda olmadıkları zamanlarda güçleri ile övünüp sahte kuvvetleri ile gururlanırlar... Ahh!! Şu günlerde böyle erlere ne kadar da muhtacız...

Son olarak; Kuran-ı Kerim bu eski, inatçı kavimlerin sonuna dikkatimizi çekiyor. Onlar bulundukları ülkelerde hadlerini aşıp despotluk etmişlerdi. Onlar ki yeryüzünün en güçlü, en etkin, en gaddar kavimleriydiler. İşte Kur'an-ı Kerim'in onların sonu hakkında verdiği haberler...

“Rabbinin, (Hûd'un kavmi) Âd'e, şehirler içinde benzeri kurulmamış olan sütunlarla dolu İrem'e, vadide kayaları oyan (Salih'in kavmi) Semûd'a, kazıklar sahibi Firavun'a ne yaptığını görmedin mi?” (89 Fecr/6-10)

"Rabbinin, fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı?" (105 Fil/1-2)

Kur'an- Kerim onların nasıl bir sonu olduğuna, nasıl yok olduklarına dikkatimizi çekiyor. İşte tarihten kalan izleri ve viran olmuş evleri... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, muvahhidlere yardım etmiş ve onları helak etmişti. Ne gururlandıkları güçleri, ne övündükleri sayıları, teçhizatları, orduları kendilerine hiçbir fayda sağlamadı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları öyle bir helak etti ki ne bir dost ne bir yardımcı bulamadılar... Çünkü Allahu Tealâ iman edenlerin dostudur. Kafirlerin ise hiçbir dostu yoktur.

"Onlar yeryüzünde dolaşıp kendilerinden önce gelenlerin akıbetlerinin nasıl olduğuna bakmadılar mı? Onlar kendilerinden daha çok, daha güçlü ve yeryüzündeki eser bakımından daha üstündü. Fakat kazanmakta oldukları şeyler onlara fayda vermemişti. Peygamberleri onlara apaçık deliller getirince sahip oldukları bilgi ile şımardılar (ve onları alaya aldılar). Sonunda alaya al-

makta oldukları şey kendilerini sarıverdi. Azabımızı gördükleri zaman «Yalnız Allah'a inandık! O'na ortak koşmakta olduğumuz şeyleri inkâr ettik» dediler. Fakat azâbımızı gördükleri zaman inanmaları, kendilerine fayda vermedi. Bu, Allah'ın kulları hakkında eskiden beri yürürlükte olan kanunudur. İşte orada inkârcılar hüsrana uğradılar." (40 Mümin/82-85)

Bunlar, üzerinde düşünülmesi ve derin derin tefekkür edilmesi gereken gerçeklerdir. Düşmanlarımıza gelince... Umulur ki (kötülükten) dönerler...

"İnkâr edenler, asla yakayı kurtardıklarını zannetmesinler. Çünkü onlar (bizi) âciz bırakamazlar." (8 Enfal/59)

Arap Kardeşlerimizin Sorularına Işık Tutan Fenerler

Alemlerin Rabbine hamdolsun. Salât ve selam Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve O'nun arkadaşlarının üzerine olsun.

Bu sorular bazı muvahhid Arap kardeşlerimiz tarafından bize yöneltilmiştir:

1- Kafir hükümetlerde memuriyetin hükmü nedir?

2- Bu hükümetlerin ordusunda ya da emniyet teşkilatında görev almanın hükmü nedir?

3- Devletlerarası ihtilafları çözmek ve barışı muhafaza etmek için BM teşkilatının ordusuna katılmanın hükmü nedir?

Arap ülkelerinden bana yöneltilen bu soruları duyunca Allah'a şükrettim. Çünkü yaşadığımız asırda insanlar (Allah'ın merhamet ettiği küçük bir azınlık haricinde) bu tür konuları önemsemiyorlar. Bu tür soruları, sadece duymak bile onlarda nefret uyandırıyor. Bu konulara girmeyi "Haricilik" ya da "Tekfircilik" olarak nitelendiriyorlar. Kimileri ise bu tür konulara girmenin kalbi katılaştırdığını ve hiçbir fayda sağlamadığını iddia ediyor. Oysa Allah'a yemin ederim ki tüm bunlar bâtıl düşüncelerdir. Çünkü bu konular bütünüyle "Milleti İbrahim" ile bağlantılı konulardır ve direk dinin sağlam kulpuna yöneliktir. Ve aynı şekilde dinin aslı ve rasullerin davetinin mihveri ile bağlantılıdır. Bu sorulara cevap vermek için öncelikle ümmetin

bağrına çöreklenmiş olan hükümetlerin durumunu açıklamakla işe başlamak gerekir.

Allah sizlere merhamet etsin... Öncelikle şunu ifade etmek isterim ki; Müslümanların topraklarında onlara musallat olmuş bu zorba hükümetlerin küfrü konusunda hiç kimsenin şüphesi yoktur. Bundan ancak Allah'ın basiretlerini kör ettiği, vahiy nurundan nasiplenemememiş kimseler ve benzerleri şüphe eder. Bu hükümetlerin küfürlerini çeşitli açılardan ele alabiliriz:

* Allah'ın izin vermediği konularda Allah ile beraber teşride bulunmaları (kanun koymaları) bunların küfre girmelerinin sebeplerinden bir tanesidir. Gerek ulusal, gerekse uluslararası düzeyde hazırladıkları anayasalarında kanun koyma hakkının sadece kendilerine has olduğuna dair birçok madde vardır. Anayasalarındaki bu maddeler herkes tarafından bilinir. Bu hükümetlerin kanun koyma hakkını kendilerine tahsis ettiklerini ancak onların anayasalarını hiç bilmeyen ya da bilmezden gelenler inkar edebilir.

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır yoksa kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?" (12 Yusuf/39)*

* Ulusal ya da uluslararası düzeyde Allah'ın kanunlarından başka kanun yapanlara itaat etmeleri, onların kanunlarına uymaları, bu hükümetlerin küfre girmelerinin sebeplerinden bir diğeridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşrî ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl kelimesi olmasaydı elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azap vardır." (42 Şura/21)*

> *"Şüphesiz, kendilerine hidayet açıkça belli olduktan sonra, gerisin geri (küfre) dönenleri, şeytan kışkırtmış ve*

> *uzun emellere kaptırmıştır. İşte böyle! Çünkü gerçekten onlar, Allah'ın indirdiğini çirkin karşılayanlara «Size bazı işlerde itaat edeceğiz» dediler. Oysa Allah, sakladıkları şeyleri (sır olarak konuştuklarını) biliyor.” (47 Muhammed/25-26)*

Bu ayetler “Size sadece bazı işlerinizde itaat edeceğiz" diyen kimseler hakkındadır. Hal böyle olduğuna göre "Birçok konuda ya da bütün işlerimizde size tabiyiz” diyerek idareyi onların kanun koyucularına bırakan, onların kanunlarına tam bir bağlılıkla teslimiyet gösterenlerin hali nicedir?

* Hıristiyan, müşrik ve mürtedlerle dostluk etmeleri onların küfre girmelerinin diğer bir sebebidir. Onları korumakta, ekonomik açıdan, silah ve asker yardımı yaparak desteklemektedirler. Onlarla birçok alanda anlaşmalar yapmaları, ittifaklar kurmaları tam anlamıyla bir dostluk ilişkisidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ise şöyle buyurur:

> *“Ey iman edenler! Yahudi ve Hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez.” (5 Maide/51)*

* Batılı ve doğulu kafirlerle kardeşlik yapmaları bu hükümetlerin küfrünün bir başka sebebidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *“Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy sopları olsalar bile, Allah'a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin. İşte Allah onların kalplerine imanı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir.” (58 Mücadele/22)*

Batılı kafirlerle kardeşliklerinden dolayı tekfir etmemiz, batınî ya da kalbe dair amellerden dolayı bir tekfir kesinlikle

değildir. Bilakis bizzat zahir ve sarih sözlerinden dolayıdır. Kendileri bu kardeşlikten gurur duymakta, her yerde ve her fırsatta medya karşısına geçerek açıkça bunu ifade etmektedirler.

* Allah'ın dostları ile savaşmaları, Allah'ın düşmanlarını desteklemeleri ve Müslümanların aleyhinde onlara yardım etmeleri küfre düşmelerinin bir başka sebebidir. Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

> *"Münafıklık etmekte olanları görmüyor musun ki onlar, Kitap Ehlinden küfre sapan kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) sürülüp çıkarılacak olursanız, biz de sizlerle birlikte mutlaka çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye, hiçbir zaman itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz." Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar, gerçekten yalancıdırlar." (59 Münafikun/11)*

Bu ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, muvahhidler aleyhinde müşriklere yardım edeceklerine dair söz verenleri nasıl tekfir ettiği düşünülmelidir. İşin aslı münafıklar ayette de geçtiği üzere bu sözlerinde samimi değillerdi. Müşriklere yalan söylemişlerdi. Ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* münafıkları, sadece Müslümanlar aleyhinde yardım etme sözü vermelerinden dolayı müşriklerin kardeşi kılmıştır. O halde muvahhidleri yakalamak, hapsetmek, öldürmek, yargılamak ya da teslim etmek konularında müşriklerle yardım ve dayanışma anlaşmaları yapanların hali nicedir?

* Haramlara ruhsat vererek helalleştirmeleri küfre girmelerinin bir diğer sebebidir. Faiz, zina gibi birçok haram ameli kurumlarında serbest bırakmaları, bu haramların işlendiği müesseseler açmaları, bu müesseseleri koruma altına almaları bunun örneklerinden sadece bir kaçıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Haram ayları ertelemek, ancak inkârda daha da ileri gitmektir ki bununla inkâr edenler saptırılır. Allah'ın*

haram kıldığı ayların sayısına uygun getirip böylece Allah'ın haram kıldığını helâl kılmak için haram ayı bir yıl helâl, bir yıl haram sayıyorlar. Onların bu çirkin işleri, kendilerine süslenip güzel gösterildi. Allah, inkârcı toplumu doğru yola iletmez." (9 Tevbe/37)

* Allah'ın dini ile alay etmeleri, onu hafife almaları da bir başka küfür sebebidir. Özellikle görsel ve yazılı medya yolu ile Allah'ın dinini hafife alan, O'nun hükümleri ile alay eden kimselere izin vermeleri onların işlerini kolaylaştırma adına kanunlar çıkarmaları küfürlerinin bir göstergesidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"De ki: Allah ile O'nun ayetleriyle ve elçisiyle mi alay ediyordunuz? Özür belirtmeyin! Siz, imanınızdan sonra kafir oldunuz. Sizden bir topluluğu bağışlasak da, bir topluluğunuzu gerçekten suçlu günahkar olmaları nedeniyle azablandıracağız." (9 Tevbe/65,66)

Müslümanların topraklarında başlarına musallat olan zorba tağutların bu saydıklarımız dışında gerek ferdî gerekse toplumsal alanda işledikleri birçok küfürleri vardır. Gerek sözleri ve fiilleri arasından, gerekse kanunlarından yüzlerce ve hatta binlerce küfrü gerektiren haller bulmak mümkündür. Ve bunların küfür olduğuna dair Allah'ın kitabından ve Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in sünnetinden birçok delil de getirebiliriz. Ancak burada bunların hepsini saymak mümkün değildir. Yukarıda kısaca işaret ettiklerimiz bile söz konusu hükümetlerin Allah'tan başka kendisine itaat edilen, uyulan tağutlar olduklarını göstermek için yeterlidir. Bu açıklamalardan sonra yukarıda bize yöneltilen soruya cevaben şöyle deriz:

Bu konuda bizim için temel esas, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın tüm nebilerinin gönderiliş sebebini açıkladığı şu ayeti kerimededir:

“Andolsun, biz her ümmete "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik.” (16 Nahl/36)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bütün mahlûkatı tek bir esas üzerine yaratmış ve tek bir sebebe binaen rasullerini göndermiştir. Kişinin kurtuluşu ancak bu temel esasa sarılmakla mümkündür ki, o da Allah'ı birlemek ve tağuta ibadetten kaçınmaktır.

Burada çok ince bir nükteye dikkat çekmek isterim. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendi zatından bahsettiği zaman talebinin sadece kendisini tevhid etmek, kendisine ibadet etmek olduğunu bildirmiştir. Ancak tağutlardan bahsettiği zaman talebini sadece tağutlara ibadetle sınırlandırmamıştır. Bilakis ondan uzak durmaya çağırmıştır.[22] Bu da gerek ibadetlerle ilgili konularda gerek başka konularda büyük-küçük fark etmeksizin bütünüyle tağutlardan kaçınmanın gerekliliğine delalet etmektedir. İşte hiçbir kötülük içermeyen bir görevde dahi olsa tağutların emri altında çalışmak bu kapsama girmektedir. İnsanları tağuttan kaçınmaya, ondan beri olmaya çağıran bir muvahhid için en iyi ve mükemmel tavır, tağutlardan bütünüyle berî olmak ve hiçbir şekilde onlardan görev almamaktır.

Ancak genel olarak söz konusu hükümetlerde görev almanın şer’i hükmüne gelince, hepsinin küfür ya da haram olduğunu söylemek mümkün değildir. Bilakis konunun ayrıntıları vardır.

Bu konuda İmam Buhari *(Rahimehullah)*’ın Sahih’de rivayet ettiği bir hadis vardır: (Kira Kitabı, “Bir kişi darul harpte müşriklerin emri altında çalışabilir mi?” adlı bölüm)

---

[22] Yani Allahu Tealâ kendi zatına dair "Allah'a ibadet edin" buyurmuş, tağutlardan bahsederken "Tağuta ibadetten kaçının" dememiş bilakis genel olarak "Tağuttan kaçının" buyurmuştur. Bu, emredilenin sadece tağutlara ibadetten kaçınmakla sınırlandırılamayacağı bilakis bütünüyle tağutlardan beri olunması gerektiğine delalet eder.

Habbab bin Eret *(Radıyallahu Anhu)* şöyle anlatır: "Cahiliye döneminde demircilik yapardım. Bu sırada As bin Vail'de alacağım vardı. Borcunu ödemesi için kendisine geldim. "Muhammed'i inkar edene kadar sana paranı vermem" dedi. Ben de "Allah seni öldürüp tekrar dililtene kadar dahi O'nu inkar etmem" dedim. O da "Ben öldükten sonra tekrar diriltilecek miyim" dedi. Ben "Evet" dedim. Bunun üzerine o "Benim orada bir çok malım ve evladım olacak. Bırak beni sana orada öderim" dedi. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Ayetlerimizi inkâr edip "Elbette bana mal ve çocuklar verilecektir" diyeni gördün mü?" (19 Meryem/77)* ayetini indirdi.[23]

Bu olay Mekke'de olmuştu. Ve o günlerde Mekke darul harp idi. Bunun üzerine bu ayetler nazil oldu.

Hafız İbn-i Hacer *(Rahimehullah)* Fethul Bari'de şöyle der:

"İmam Buhari, böyle bir amelin ancak zaruret halinde caiz olma ihtimali bulunmasından dolayı kesin bir hüküm belirtmemiştir. Yine bu uygulamanın müşriklerle savaşmaya izin verilmeden önce olması ya da Müslümanların kendilerini müşrikler karşısında küçük düşürmemesi yönünde emir verilmeden önce idi."

İbn-i Hacer *(Rahimehullah)* daha sonra Mühelleb'ten şunları nakleder:

"Alimler bir Müslümanın, müşriklerin yanında çalışmasının mekruh olduğunu söylemişlerdir. Ancak zaruret olması halinde ve şu iki şart dahilinde izin vermişlerdir. Bunlar da yapılan işin Müslüman için caiz olması ve Müslümanlara zarar verecek bir işte kafire yardım etmeme şartlarıdır."[24]

Hafız İbn-i Hacer daha sonra İbnu-l Müneyyir'den bir Müslümanın kendi evinde zimmet ehline iş yapmasının caiz olduğunu nakleder. Bilindiği üzere zimmet ehli İslam toprakla-

---

[23] Sahihi Buhari, Kitabul İcare, 2275.

[24] Fethul Bari, 4/452.

rında yaşayıp darul islam'ın hükmüne tabi olan ve cizye ödeyenlerdir.

Sonuç olarak zaruret hali olmaksızın müşriklerin yanında çalışmak mekruhtur. Zaruret hali olması durumunda da Allah'a karşı isyanı gerektiren bir iş olmaması şartı ile cevaz verilmiştir. Bundan dolayı bizlerin kafirlerin yanında görev almaya dair her işi haram kabul ettiğimiz söylenemez.[25]

---

[25] Burada kanatimizce Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisî bireysel olarak bir Müslümanın kafirlerin yanında çalışması ile Allah'ın indirdiği hükümlere düşmanlık gösteren tağutların emri altına girmesini birbirinden ayırmamıştır. Halbuki bu iki durum çok farklıdır. Bir Müslümanın herhangi bir müşriğin emri altında çalışmasına dair gelen rivayetleri günümüz tağuti kurumlarında çalışmaya delil olarak getirmek bizce hatadır. Bu noktada Ebul Ala el-Mevdudi'nin şu tespiti oldukça yerindedir: "Bireysel muameleler ile ilgili olarak bir Müslümanın, herhangi bir gayri müslim ile ücret ya da maaş karşılığında hizmette bulunmak üzere anlaşması durumunda herhangi bir sakınca yoktur. Bu durumda yapılacak olan hizmetin haram ile doğrudan ilişkisinin olmaması şartı aranır. Üzülerek belirtmeliyim ki bir kısım ulemanın bireysel muameleler ile ilgili bu fetvaya dayanarak küfür hükümetlerinde memurluk yapmayı caiz göstermeye kalkışmaları doğru değildir. Bu cevazı veren alimler gayri müslim birisinin şahsi işi ile gayri İslami bir rejimin toplumsal işi arasındaki temel farkı göz ardı etmektedirler. Gayri İslami rejim İslam yerine İslam dışı olanı, itaat yerine masiyeti, ilahi adalet yerine insan yaşamında Allah'a isyanı amaçlamakta ve icra ettiği tüm işlerde bu amaç saklı olmaktadır. Böyle bir şeyin haram olduğu ve hatta diğer bütün haramlardan daha da şiddetli bir haram olduğu açıktır. Bu yüzden böyle özelliklere sahip bir zulüm düzenini ayakta tutan ve yürüten bölümler arasında 'falan bölümde iş yapmak caizdir. Falan bölümde iş yapmak caiz değildir' gibi bir ayrım yapılamaz. Çünkü bütün bu bölümler birleşerek büyük bir masiyeti ortaya çıkarmaktadır. Bu meseleyi daha güzel bir şekilde anlamak için şu misal kâfi gelecektir. Herhangi bir kuruluşun kamuoyunda küfrün yayılması ve Müslümanların irtidadının sağlanması amacıyla kurulmuş olduğunu düşünelim. Bu kuruluşta haddi zatında helal olan ama bu kuruluşun güçlenmesi ve gelişmesine katkısı behemehal kaçınılmaz olan bir işte çalışmak hiçbir Müslümana caiz olmaz." *(yayıncı)*

Bununla beraber şayet yapılan işte müşriklere yardım etme, onların kanunlarını ve batıl anayasalarını güçlendirme, bu konuda onlarla birlikte hareket etme varsa bunu yapan kişi kafirdir. Eğer yapılan işte masiyet varsa haramdır. Şayet müşriklere destek olma ya da Allah'a isyan yoksa böyle bir işte çalışmanın mekruh olduğunu söylemekten başka bir hüküm veremeyiz. Mekruh dememizin sebebi ise kafirlerin Müslümanlara musallat olması, onlara haklarını ödememesi, kafirlerle beraber onların meclislerinde uzun süre bulunma alışkanlığının getirdiği olumsuzluklardan korkmamızdır. Çünkü kafirlerle haşır neşir olma durumunda vela ve bera akîdesi sulandırılmış olur.

Habbab bin Eret *(Radıyallahu Anhu)*'ın bir kafirin yanında çalışırken takındığı durum ortadadır. Mustazaf olmasına rağmen onurlu bir şekilde dinini açıkça ortaya koymuş ve asla dalkavukluk yapmamıştır. Habbab'ın olayını delil getiren kimsenin onun nasıl bir tavır içinde olduğunu da gözetmesi gerekir. Bu konuda söyleyeceklerimiz bundan ibarettir. Hiç şüphesiz Allah doğru yola ve hidayete ulaştırandır. Konu hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmek isteyenler “Orman Kanunları” adlı kitabımıza başvurabilir.

Geçtiğimiz konuyla bağlantılı olarak tağuti hükümetlerin ordusunda ve polis teşkilatında çalışmakla ilgili sorunun cevabına geçebiliriz.

Bu tür vazifeler tağutlara ve dostlarına destek mahiyetinde olup, onları koruyan ve tahtlarını sağlamlaştıran vazifelerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tağutların yardımcılarını suçta ve cezada tağutlara ortak kılmıştır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Gerçekte Firavun, Haman ve askerleri bir yanılgı içindeydi." (28 Kasas/8)

"Biz de onu ve askerlerini yakaladık ve onları denize attık (Orada boğuldular). Zalimlerin sonunun nasıl olduğuna bir bak!" (28 Kasas/40)

Hatırlanacağı üzere ilk soruya cevap verirken şu ayeti zikretmiştik:

"Münafıklık etmekte olanları görmüyor musun ki onlar, Kitap Ehlinden küfre sapan kardeşlerine derler ki: "Andolsun, eğer siz (yurtlarınızdan) sürülüp çıkarılacak olursanız biz de sizlerle birlikte mutlaka çıkarız ve size karşı olan hiç kimseye itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz" Oysa Allah, şahidlik etmektedir ki onlar gerçekten yalancıdırlar." (59 Münafikun/11)

Allahu *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın müslüman gibi görünen bu insanları nasıl kafirlerle kardeş saydığını bir düşünün! Onlar muvahhidler aleyhinde müşriklerle beraber hareket edeceklerine dair sözleşme yapmışlardı. Allahu Teala bu verdikleri vaadin yalan olduğunu bilmesine rağmen onları kafirlerle kardeş saymıştır.[26]

Öyleyse kendisinin tağutun askeri ve dostu olduğunu, onun ordusu ve istihbaratına mensub olduğunu açıkça ifade edip küfür kanunlarını koruyacağına, tağuta dostluk edeceğine dair yemin eden, onu korumak için sabahlara kadar uykusuz kalan hatta bu yolda ölenlerin hali nicedir? Şüphesiz böyle bir millet tevhidin ne kokusunu ne de tadını alamayan bir millettir.

---

[26] Bu ayette alınması gereken başka dersler de vardır. Kafirleri muvahhidlere yönetici seçmek ve onlara yardım etmek kişiyi İslam dininden çıkaran bir ameldir. Her ne kadar günümüz Mürcie'si kalben itikad ve istihlal şartı getirse de böyle bir amelde bulunan kişi yaptığını kalben helal görüp buna itikad etmese dahi durum değişmez. Dileyen muasır Mürcie'nin bu noktada ortaya attığı şüphelere dair "Tağutların Dostlarına Dair Şüphelerin Giderilmesi" isimli eserimize müracaat edebilir.

Tağutların ordularında, emniyet teşkilatlarında, istihbarat birimlerinde çalışanlar onların hazır askerleridir. Böyle bir görevde çalışan kişinin hükmü tağutların hükmü gibidir. Çünkü bu görevlerde çalışanlar olmazsa tağutların varlığını koruması söz konusu değildir. Tağutlar ancak bu tip görevlerde çalışanlar sayesinde ayakta dururlar.

Bu yüzden Şeyhul İslam İbni Teymiye *(Rahimehullah)* zalimlere yardım edenlerin zalimlerle suçta ortak olduklarını, ümmetin cumhuruna göre zalime zulmünde yardım eden kimse ile zalimin hükmünün aynı olduğunu söylemiştir.[27] Her kim kafirlere küfürlerinde yardım ederse onun hükmü kafirlerin hükmü gibidir.

Yine aynı şekilde Şeyhul İslam İbn-i Teymiyye *(Rahimehullah)* Tatarların ordusuna katılanların mürtedliğine hükmetmiştir.

“Komutan veya asker olarak Tatarların ordusuna katılanların hükmü, onların hükmü gibidir. Şayet selef namaz kılıp oruç tutmalarına ve İslam cemaatine karşı savaşmamalarına rağmen zekat vermeyenleri mürted diye isimlendiriyorsa Allah-'a ve Rasulüne düşman olanlarla bir olup Müslümanlara karşı savaşanların hali nicedir?”[28]

Aynı şekilde Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab da bu görüştedir. Sahibini İslam dininden çıkaran amellerden bir tanesinin de "Müşrikleri desteklemek ve Müslümanlara karşı onlara yardım etmek" olduğunu belirtmiştir. Allah ona merhamet etsin bu konuda şöyle der:

“Aynı şekilde insanlara şirki güzel gösteren ve mübahlığına dair şüpheler ortaya atanları da tekfir ederiz. Yine

---

[27] Mecmuul Fetava, 3/61.

[28] Mecmuul Fetava, 28/530.

kılıcını şirke karşı değil ondan başkasına karşı çeken, şirki yok etmek isteyenlerle savaşanların da hükmü aynıdır."[29]

Tağuta bekçilik yapan, onu koruyan, küfür sistemini güçlendirmek için çalışan, tağutları yıkmak için mücadele eden mücahid muvahhidlerle savaşan herkes için hüküm aynıdır. Tağutların yolunda savaşan herkes kafirdir. Allah *(Subhanehu ve Telâ)* şöyle buyurur:

> *"İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. İnkâr edenler de tâğût yolunda savaşırlar. O halde siz, şeytanın dostlarına karşı savaşın! Şüphesiz şeytanın hilesi zayıftır."* (4 Nisa/76)

Bununla beraber biz tağutun ordusunda yer alan, onu inkar ettiğini ve ondan beri olduğunu gizleyen, tağutların ordusundan kaçıp dine hizmet için fırsat kollayanlar olduğunu da inkar etmiyoruz.

Yine tağutların ordusu içinde yer alırken Allah'ın kendilerine hidayet ettiği, hakkı ve tevhidi öğrenen, tağutu inkar ettiğini, onun batıllarından beri olduğunu açıkça ilan eden sadık kimseler de olabilir. Bu kimseler ya İslama ve Müslümanlara büyük bir fayda verecek icraatlar yaparak ve açıkça Müslümanlıklarını, tağutlardan beri oluşlarını ortaya koyarak ya da Allah'ın kendilerini hakka, hidayete ve nura yönlendirmesiyle bir an önce bulundukları konumdan ve vazifeden ayrılarak sadakatlerini ortaya koymalıdırlar.

İçlerinde Allah'ın dini için çalıştıklarını iddia eden ama kendi menfaatleri için çalışan yalancılar da vardır. Tevhidi ve imanın en sağlam kulpunu değersiz üç beş kuruş karşılığı satarlar. Bunlar Allah *(Subhanehu ve Telâ)*'nın şu ayette bahsettiği kişilere ne kadar da çok benzerler:

---

[29] Mecmuetu Resailu Şahsiye, sy.60.

"Bu (azap), onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kâfirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden ötürüdür." (16 Nahl/107)

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in hicretinden sonra Mekke'de kalmaya devam edenler bu son sınıftan olanlardı. Kafirlerin safından çıkıp muvahhidlerin safına geçmemiş ve Mekke'de kalmaya devam etmişlerdi. Vatana, meskene ve mala tamah etmişler, din için bunları feda etmemişlerdi. Oysaki Allah'ın arzı genişti. İsteseler Mekke'den çıkıp Müslümanların saflarına katılma imkanları vardı. Ama onlar korktular ve geride kaldılar. Furkan (Bedir) günü gelip de saflar karşı karşıya geldiğinde müşrikler onları istemeye istemeye ordularına aldılar ve en ön saflara koydular. Savaş başlayıp Müslümanlar oklarını atınca içlerinden bazılarını öldürdüler. Bunun üzerine şu ayeti kerime nazil oldu:

"Melekler kendi kendilerine zulmedenlerin hayatına son verecekleri zaman «Ne işte idiniz?» derler. Onlar «Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik» derler. (Melekler de:) «Onda hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?» derler. İşte onların barınma yerleri cehennemdir. Ne kötü yataktır o!" (4 Nisa/97)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu kimseleri *"kendilerine zulmedenler"* olarak vasıflandırmıştır. Çünkü kişinin kendisine yapabileceği en büyük zulüm kendisini muvahhidlerin saflarına katılarak, onlara yardım etmekten alıkoyması ve müşriklerin arasında, mürtedlerin saflarında kalmasıdır. Sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize meleklerin şu sorusunu hatırlatıyor:

Ne işte idiniz?

Yani kimin safındaydınız? Kimin askeriydiniz? Kimin ordusundaydınız? Tağutların ordusunun saflarında mı yoksa muvahhidlerin ordusunun saflarında mı?

İşte bunlar muvahhidlerin saflarında değillerdir. Onların ordusuna katılmamışlardır. Muvahhidlerin askeri olmayı tercih etmemişlerdir. Aksine tağutun ordusunda can vermişlerdir. Bu yüzden bu tür sorulara verecekleri cevabın asla kendi hayırları için olmayacağını bilirler de cevap veremezler. Aksine günümüzde de pek çok aldanmış kimsenin yaptığı gibi mustaz'af olmak gibi uydurma mazeretleri öne sürerler:

"Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstaz'aflar) idik."

İşte bu kendilerini tağutların orduları içine atanların cevabıdır. Çünkü çoğunlukla yaptıkları bu iş için zaruret, rızık, ana-babaları, çocukları, eşleri vs gibi dünya hayatının aldatıcı metaını mazeret olarak sunarlar. Oysaki asıl rızık veren Allah'tır. Metin kuvvet sahibi O'dur. O'nun rızık kapıları geniştir. Her kim Allah'tan sakınırsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun için bir çıkış yolu açar.

Basit dünyalık uğruna tağutların ordularına katılan kimselerin getirdikleri boş deliller karşısında meleklerin cevabı şu olmuştur:

"Onda hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?"

Kardeşlerim! Kendilerini böyle delillerle savunanların hallerini, nasıl kötü bir sonla karşılaşacaklarını bir düşünün. Allah bizleri korusun.

Andolsun ki Allah tevhidden razıdır. Ona bütün gücünüzle sarılın. Maaş, memuriyet gibi fani dünyalıklar uğruna ondan vazgeçmeyin. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haklarında şöyle buyurduğu tağutların ve İblis'in askerlerinden olmayın...

"Onlar, burada çeşitli fırkalardan olma bozguna uğratılmış bir ordudurlar." (38 Sad/11)

"Artık onlar, azgınlar ve İblis'in adamları hepsi birden yüzleri koyun (cehennemin) içerisine atılmışlardır." (26 Şuara/94-95)

Bu tür görevlerden sakınarak dininiz ve tevhidinizle Allah'a sığının. Allah'ın muvahhid askerleri olun. Allahu Teala onlar hakkında şöyle buyurur:

"Ve (sonunda) galip gelecek olan mutlaka bizim ordumuz olacaktır." (37 Saffat/173)

İçlerinde gerçekten mustaz'af olan, ellerinden bir şey gelmeyen kadınlar ve çocuklar dışında Müslümanlık iddiasında olan bu kişilerin müşriklerin saflarında öldüklerinde mustaz'af oldukları öne sürmelerini Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kabul etmemiştir. Müşriklerin saflarında olan bu kimselerle savaşması ya da onları öldürmesi sebebiyle hiçbir muvahhid günahkâr olmamış aksine büyük ecir kazanmıştır. Nitekim Bedir'de şehid olanların faziletlerinin yüceliği ve konumlarının ayrıcalığı malumdur.

Allahu Tealâ'nın Kabe'ye saldırı düzenleyen orduya yaptığı da buna benzer. O ordunun içinde bulunanlardan bazıları savaşmak için katılmamışlardı. Ancak onların sayılarını artırıyorlardı. Şeyhul İslam İbn-i Teymiye *(Rahimehullah)* bu konuda şöyle der:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mukaddes evini yıkmak isteyen orduyu helak etmiştir. Gönüllü olarak orada bulunanlar olduğu gibi gönülsüzler de vardı. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bunları birbirinden ayırma kudretine sahipken kimseyi ayırmamıştır. Hepsini niyetleri üzere haşredecektir. Öyleyse mü'min bir mücahidin gönül rızası ile karşı safta olanlarla gönülsüz olarak bulunanları bilmediği halde birbirinden ayırması nasıl vacip olabilir?"[30]

Bu çok dikkat edilmesi gereken bir noktadır. Tağutların ordusunun safında yer alan kişilerle savaştığı için tevhid ehli mazurdur. Hatta onlarla savaşıp kafir muamelesi yaptığı için ödüllendirilecektir. Eğer o kişilerin tevhidlerini ve imanlarını

---

[30] Mecmuul Fetava, 28/537.

gizledikleri iddia edilse bile biz dünyada zahire bakarak karar vermekle emrolunduk. Vahiy kesildikten sonra artık batını bilebilmemiz bizim için mümkün değildir.

Bu yüzden müşriklerin ya da tağutların saflarında yer alanlar ikiye ayrılır:

* Kafirler: Müşriklere ya da tağuta yardım etmek için muvahhidlerle savaşanlar.

*Kafir muamelesi görenler: Onlar sadece kafirleri kalabalık gösterirler.

Şeyh Muhammed b. Abdullatif bu konuda şöyle der:

"Sadece müşrikler arasında bulunup yer almakla kafir olunacağı söylenemez. Ancak burada asıl kastedilen, müşrik safları arasından ayrılmaktan aciz olan ve kerhen onlar arasında bulunanlar kendileriyle savaşılması ve mallarının alınması noktasında müşriklerle aynı hükme tâbi olurlar. Ancak küfür konusunda onlarla aynı hükme tabi değillerdir. Bununla beraber kendi tercihleri ile savaşa çıkmışlarsa, bedenen ve malen müşriklere yardım ediyorlarsa o zaman küfürde de onlarla aynı hükme tâbi olurlar."[31]

Bu hususlara dikkat etmek, Allah düşmanlarından ve onların küfürlerinden bir an önce uzaklaşmak gerekir. Bunu dünyadayken gerçekleştirmeyen, pişmanlığın fayda vermediği o gün dünyaya geri dönmek isteyecektir. Bu kimsenin dünyaya geri dönmek istemesinin sebebi namaz kılmak, oruç tutmak ya da zekât vermek değildir. Aksine bu büyük esası –Allah düşmanlarından beri olmayı- gerçekleştirmek için dünyaya dönmeyi isteyecektir. Çünkü bu esas gerçekleşmeden ne namaz, ne oruç ne de zekât fayda vermez. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

---

[31] Mecmuu'r Resail ve'l Mesail, 2/135.

"O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. Öyle ki (o gün) kendilerine tâbi olunanlar, kendilerine tâbi olanlardan uzaklaşıp kaçmışlardır. (Artık) Onlar azabı görmüşlerdir ve aralarındaki bütün bağlar (ve ilişkiler) de parçalanıp kopmuştur. (O zaman, yönetilip) Uyanlar derler ki: «Eğer bize bir kere daha (dünyaya dönme) fırsatı verilse muhakkak, onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşırdık.» Böylece Allah, onlara bütün yaptıklarını onulmaz hasretlerle gösterecektir. Ve onlar ateşten de çıkacak değildirler." (2 Bakara/165-167)

Müslümanları zalimlerin yanında bu tür vazifeler almaya karşı uyaran pek çok hadis varken, mürtedlerin, kafirlerin ve müşriklerin yanında bu tür işlerde çalışmanın hükmünü varın siz düşünün. Buna dair hadislerden bazılarını burada aktaralım:

Buhari ve Müslim'in rivayet ettiğine göre Huzeyfe b. Yeman *(Radıyallahu Anhu)* Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in mescidinde oturuyordu. O sıra bir adam geldi ve oraya oturdu. Huzeyfe'ye bu adamın sultana nakletmek için laf dinlediği söylenildi. Bunun üzerine Huzeyfe *(Radıyallahu Anhu)* Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şöyle buyurduğunu söyledi:

"Kattat (koğuculuk yapan) cennete giremez."[32]

Hafız İbn-i Hacer *(Rahimehullah)* bu hadisin açıklamasında "Kattat, gizlice bir yerden insanları dinleyip bunu sultana nakleden kimsedir" demiştir.

Bu olay, halife Osman *(Radıyallahu Anhu)* zamanında gerçekleşmiştir. Eğer Müslümanlar arasında fesat çıkarmak için

---

[32] Müttefekun Aleyh.

onlarla ilgili haberleri Müslüman bir halifeye taşıyan kimse cennete giremeyecekse müşriklerin güvenliği, tahtlarının sağlamlaşması ve batıl kanunlarının korunması için muvahhidleri hapsedenlerin hali nicedir? Şüphesiz bu muvahhidlere karşı müşriklerle yardımlaşmanın bir göstergesidir ki bunun hükmünü açıklamıştık.

Bu tür kişilere dünyada nasıl davranılacağına dair bilgi edinmek için müşriklere casusluk yapanlarla ilgili Buhari'de ve diğer hadis kitaplarında Seleme b. el-Ekvea'dan rivayet edilen hadise bakılabilir.[33]

Dediğimiz gibi bu konuda varid olan birçok hadis vardır. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Ahir zamanda zalim yöneticiler, fasık idareciler, hain hakimler ve yalancı fakihler olacaktır. Sizden kim onlara yetişirse onların yanında müsteşar, polis, zekat tahsildarı ve hazineden sorumlu kişi olmasın."[34]

İbn-i Hibban aynı hadisi şu lafızlarla rivayet etmiştir:

"Beyinsiz insanlar size yönetici olacaklar. Kendilerine insanların en şerli olanlarını yakınlaştıracaklar ve namazı vaktinde kılmayıp geciktireceklerdir. Sizden kim onlara yetişirse onların yanında müsteşar, polis, zekat tahsildarı ve hazineden sorumlu kişi olmasın."[35]

Yine Taberani ve diğerlerinin İbn-i Abbas (rhuma)'dan rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

---

[33] Şeyh'in söylediği hadis şu şekildedir: Seleme b. El-Ekva'dan şöyle rivayet edilir: "Rasulullah'ın yanına casus olarak müşriklerden biri geldi. Sahabenin yanında bir süre oturdu, konuştu ve sonra da sıvışıp gitti. Rasulullah buyurdu ki: "Onu bulun ve öldürün." Bu kişi öldürüldü ve daha sonra üzerindeki eşyaları ganimet olarak alındı." *(yayıncı)*

[34] İbn-i Hibban, Ebu Yala, Taberani merfu olarak rivayet etmişlerdir.

[35] İbn-i Hibban.

"Başınıza bir takım yöneticiler gelecektir. Sizler (onların yaptıkları bir takım işleri) maruf göreceksiniz, bir takım işleri de münker göreceksiniz. Kim onlara karşı çıkarsa kurtulur. Kim onlardan uzak durursa selamete erer. Kim de onlarla kaynaşırsa helak olur."

Sen sakın helak olanlardan olma...

Yine İmam Ahmed'in Müsned'inde ve Sahihi Müslim'de Ümmü Seleme (rha)'dan merfu olarak rivayet edilen bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Başınıza bir takım yöneticiler gelecektir. Sizler (onların yaptıkları bir takım işleri) maruf göreceksiniz, bir takım işleri de münker göreceksiniz. Bu kötülükleri hoş görmeyen kimse onlardan beri olur. Bu kötülüklere karşı çıkan kimse kurtulur. Kim razı olursa ona uymuştur."[36]

Sen sakın onlara tâbi olanlardan olma... Sakın... Sakın...

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ümmeti için korktuğu fitneleri bir düşünün. Sahabe bu fitnelerin kendi zamanlarında çıktığını düşünerek ölmeyi diliyor. Öyleyse şerri çok, hayrı az olan şu günümüzde halimiz nicedir? Allah düşmanlarının yoluna sapmaya karşı çok çok dikkatli olmak gerekir.

Konuya dair daha birçok rivayet aktarmak mümkündür. Ancak hidayet isteyene bu kadarı yeterlidir.

Bu kısma kadar anlattıklarımızdan üçüncü sorunun cevabı da ortaya çıkmış oldu.

Çünkü küfür tek millettir. İster ulusal olsun isterse uluslar arası olsun fark etmez. Birleşmiş Milletler teşkilatı kafir Yahudilere tâbi bir teşkilattır. Kuruluş sebebi sadece Yahudi ve Hıristiyanların menfaatlerini korumaktır.

Eğer biz gerek kendi nefsimiz için gerekse de kardeşlerimiz için bu kafir devletlerden herhangi birine yardım etmeyi,

---

[36] Sahihi Müslim, İmare 65,66.

destek olmayı, bu devletlerin askeri olmayı caiz görmüyor ve böyle bir ameli küfür addediyorsak o halde kafirlerden oluşan bu teşkilata (Birleşmiş Milletlere) hizmet etmeyi nasıl caiz görürüz. Böyle bir durumda kafir Uluslararası Adalet Mahkemesi'nin çıkardığı kanunlara, onun siyaset ve hükümlerine destek vermiş olurlar. Onların kanunlarının askeri olurlar. Silah gücüyle onları korumak için çeşitli ülkelere giderler de belki bu esnada Allah korusun öldürülürler. Bu, tevhidin kokusunu alıp da bir nebze akla sahip olan kimsenin izin veremeyeceği bir şeydir.

İmam Buhari *(Rahimehullah)* Muhammed b. Abdurrahman'dan şöyle dediğini rivayet etmektedir: Medinelilerden savaşa katılmak üzere belli miktarda asker göndermeleri istendi. Ben de gönderilecek bu askerler arasına yazıldım. İbn-i Abbas (rhuma)'nın azadlısı İkrime ile karşılaştım. Ona durumu bildirince, bu işten elinden geldiğince beni de alıkoymaya çalıştı, sonra şöyle dedi: İbn-i Abbas bana şunu haber verdi:

"Müslümanlardan bazı kimseler, müşriklerle birlikte olup Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* döneminde müşriklerin kalabalığını artırıyorlardı. Atılan bir ok gelir onlardan birisine isabet eder, onu öldürürdü. Yahut da ona bir darbe indirilerek o kimselerden birisi öldürülebiliyordu. İşte bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "*Melekler kendi kendilerine zulmedenlerin hayatına son verecekleri zaman...*" *(4 Nisa/97)* ayetini indirdi."[37]

Zalimleri kalabalık gösteren bir orduda yer almanın hükmü böyleyken, kafir, müşrik ve mürtedlerin ordularını kalabalık göstermek için onlara katılmanın hükmünü varın siz düşünün. Dininizi terk etmekten, onda tefrite düşmekten sakının. Çünkü o sahip olduğunuz şeylerin en değerlisidir. Onun dışında kalan her şey helake götürür.

Kısaca anlatabileceklerimiz bu kadardır.

---

[37] Buhari.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* beni ve muvahhid kardeşlerimi söylenenleri duyup en iyisine tabi olanlardan eylesin. Ayaklarımızı hak üzere sabit kılsın. Bizi dinin yardımcısı ve havarisi eylesin. Bizleri kendi yolunda şehadete erenlerden kılsın. Muhakkak ki O, duaları duyan ve icabet edendir. (Allahumme Amin)

Hamd alemlerin Rabbinedir. Salât ve selam Muhammed'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Millet-i İbrahim'in En Önemli Misyonu

Hoşgörü ile Davet Etmek

Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla...

Salat ve selam son Rasul Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in üzerine olsun...

Bizler rasullerin ve nebilerin izledikleri yolu, bu yolun bütün rasuller arasında müşterek olduğunu, beşeri kanunlara ve anayasalara kulluk eden müşrikler, putperestler ve onların destekçileri ile aramızdaki düşmanlığın asıl sebeplerini açıklayan yazılar[38] kaleme alırken cezaevinde bazı kimseler nasihat babından bize bir mektup gönderdiler. Hemen girişinde şöyle yazıyordu:

"Önemli olan kimin kafir, kimin fasık ya da kimin mürted olduğu değildir. Asıl önemli olan husus bu kimseleri Allah'ın dinine nasıl davet edeceğimizdir."

Daha sonra Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in Rasul olarak gönderildiği günden ölümüne kadar toplumu ile yakın ilişkiler içinde olduğunu iddia ediyor. Tabii ki bu ilişkilerin sınırlarını belirlemeksizin! Arkasından kafir toplumlarla barış içinde yaşamak, ticari ilişkiler kurmak konusuna değiniyor. Bununla bizim beşeri anayasaların kullarından beri olmamızı ve onlarla barış yapmaktan uzak durmamızı kastediyor. Daha sonra da aslında kendi iddialarına hiçbir şekilde delil teşkil etmemesine rağmen Kuran'dan deliller getiriyor:

---

[38] Bununla "Rableri Hakkında Tartışan İki Düşman" isimli Suvaka Zindanın da yazdığım makaleye işaret ediyorlardı.

"Eğer Allah'a ortak koşanlardan biri senden sığınma talebinde bulunursa, Allah'ın kelâmını işitebilmesi için ona sığınma hakkı tanı! Sonra da onu güven içinde olacağı yere ulaştır. Bu, onların bilmeyen bir kavim olmaları sebebiyledir." (9 Tevbe/6)

"Kendilerine kitap verilenlerin yiyecekleri size helâl, sizin yiyecekleriniz de onlara helâldir. Mü'min kadınlardan iffetli olanlarla, daha önce kendilerine kitap verilenlerden olan iffetli kadınlar da, mehirlerini vermeniz kaydıyla evlenmek, zina etmemek ve gizli dost tutmamak üzere size helâldir." (5 Maide/5)

"Size bir selâm verildiği zaman, ondan daha güzeliyle veya aynı selâmla karşılık verin. Şüphesiz Allah, her şeyin hesabını gereği gibi yapandır." (4 Nisa/86)

Tabii ki burada müşrikleri söz konusu eden ayetlerle, ehli kitabı ve Müslümanları söz konusu eden ayetleri birbirine karıştırıyor. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in Mekke'de müşriklere ziyafet verdiğini söylüyor. (Aslında öyle zannediyor.) İddiasına göre altın pazarı Yahudilerin elinde idi. Müslümanlar bu pazara gidiyorlar, Yahudilerle ticari ilişkilerde bulunuyorlardı. Bütün bunları Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ve ashabının içinde yaşadıkları toplumla sıkı bir ilişki içinde olduklarını izah etme adına söylüyor. Uzun uzun Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in kafirlerle ticari ilişkisinden bahsederek yazısını bitiriyor.

Daha önceki satırlarda da Müslümanların kafir toplumlarla çok sıkı ilişkiler içinde hayat sürdürdüklerini söylemişti. Tabii ki bu noktada söz konusu ilişkilerin, dostluğun ya da düşmanlığın sınırlarından bahsetmiyor. Sadece rıfk üzere hareket etmek, yumuşak sözlü olmak konularında zırvalayıp duruyor. Kafirlerle dostane ilişkiler konusunda ise şu ayeti delil getiriyor:

"Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın etrafından dağılıp giderlerdi." (3 Ali İmran/159)

Ancak ayetin devamından habersiz...

"Artık sen onları affet. Onlar için Allah'tan bağışlama dile! İş konusunda onlarla müşavere et!" (3 Ali İmran/159)[39]

Yine İslam devletini kurmak için çalışmanın zaruretinden bahsediyor ve onun nazarında en önemli misyonun bu noktada yoğunlaşmak olduğunu iddia ediyor. Son olarak da Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* hakkında şu ayeti delil getirerek umumi olarak insanlara düşman olmayı inkar ederek yazısını bitiriyor:

"Rasulün üzerine düşen ise ancak apaçık bir tebliğdir." (24 Nur/54)

"Eğer yüz çevirirlerse, artık sana düşen açık bir tebliğden ibarettir." (16 Nahl/82)

Bu durumda hem söz konusu yazıyı yazan arkadaşa hem de diğer Müslümanlara ve Allah'ın dinine yardımcı olmak için bu yazıdaki hatalara değinmemiz gerekmektedir. Bununla amacımız bizzat nasihatte bulunan arkadaşımıza cevap yazmak değildir. Tek amacımız resullerin ve nebilerin yürüdüğü yoldaki en önemli misyonu açıklamaktır. Zira en güzel öğüt ve gerçek hikmet, bu yolda mevcuttur. Bu yol İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın ümmetinin yoludur. Bu yoldan ancak kendini bilmez sefihler yüz çevirir. Umulur ki Allah onların duymayan kulaklarını, görmeyen gözlerini, kapalı kalplerini açar. Hamd alemlerin Rabbinedir. O bize yeter. O ne güzel vekildir.

Biliniz ki ister müşrik, ister fasık, ister de diğer kimseler olsun... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanlara karşı nasıl muame-

---

[39] Yani ayet umum insanları değil sadece müslümanları kapsamaktadır. Zira ayetin devamında istiğfar dileme ve müşavere etme emri sadece müslümanlara has olan bir haldir. *(yayıncı)*

le etmemiz gerektiğini ve Allah'ın dinine davetin metodunu insanların hevasına, beğenilerine, akıllarına ya da delillerden arınmış şahsi tercihlere bırakmamıştır. Aksine bunu mükemmel bir izah ile ve sarih bir şekilde kitabında bizlere açıklamıştır:

> *“Sonra da sana "Hanif olan İbrahim'in dinine uy! O, müşriklerden değildi" diye vahyettik.” (16 Nahl/123)*

> *“İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkar ediyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir" dediler. Yalnız İbrahim'an, babasına "Senin için mutlaka bağışlama dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez" sözü başka...” (60 Mümtehine/4)*

Müfessirler ayetin *“onunla beraber olanlarda”* kısmını "Bu yolda giden diğer rasuller" olarak tefsir etmişlerdir. Zira Millet-i İbrahim bütün rasullerin ortak yoludur. Ve aynı zamanda bu yol Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e ve ümmetine tabi olmalarını emrettiği yoldur. İnsanların en akıllıları, en iyi ahlaka sahip olanları, en yumuşak huyluları bu yola ittiba edenlerdir. Zira Allah böyle vasıflandırıyor ve rasullerin en sonuncusuna da şöyle emrediyor:

> *“De ki: Allah doğru söylemiştir. O halde Hakka tapan bir hanif olarak İbrahim'in dinine uyun! O hiçbir zaman Allah'a ortak koşanlardan olmadı.” (3 Ali İmran/95)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu davetin erlerini (yani İbrahim ve beraberinde bulunanları) insanlar arasında en aklı selim, en hikmetli, ahlak bakımından en yumuşak huylu ve en güzel kimseler olarak nitelendirmektedir.

"Biz Mûsâ'dan önce de İbrâhim'e hidâyet ve akl-ı selim verdik. Biz onun halini pek iyi biliyorduk." (21 Enbiya/51)

"Şüphesiz İbrahim çok içli, yumuşak huylu bir kişiydi." (9 Tevbe/114)

Ve yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Rasullerin sonuncusunu da şu şekilde tavsif etmektedir:

"Ve şüphesiz sen, pek büyük bir ahlâk üzerindesin." (68 Kalem/4)

Görüleceği üzere onların davetlerinin en belirgin vasfı gerek şirkten gerekse de müşriklerden uzaklaşmak, onların putlarını aşağılamak, küfürlerini açığa çıkararak onlara karşı düşmanlık beslemektir. İşte Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın aklın kemali, ahlakın en güzeli, hilim ve hikmetin zirvesi olarak nitelendirdiği şeyler bunlardır. Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın buyurduğu üzere en büyük ahmaklık da dünyevi menfaatleri ön plana çıkararak bu yoldan yüz çevirmek, davetin maslahatı gibi geçersiz delillerle tağutların rızalarına ulaşabilme adına başka çarpık yollara tutunmaktır:

"Kendini bilmeyen ahmaktan başka kim İbrâhim'in dininden yüz çevirir ki? Biz onu dünyada nübüvvetle müşerref kılıp seçtik. O âhirette de sâlihlerden olacaktır." (2 Bakara/130)

Hal böyle olduğuna göre bu yüce ümmetin yolunun hakikatini, sabitelerini ve rukûnlarını öğrenmen senin için kaçınılmaz bir görevdir. İşte bu konuya dair senin için hazırladığım satırlar... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi inkar ediyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke

belirmiştir" dediler. Yalnız İbrahim'an, babasına "Senin için mutlaka bağışlama dileyeceğim. Fakat Allah'tan sana gelecek herhangi bir şeyi önlemeye gücüm yetmez" sözü başka... Onlar şöyle dediler: "Ey Rabbimiz! Ancak sana dayandık, içtenlikle yalnız sana yöneldik. Dönüş de ancak sanadır. Ey Rabbimiz! Bizi, inkâr edenlerin zulmüne uğratma ve bizi bağışla. Ey Rabbimiz! Şüphesiz sen mutlak güç sahibisin, hüküm ve hikmet sahibisin." Andolsun, onlarda (İbrahim ve beraberindekilerde) sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü arzu edenler için güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirirse bilsin ki, Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övülmeye lâyıktır." (60 Mümtehine/4-6)

Bu ayetlerde pek çok alınması gereken faydalar vardır. Öncelikle İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın davetinin kıyamet gününe kadar Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve bizler için örnek alınması gereken bir davet olduğu belirtilmektedir. Yine bu davetin ilmin ve hikmetin zirvesi olduğu, ondan ancak kendi nefsini alçaltan ahmakların yüz çevireceği bildiriliyor. Ayetler bu yüce milletin davetinin iki temel mihverini ortaya koyuyor:

Bu yüce davetin öncelikle Allah'tan başkasına ibadet eden kavimlerin karşısındaki konumu...

Onların Allah'tan başka ibadet ettikleri ve Allah'a şirk koştukları putlarının konumu...

Ayet her iki konuma karşı duruşumuzu açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız."

Bu iki temel esasın ilki Allah'tan başka ibadet edilen putlardan ve şirkin her türlüsünden teberrî etmektir. Gerek Allah'tan başka kendisine rukû ve secde etmek suretiyle ibadet edilen putlar olsun, gerek Allah'ın izin vermediği konularda insanlar için kanunlar koyan alimler, din adamları, yöneticiler olsun ge-

rekse de onların ortaya koymuş oldukları kanunlar, anayasalar, hükümetler, demokrasi gibi insan aklının artıkları olan batıl dinler olsun fark yoktur.

Allah'ı tevhid ederek İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın milletine ittiba eden bir kimsenin bu dine girdiği ilk andan itibaren bütün bunlardan uzaklaşması, İslam kapısının hemen eşiğinde bunları terk etmesi gerekir. Maslahat, hikmet ya da başka bahanelerle bunu ihmal etmesi kesinlikle mümkün değildir. İşte bu noktadaki tercih insanların bir kısmını helake götürürken bir kısmını da kurtuluşa sevkeder. Bu uzaklaşmanın en alt seviyesi ise öncelikle kalben bu ayrılışı gerçekleştirmek ve sözlü ya da ameli olarak tüm bu saydıklarımızdan kaçınmaktır.

İşte İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın apaçık bir şekilde görünen sıfatı budur. Öyle ki İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın müşriklerin dinlerinden, putlarından, batıl ilahlarından uzaklaşarak onları aşağıladığını kendileri dahi çok iyi biliyorlardı. Nitekim şu ayette bu bilgilerini dile getirmektedirler:

> *"(İçlerinden bazıları) "İbrahim denilen bir gencin putlarımızı diline doladığını duyduk" dediler." (21 Enbiya/60)*

Yani onlar "İbrahim putlarımızı küçük görüyor, aşağılıyor ve onlardan uzak duruyor" demişlerdi. Nitekim Rasullerin sonuncusu Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* de böyle hareket ediyordu.

> *"Kâfirler seni gördükleri zaman "Sizin ilâhlarınızı diline dolayan bu mu?" diyerek seni alaya alırlar." (21 Enbiya/36)*

Yani Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* de onların putlarını aşağılıyor, kusurlarını ve eksikliklerini ortaya döküyor, onların hiçbir şekilde ibadete layık olmadıklarını söylüyordu. Nitekim İmam Ahmed'in sahih bir isnad ile rivayet ettiği bir hadiste müşrikler Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'i "Putla-

rımızı ayıplıyor, akıl sahiplerimizi aşağılıyor" diyerek vasıflandırmışlardı.

İşte ehli tevhidin de bu beşeri anayasalar, kanunlar, demokrasi gibi beş para etmez sistemler karşısında duruşu bu şekilde olmalıdır. Bu anayasaların ve beşeri sistemlerin kusurlarını ortaya dökmeli, sahtekârlıklarını açığa çıkarmalı, insanları bu sistemleri inkâr etmeye ve onlardan beri olmaya davet etmelidir.

Tembih: Bazıları bizim bu sözlerimize karşılık şu ayeti ileri sürmektedirler:

> *"Onların, Allah'ı bırakıp tapındıklarına sövmeyin, sonra onlar da haddi aşarak bilgisizce Allah'a söverler." (6 En'am/108)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sözlerinin tamamı elbette doğru ve haktır. Birbiri ile çelişmesi söz konusu değildir. Ayetlerin bir kısmı diğer bir kısmı ile tamamlanır ve anlamı açığa kavuşur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından Rasullerden talep edilen (ki bu aynı zamanda davetin aslıdır) putlardan, tağutlardan, Allah'tan başka ilahlara ibadet etme suretiyle açığa çıkan batıl yollardan teberrî etmek, onların dinlerini kötülemek, kusur ve eksikliklerini insanlara açıklamak ve insanları bu batıl yolları inkar ederek onlardan uzaklaşmaya davet etmektir. İşte bütün bunlar müşrikleri kızdırsa da, yapılanları putlarına sövmek olarak isimlendirseler de rasullerden istenilen şer'i taleplerdir. Davetin bu şekilde cereyan etmesi sözde bazı olumsuz durumlar doğursa da durum değişmez. Zira alemdeki en büyük fesad şirktir. Karşılaşılması muhtemel bazı olumsuz sonuçların zannı neticesinde şirke karşı sessiz kalınması asla düşünülemez.

Ayette nehyedilene gelince, bu sadece müşriklerin putlarına mücerred bir sövgüdür. Davetin metoduna yakışmayan bu durum karşı tarafta düşmanlık ve öfke uyandırır. Başka da hiçbir işe yaramaz. Tepki olarak da müşrikler Rabbimizin onların

putlarına sövmemizi emrettiğini düşünerek O'na küfredebilirler. İşte bize nehyedilen budur. Zira bu direk olarak hiçbir maslahat içermeyen bir mefsedetle sonuçlanmaktadır.

Muvahhid bir kimsenin bu hususa dikkat etmesi, kafirlerden beri olarak onların ilahlarını ve batıl yollarını aşağılamak ile onlara ve ilahlarına sövmenin arasındaki farkı görmesi gerekir. Bu sövgü içerikli kelimeler, müstehcen ve iğrenç kelimelerden oluşuyorsa içindeki pisliği dışarı sızdıran bir kap gibidirler. Bu durum kesinlikle bizim tertemiz dinimize yakışan bir durum değildir. Tevhid ehli kimseler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yüce bir ahlak ve eşsiz sıfatlarla övdüğü bir davanın temsilcileridir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* insanların en hayırlılarını bu davanın nebileri ve tabileri olarak seçmiştir.

Bundan dolayı mücerred olarak müşriklere ve onların ilahlarına sövmek ile şirkten ve ehlinden uzaklaşarak onların ilahlarını, kanunlarını, sistemlerini kötülemenin, sahtekârlıklarını, eksikliklerini, beyan etmenin, insanları da tüm bunlardan uzaklaşmaya davet ederek bu ilahların hiçbir zaman kendisine ibadet edilmeye layık ilahlar olmadığını, kanunlarının ve hükümlerinin hiçbir şekilde hükmedilmeye layık kanunlar olduğunu beyan etmenin arasındaki farkı bilmek gerekir. İşte özellikle bu saydığımız hususlar bizim hiçbir zaman terk edemeyeceğimiz en önemli görevlerdir.

Son olarak; muvahhidin aslen bir fesada sebep olması sebebi ile yasaklanan ile mutlak olarak yasaklanan arasındaki farkı bilmesi gerekir. Mutlak olarak nehyedilenin hükmünün aksine aslen bir fesad doğurması sebebiyle yasaklanan şeyin hükmü, fesada kaynak olma illetinin kalkmasıyla son bulur.[40] Bu bilindiği zaman müşriklerin putlarına, onların batıl yollarına sövmenin aslen münker olmadığı ancak bir takım kötülükle-

---

[40] Bu umumi ve genel geçer bir usul kaide olması yanında bir takım muhassıslarının da olduğu, her zaman illetin iptali ile hükmün iptalinin söz konusu olmayacağı gözden kaçırılmamalıdır. *(yayıncı)*

ri beraberinde getirmesi sebebi ile münker olarak isimlendirildiği ortaya çıkar. Bu yüce davetin Allah'tan başka ibadet edilen putlar karşısındaki konumu hakkındaki sözlerimizden sonra putlara ibadet eden müşrikler karşısındaki konumu hakkında bilgi vermek gerekir.

Davetin, ilk cahiliye döneminde olduğu gibi putlara bizzat ibadet edenler ya da muasır cahiliyede olduğu gibi beşeri kanunlara ve hükümlere ibadet edenler karşısındaki konumuna gelince işte bu en önemli görevlerdendir. Hatta bizzat şirkten uzaklaşmak müşriklerden uzaklaşmaktan daha önceliklidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Millet-i İbrahim'in vasıflarını ortaya koyan ayette müşriklerin bizzat kendilerinden teberrî etmeyi, şirkten teberrî etmekten önce zikretmiştir:

"Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız."

Yine bir başka ayette İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın kavmine şöyle dediği haber verilmektedir:

"Size de, Allah'ı bırakıp tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! Siz hâlâ akıllanmayacak mısınız?" (21 Enbiya/67)

Bu ayetlerde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın müşriklerden uzaklaşarak onlardan ayrılmayı, bizzat şirkin kendisinden beri olmaktan önce zikretmesi üzerinde düşünülmelidir. Nitekim aynı husus Ashab-ı Kehf'in dilinden şu şekilde bildirilmektedir:

"Madem siz onlardan ve Allah'tan başka ibadet ettiklerinden ayrıldınız..." (18 Kehf/16)

İşte müşriklerin bizzat kendisinden uzaklaşmanın önce zikredilmesi konunun çok ciddi anlamda önem arzetmesindendir. Nice insan şirkten, putlardan, beşeri anayasalardan, batıl dinlerden uzaklaşabilir. Ancak onlara ibadet edenlerden, bizzat o kanun koyanların kendisinden uzaklaşamaz. Bunun neticesinde de Millet-i İbrahim'in gereklerini tam anlamıyla yerine getirmiş olmaz.

Ancak bizzat müşriklerden uzaklaşmak ister istemez beraberinde de onların dinlerinden ve batıl kanunlarından uzaklaşmayı beraberinde getirdiği için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayetlerde müşriklerden uzaklaşmayı onların dinlerinden uzaklaşmaktan önce zikretmiştir. Bu, günümüzde bizzat şahit olduğumuz bir durumdur. Günümüzde Millet-i İbrahim'e davet ettiğimiz nice insan, kendisine çağrıda bulunduğumuzda, bize şirkten, dünyevi kanunlardan ve anayasalardan uzak olduklarını söylüyorlar. Ancak pratiğe baktığımız zaman, beşeri anayasalardan ve kanunlardan beri olduklarını iddia eden kişilerin, bu kanunları koyan Rablerle nasıl barış içinde yaşadıklarına şahit oluyorsunuz. Hatta barış içinde yaşamaktan ziyade onların hazır askerleri ve sadık dostları oluyorlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

> *"Rabbim! Bana lutfettiğin nimetlere andolsun ki, artık suçlulara asla yardımcı olmayacağım." (28 Kasas/17)*

> *"Zulmedenlere meyletmeyin! Sonra size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka bir dostunuz da yoktur. Sonra (O'ndan da) yardım göremezsiniz!" (11 Hud/112,113)*

Eğer Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sadece tağutlara meyledilmesine karşı ateşle korkutuyorsa, ya onların kucağında yetişip onlardan beslenen, ömürlerini tağutların yoluna heba eden, onlara yardım için bütün güçlerini harcayanların hali nice olur. Eğer onlar bizim bu sözlerimize şaşırıyorlarsa vallahi biz de kendisini dine ve davete nispet eden buna karşılık kanun koyan müşriklerle, onların dostlarıyla ve askerleriyle karşılaştıkları zaman yüzleri gülen, onlara ikram etmek için çalışan, onlara karşı sevgi ve dostluk besleyenleri gördüğümüzde şaşırıyoruz. Bununla beraber onlar bu ilgi ve alakanın yüzde birini muvahhidlere karşı göstermiyorlar. Aksine muvahhidlere buğz ve düşmanlık ediyor, kötü sözler söylüyor, onlardan uzaklaşıyor, iftiralar atıyor, onları kaba, aşırı, aptal ve sefih olarak isimlendiriyorlar.

“İyi bilin ki asıl sefihler kendileridir, fakat bunu bilmezler.” (2 Bakara/13)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu davetin müşrikler karşısındaki konumunu ayetteki şu ifadelerle te’kid etmektedir:

"Sizi inkar ediyoruz."

"Sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir."

Şayet Millet-i İbrahim'e Rabbimizin vacip kıldığı ve razı olduğu bir şekilde sarılmak, Rasullerin ve nebilerin usulüne uygun bir tebliğ sürdürmek isteniyorsa tevhid ehli ile şirk ehli arasındaki düşmanlığın ve buğzun açık ve aşikar olarak ortaya çıkması gerekmektedir. Gerek İslam devletini kurmadan önce, gerekse kurma esnasında ve gerekse de kurduktan sonra bu şekilde bir düşmanlığı devamlı surette sürdürmek, davetin en temel sabitelerindendir. Nitekim tevatüren nakledilen bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

“Ümmetimden bir grup Allah’ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah’ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır.”

Bu hadiste kendilerinden bahsedilen taife, Tevhid sancağını taşıyarak Allah'ın dininin ikamesi için çalışanlardır. Yoksa mustazaflık, takiyye, ruhsat ve özürlerin arkasına sığınanlar değil!... Aynı şekilde bu hadiste bahsedilen taifenin fertleri "Bu şekilde kafirlere karşı düşmanlık beslemek davanın maslahatı açısından sakıncalıdır" diyecek kadar küçülen cahil ve ahmak kimseler de değildirler.

Sonuç olarak; davetin temel sabitesinin hiçbir şekilde gizlemeksizin kafirlere karşı düşmanlığı açığa çıkarmak olduğu anlaşılmıştır. Bundan dolayı tevhidi bu şekilde ızhar etmekten daha önemli bir maslahat yoktur. Ne devlet ne de hilafet adına ortaya atılan maslahat iddiaları, asıl maslahatın yanında geçer-

siz iddialardır. Zaten hilafet dediğimiz de tevhidin yayılması için bir vesileden başka bir şey değildir.[41]

Mesele bu şekilde anlaşıldıktan sonra bize mektup gönderen nasihatçinin "Önemli olan kimin kafir, kimin fasık ya da kimin mürted olduğu değildir. Asıl önemli olan husus, bu kimseleri Allah'ın dinine nasıl davet edeceğimizdir" sözünün ne denli batıl bir söz olduğu da açığa çıkmıştır. Zira kimin kafir kimin mürted olduğunu bilmezsek bu düşmanlığı nasıl ortaya çıkaracağız. Kimin dost kimin düşman olduğuna nasıl karar vereceğiz. Ancak ne yazık ki bu ve buna benzer sözler sebebi ile kendilerini İslami davete nispet edenlerden nicesinin dostluk ve düşmanlık terazisini dengeleyemediklerine, muvahhidlerden uzaklaşarak müşriklere ikramda bulunduklarına, onlara yağcılık yaptıklarına şahit olduk.

Bu noktada hatırlatılması gereken bir husus daha vardır. Millet-i İbrahim'in sabitelerini açıklayan Mümtehine Suresi ayetinde düşmanlığın, buğzetmekten önce zikredilmesi yine bu yolun sabitelerine dair işaretler vermektedir. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi insanların bir çoğu müşriklere karşı kalben bir buğz besler ancak açık şekilde müşriklere karşı düşmanlık sergilemedikleri için yerine getirmeleri gereken görevi ifa etmiş olmazlar. Çünkü buğzun yeri kalptir. Buna karşılık düşmanlık daha belirgin ve zahirdir. Bundan dolayı bir muvahhidi Allah'a yaklaştıracak en önemli şer'i yakınlık, imanın en sağlam kulpu

---

[41] Burada hilafet ve devlet hakkında konuşup bu önemli sabiteleri sulandıran, hilafetin aslen bir amaç olmadığını bilakis Tevhidin yayılması için bir araç olduğunu bile bile devlet kurmayı tevhidden dahi önemli zanneden kimselere bir ikaz vardır. Allah *(Subhanehu ve Teâlâ)* şöyle buyurur: *"Onlar ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir iktidar sahibi kılarsak, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler, ma'rufu emrederler ve münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir." (22 Hacc/41)* Bilinmelidir ki, emredilmesi gereken en büyük maruf tevhid, nehydilmesi gereken en büyük münker ise şirktir.

olan Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah için dost olup Allah için düşman olmaktır. Düşmanlığın manası muvahhidin müşriklere karşı düşmanlık sergileyen safta olmasını gerektirir. Diğer safta ise kendisine düşmanlık gösterilen müşrikler vardır.

> *"Ama zulmedenler, kendilerine söylenmiş olan sözü başka sözle değiştirdiler."* (2 Bakara/60)

Ancak bu kimseler müşriklere karşı yüzlerini dönmüşler, onlara ikramda bulunmuş ve sevgi göstermişler, buna karşılık muvahhidlere düşmanlık sergilemişlerdir.

> *"Bir kimseye Allah nûr vermemişse, artık o kimsenin aydınlıktan nasibi yoktur."* (24 Nur/40)

Ayrıca bilinmelidir ki bu düşmanlığın, her iki tarafın birbirine düşman olması şeklinde cereyan etmesi Allah'ın sabit sünnetlerindedir. Bundan dolayı muvahhidlerin öncelikle müşrikleri şirklerinden uzaklaşmaya hikmetle ve güzel sözle davet ederek onların hidayet bulmasını temenni etmeleri gerekir. Ancak Millet-i İbrahim'den ve nebilerin menhecinden ayrılmaksızın onlara ve onların şirklerine buğz etmenin vacip oluşu apayrı bir meseledir. Şayet onlara karşı davetimiz sonucunda şirkleri üzerinde ısrar ederlerse buğzumuzu onlara ilan eder ve düşmanlığınızı açığa çıkarırız. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* İbrahim *(Aleyhisselam)* hakkında şöyle buyurmaktadır:

> *"Ne var ki, onun Allah'ın düşmanı olduğu kendisine belli olunca ondan uzaklaştı."* (9 Tevbe/114)

İşte gerçek hilim, yumuşak huyluluk ve hikmet budur. Hoşgörü ile davet etmek; Allah düşmanlarına karşı yağcılık yapmak, onlara meyletmek ve dostluk göstermek asla değildir. Nitekim Allah'ın kevni sünneti de müşriklerin Müslümanlara karşı düşmanlık göstermeleri, imanlarından ve tevhidlerinden dolayı onlarla savaşmaları ve bunun neticesinde cezaların en büyüğüne maruz kalmaları şeklinde cereyan etmektedir.

"Onlar güçleri yeterse sizi dininizden döndürmek için sizinle muharebe etmekten bir zaman geri durmazlar" (2 Bakara/217)

İşte gönderilmiş olan tüm rasullerin davetinin ana mihverinin bu olduğunu bilen Varaka b. Nevfel ki kendisi cahiliyede Hıristiyan olmuştu ve İbranice kitaplar yazıyordu. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* kendisine gelerek gördüklerini ona anlattığından şöyle demişti:

"Keşke kavmin seni topraklarından çıkaracağı zaman sağ olsam da sana yardımda bulunsam."

Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Onlar beni çıkaracaklar mı diye sorduğunda ise işte bu anlayışı ortaya koyuyor ve şöyle diyordu:

"Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir."

Tüm nebi ve rasullerin yoluna uyarak Millet-i İbrahim'e sıkıca yapışanların mutlak surette müşriklere buğzetmesi, düşmanlık beslemesi gerekir. Bunun karşılığında elbette müşrikler de ona karşı buğzedecekler ve düşmanlık göstereceklerdir. Sünnetullah bu şekilde cereyan etmektedir. Bu yolun güllerle, yaseminlerle dolu olduğunu zanneden kimse önce düşüncesini gözden geçirmelidir. Çünkü işkence, eziyet ve zindan bu yolun her bir adımında karşılaşılacak şeylerdir. Bilinmelidir ki müşriklere düşmanlık göstermeyen ve bunun neticesinde de müşrikler tarafından kendisine düşmanlık gösterilmeyen kimse Rasullerin yoluna girmemiş, onların getirmiş olduğu tevhid ve iman bağını gerçekleştirememiştir.[42]

---

[42] Müşriklere karşı düşmanlık göstermek, onlara buğzetmek ise ister istemez beraberinde mü'minlere karşı dostluk beslemeyi, onlara yardım etmeyi, onların sevinci ile sevinip, onların kederi ile kederlenmeyi gerektirir. Ancak bugün pek çok kimse bunun tam tersini yapmaktadır. Kalplerine iman yerleşmemiş olan bu kimseler, muvahhidlerin başına gelenlere sevinir, onlara bir hayır dokunduğu zaman ise duydukları öfkeden yüzlerinin rengi değişir ve düşmanlık gösterirler. Tevhid

Düşmanlığın tezahürü farklı şekillerde ortaya çıkabilir. Kişi bazen bunu açıkça ilan eder bazen de korkar, gizler ve takiyye yapar. Ancak her şartta önemli olan müşriklere yönelik düşmanlığı kalpten eksik etmemektir. Çünkü ikrah ve mustazaflık halinin kalp üzerinde bir etkisi yoktur. İşte bundan dolayı Millet-i İbrahim'in en düşük mertebesi, düşmanlığın kalpte sürekli var olmasıdır. Bunun gereği ise tağutlardan ve onların dostlarından uzak durmak, onlara yardım etmemek, onlara meyletmemek ve onları desteklememektir. İşte bütün elçilerin tebliğinin aslı olan "Allah'a ibadet etmek ve tağutu inkar etmek" ilkesinin en düşük mertebesi budur.

Bunun en yüksek mertebesi ise kalpte mevcut olan bu düşmanlığı açığa vurmaktır. Tıpkı İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın ve onu örnek edinen Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in yaptığı gibi... İşte Allah'ın dininin ikamesi için kıyamet gününe kadar savaş verecek Taifetul Mansuranın yolu budur.

Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve ashabı nice eziyetlere katlanmışlar, bu yolda büyük imtihanlarla karşılaşmışlardır. Mekke'de yüzyüze geldikleri imtihan namaz, oruç ve zekat gibi ibadetlerin farziyetinden önce idi. Diğer bir ifade ile Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve ashabı Mekke'de namaz, oruç, zekat gibi ibadetleri yerine getirmelerinden dolayı değil bilakis şirkten ve şirk ehlinden teberri etmelerinden dolayı büyük eziyet ve işkencelere maruz kalmışlardı.

Buraya kadar anlattıklarımız iyi düşünülürse söz konusu nasihatçinin delil olarak öne sürdüğü *"Sana düşen açık bir tebliğden ibarettir"* gibi ayetlerin de anlamı açıklığa kavuşur. Ayetlerde anlatılan kısaca şudur:

---

düşmanlarına ise dostluk ve yağcılık yapmaktan geri durmazlar. Oysaki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* mü'minleri *"Mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu..." (5 Maide/51)* şeklinde vasıflandırmıştır.

"Ey Muhammed! Hidayet ve tevfik senin elinde değildir. Bu sadece Allah'a aittir."

"Şüphesiz sen sevdiğin kimseyi doğru yola iletemezsin. Fakat Allah, dilediği kimseyi doğru yola eriştirir. O, doğru yola gelecekleri daha iyi bilir." (28 Kasas/56)

Bir başka anlam ise "Ey Muhammed! İnsanları bu dine zorlamak senin görevin değildir. Senin vazifen sadece tebliğ ve yol göstermedir" şeklindedir.

Yoksa bu ayetlerden "Elçilerin görevi sadece tebliğdir. Bundan başka da görevleri yoktur" şeklinde bir mananın anlaşılması kesinlikle söz konusu değildir. Ayrıca "Müşrikleri tekfir etmek, onlardan uzaklaşmak, onların batıl dinlerini terk etmek, onlara düşmanlık etmek senin üzerine vazife değildir" şeklinde bir anlam da çıkarılamaz. Bırakın alimleri, aklı başında olan bir kimse dahi bu ayetlerden böyle bir anlam çıkarmaz. Şayet ayetleri bu şekilde anlamak mümkün olsaydı o zaman aynı şekilde "Cihad ayetlerini uygulamak, had cezalarını tatbik etmek, devlet kurmak ve benzeri işler de senin görevin değildir" şeklinde bir mananın çıkması gerekirdi ki bunun batıl olduğu aşikardır. Zira ayetlerde bunlar murad edilmemiştir. Şer'i naslar kesinlikle böyle anlaşılmaz.

Sonuç olarak; söz konusu nasihatçinin bize reddiye mahiyetinde delil olarak getirmiş olduğu ayetlerin hiç birisi muteber deliller değildir ve kendi düşüncesine dair delil teşkil etmez. Nitekim şu ayeti de bize karşı delil olarak getirmesi aynı şekilde yersiz bir delillendirmedir:

"Bugün size temiz ve hoş şeyler helâl kılındı. Kendilerine kitap verilenlerin yiyecekleri size helâl, sizin yiyecekleriniz de onlara helâldir." (5 Maide/5)

Ehli kitabın yiyeceğinin bize helal olması başka bir şey, onlara karşı dostluk göstermek ve onlardan razı olmak başka

bir şeydir. Nitekim başka ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

> *"Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluğun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut kendi soy sopları olsalar bile Allah'a ve peygamberine düşman olan kimselere sevgi beslediğini göremezsin." (58 Mücadele/22)*

Yine söz konusu nasihatçinin bize reddiye olarak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in bir ziyafet hazırlayıp davet verdiği ve ziyafete Mekke'nin ileri gelenlerini çağırdığını delil getirmesi de bu kabildendir. Öncelikle nasihatçinin olayın sahih olduğunu ve bununla delil getirilebileceğini ortaya koyması gerekir. Nitekim "Önce düzgün bir dal bul, sonra onu nakşet" demişlerdir. Şayet dal yamuk yumuk olursa burada olduğu gibi ona yapılan nakış da yamuk olacaktır. Söz konusu nasihatçinin delil getirirken yaptığı çoğunlukla budur. Zira o delil getirirken ya konu ile doğrudan ilgisi olmayan nasları öne sürüyor ya da ilim ehli tarafından muteber kabul edilmeyen kaynaklardan delil getirmeye çalışıyor. İşin aslı getirdiği delillerden ihticac yapmanın da yolunu yordamını bilmiyor. Örneğin Medine'deki altın çarşısının Yahudilere ait olmasını ve Müslümanların Yahudilerle ticari ilişkiler içinde olmasını delil olarak getirmesi bu kabildendir. Acaba bunun böyle olmadığını iddia eden kimdir ki? Ya da bunun bizim konumuzla ne alakası var?

İhtilafımız altın kumaş ya da sebze çarşısı üzerine mi? Ya da Müslümanların Yahudi ve müşriklerle ticari ilişkiler kurması üzerine mi? Nasihatçi "Rasulullah öldüğü zaman zırhı bir Yahudi'nin elinde rehin değil miydi? Habbab b. Eret *(Radıyallahu Anhu)* Mekke'de As b. Vail'e çalışmıyor muydu?" diyor. Peki bunları inkar eden kim? Zaten aramızdaki ihtilaf konusu bunlar değildir ki!...

Ey Nasihatçi! Bizim bugün aramızdaki ihtilaf bunlardan ziyade, Allah'ın düşmanlarına dostluk göstermek, onlara hürmet göstermek, destek vermek üzerinedir. Durum bugün öyle

bir hal almıştır ki, tevhidî vakarı önemseyen birçok kimse, tağutların askerlerini aldıkları rütbelerden dolayı tebrik etmektedirler. Halbuki bunlar tevhidi satmaları, tağutlara karşı sadakât göstermeleri, onları ve batıl kanunlarını korumaları karşılığında dünya hayatının değersiz bir karşılığı olmak üzere bu rütbelere kavuşmuşlardır. İnsanları böyle davranmaya ise sözde nasihatçimiz gibilerinin "Önemli olan kimin kafir, kimin fasık ya da kimin mürted olduğu değildir " türünden sözleri itmiştir.

Ey nasihatçi! Vallahi ihtilafımız müşrik ve kafirlerle ticari ilişkilerde bulunmak, altın alıp satmak değildir. Asıl ihtilafımız dinin, vela ve bera akîdesinin kafirlere satılması, sudan bahanelerle Millet-i İbrahim davasının sulandırılması, aslı astarı olmayan delillerle onlara dostluk gösterilmesidir. İşin en garip olan tarafı ise bu kimseler şer'i siyaset ve dinin aslı ile ilgili meselelerde hikmet, akıl ve sahih anlayış üzere hareket etmek gerektiğini iddia etmelerine rağmen henüz delillerden istidlal etme yolunu dahi bilmemektedirler. Bunun doğal sonucu ise Ehli kitap ile müşrik ve kafirlere uygulanması gereken ahkama dair ayırıcı sıfatlardan habersiz kalmışlardır.

İşte bu cehaletin tezahürü... Ehli kitabın yemeğinin helal kılınması ayetini müşrik ve kafirlerle ilişkiler kurma noktasında delil getiriyor. Peki, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ehli kitaba öncelikle selam verilmemesi gerektiğine ve onlarla karşılaşıldığı zaman yollarını daraltmaya dair hadislerini hiç düşünmüyor mu? Acaba naslardan istidlal etme noktasında menhec böyle mi olmalıdır? *"Size bir selâm verildiği zaman, ondan daha güzeliyle veya aynı selâmla karşılık verin. Şüphesiz Allah, her şeyin hesabını gereği gibi yapandır." (4 Nisa/86)* ayetini delil getirerek bununla tağutların askerlerine selam vermenin caiz olduğu neticesini çıkarıyor. Peki, Rasulullah'ın onlara selam vermeyi nehyetmesi ile ilgili hadislerin bu ayetin umum ifadesini tahsis etmesi gerekmez mi?

Amacımız burada ona uzun uzun cevaplar vermek değildir. Zeki olan kimse için bu anlattıklarımız da yeterlidir. Yine burada onların şu tehlikeli sözlerine değinmek isterim:

"Şayet insanlarla muharebe durumu yoksa düşmanlık sergileyerek müşrikleri İslama davet etmek onlara karşı kötülük yapmaktır."

Bu sözlerine delil olarak ise şu ayeti getiriyorlar:

"Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi." (3 Ali İmran/159)

Ancak ayetin devamını unutuyorlar:

"Artık sen onları affet! Onlar için Allah'tan bağışlama dile ve iş konusunda onlarla müşavere et!" (3 Ali İmran/159)

Acaba bizden onun hikmet diye isimlendirdiği şeylere ve davetteki sözde güzel üslubuna uyarak onlar hakkında istiğfarda bulunmamızı ve işlerimizde onlarla istişare etmemizi mi bekliyor?

Savunduğumuz görüşün doğruluğunu ispat edebilme adına delilleri eğip bükmek ve konumlarının dışına kaydırmak kesinlikle caiz değildir. Bu, Allah'a söylemediği şeyi söyletmek ve O'nun şeriatine iftira atmaktır. Böyle yapan kimse mutlak surette bundan sakınmalıdır. İşte bu da böyle davranan kimselere bizim nasihatimizdir.

Nasihatçinin hiçbir delile dayanmayan sözlerine bir bak! Gerçekten iyice düşünecek olursan hiç şüphe etmeden onun sözlerini zaten inkar edersin. Ve özellikle de Millet-i İbrahim'in menhecini tanımışsan ve onun temel sabitelerinden birinin müşriklere karşı buğzetme ve onlara düşmanlık gösterme olduğunu kavrarsan bu boş sözler senin için bir anlam ifade etmez. Çünkü bu nasihatçi hiçbir asli temele dayanmayan sözlerle Müslüman ile kafiri, muvahhid ile müşriği birbirinden ayırmaksızın onlara karşı düşmanlık yapılması gerektiğini inkar

ediyor. Örneğin "Onlara düşmanlık sergileyerek İslama davet etmek kendilerine kötülük yapmaktır" sözünü iyice düşün!

Halbuki müşrik ve kafirleri Allah'ın dinine davet etmek, onların Müslüman olmasını temennî etmek başka bir şey; onlara buğzetmek, onlara karşı düşmanlıkta bulunmak başka bir şeydir. Her iki emir arasında da bir çelişki söz konusu değildir. Çünkü biz bir taraftan kafirlere karşı dostlukta bulunmuyor ve onlara karşı sevgi beslemiyoruz, diğer taraftan ise onları Allah'ın dinine davet ediyor, tevhide çağırıyor ve Müslüman olmalarını temennî ediyor, kalplerini İslam'a ısındırmaya çalışıyoruz. Ancak küfürlerinde ısrar ederlerse onlara karşı buğz ve düşmanlığımızı ortaya koyuyoruz. Allah'a yemin olsun ki bu kendisinde hiçbir şüphenin olmadığı haktır. Allah'ın kitabının bir kısmı diğer bir kısmı ile asla çelişmez. Bilakis ayetlerin bir kısmı bir kısmı ile tamamlanır ve açıklanır.

Allah'ın dinine güzel sözle ve hikmetle davet etmek ile kafirlere karşı sert ve katı davranmak arasında bir çelişki olmadığı gibi müminlere karşı rıfk ve merhametle davranmak ile kafirlere karşı düşmanlık göstermek ve onlara buğzetmek arasında da bir muhalefet yoktur.

Ayrıca böyle davranmak, nasihatçinin dediği gibi kafirlere kötülük yapmak olarak asla isimlendirilemez. Bilakis onlara karşı yapabileceğimiz asıl kötülük, kafirlerin dinlerinin batıl olduğunu gizlemek, onların batıl yollarını açığa çıkarmamak, küfürlerinden ve zulümlerinden razı olmak, onları kendi şirkleri ve batılları içinde bırakmaktır. Bununla beraber bu, kişinin kendi nefsine de zulmetmesidir. Zira kafirlere karşı dostluk sergilemek ve onlara sevgi beslemekle Allah'a karşı isyan etmiş oluruz. Aynı şekilde bu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in yolundan da sapmaktır ki melekler Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'i "Muhammed insanların arasını birbirinden ayırmış-

tır" şeklinde sıfatlandırmışlardı.[43] Yani Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* tevhid ehli ile şirk ehlini birbirinden ayırmıştır.

Allah'a yemin olsun ki Allah'ın dini insanların hepsini sevmek, bütün insanlardan hoşnut olmak değildir. Millet-i İbrahim'i, Rasullerin davetinin konumunu anlayan bir kimse nazarında bu gibi davranışların Allah'ın dininde yeri yoktur. Belki bu milleyetçilerin, demokratların, vatan bağını kutsallaştıranların, bütün din sahiplerinin kardeş olduğunu iddia edenlerin dini olabilir ama asla Allah'ın dini değildir.

Rasullerin getirmiş olduğu tevhide iman edenlerin dini Rahman'ın dostları ile şeytanın dostlarını birbirinden ayıran bir furkandır. Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ashabının da dini bu idi. Tevhidleri uğruna babaları, oğulları, kardeşleri ve eşleri ile aralarını ayırmışlardı.

Evet kafirlerle alışveriş yaptılar ancak bizim nasihatçimizin iddia ettiği gibi kafir toplumlarla içli dışlı olmadılar hiçbir zaman... Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in ashabı ile müşrikler arasında hiçbir şekilde tevhid ehli ile şirk ehli arasında içli dışlı dostluğa varan bir hoşnutluk gerçekleşmedi. Ne onlara rıza gösterdiler, ne şirklerine, ne de putlarına... Müşriklere karşı hiçbir zaman Müslümanlara davrandıkları gibi davranmadılar. Onlara itibar etmiyorlar, yüzlerine gülmüyorlar, selam vermiyor ve onlarla tokalaşmıyorlardı.

Her kim ki davetini bu şekilde ortaya koyarsa işte o, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in metodu ve yolu üzerindedir. Rasulullah (Sallallahus)'in şu buyruğunun muhatabıdır:

"İnsanlar arasına karışıp onların eziyetlerine sabreden mü'min, onların arasına karışmayan ve eziyetlerine sabretmeyen mü'minden daha hayırlıdır."[44]

---

[43] Buhari.

[44] İbn-i Mace, Müsned.

Allah'a yemin olsun ki bugün kişi, sözde davetçilerin yaptığı gibi nefsi arzular, şehevi istekler üzerine kurulmuş, eğri büğrü yollara ve muteber olmayan delillere sarılarak davet edeceğine sussa ve dağlarda inzivaya çekilse daha hayırlı olur. Gerçi söz konusu nasihatçimiz bunu caiz görmemektedir. Ancak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Susan kurtulur" buyurmuştur. Ancak müşrikleri destekleyen, onlara yağcılık yapan ve hakkı örten kimse için bu kurtuluş müjdesi geçerli değildir. Yine Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır konuşsun..." buyurmuştur. Yani bu, Millet-i İbrahim ve nebilerin menheci gereğince davette bulunsun demektir. Hadisin devamı ise malum olduğu üzere "...ya da sussun" şeklindedir. Yani bu şekilde bir davet ortaya koyuyorsa konuşmasın ve sussun demektir.

Bu açıklamalarımız nasihatçimizin uzlete çekilmeyi kötülemesi üzerine yapılmıştır. Çünkü bilinmelidir ki uzlete çekilmek her zaman kınanmış değildir. Bilakis fitne zamanlarında olduğu gibi bazen övülmüştür. Özellikle de Rasullerin ve nebilerinin metodu üzere davette bulunamayacak kimseler için uzlete çekilmek elbette daha iyidir. Zira aslolan ya hayır konuşman yani insanları Rasullerin menheci üzere Allah'ın dinine davet etmen ya da bunu yapamayacak güçte isen susmandır. Hiç şüphesiz böyle bir tavır, Millet-i İbrahim'den saparak tağutları ve onların dostlarını hoşnut eden bir davette bulunmandan daha iyidir. Zira daha önce de söylediğimiz gibi Varaka b. Nevfel Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e "Senin getirdiğinin bir benzerini getiren herkese ancak düşmanlık edilmiştir" demişti. Ne zaman ki tağutları ve dostlarını memnun eden, onlara yağcılık yapan, onlarla güzel ilişkilerde bulunan ve onlara karşı bir düşmanlık sergilemeyen bir davetçi görürsen Varaka b. Nevfel'in bu sözünü hatırla! Göreceksin ki onlar Rasulullah'ın getirdiğine tabi olmamışlardır. Bilakis bu kimseler yeryüzünün tüm tağutlarının nefret ettiği Milleti İbrahim'-

den sapmışlardır. Zira bir kimse bu yoldan ne kadar uzaklaşırsa tağutlara o kadar yakın olur ve o derece tağutları memnun eder. Ve ne denli Rasullerin ve nebilerin yoluna tabi olursa o derece tağutlar tarafından düşmanlık görür.

Nasihatçimizin *"Eğer müşriklerden biri senden sığınma talebinde bulunursa, Allah'ın kelâmını işitebilmesi için ona sığınma hakkı tanı! Sonra da onu güven içinde olacağı yere ulaştır. Bu, onların bilmeyen bir kavim olmaları sebebiyledir." (9 Tevbe/6)* ayetinden çıkardığı sonuç ise oldukça ilginçtir. Gerçi bu nasihatçimizin her söylediği ilginç ya!... Acaba bu ayet ile müşriklere selam vermek, onlara dostluk göstermek, onları tebrik etmek, batıllarına karşı susmak, küfürlerini savunmak arasında ne gibi bir ilişki var acaba? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın onları müşrikler olarak isimlendirdiğini görmüyor musunuz? Acaba bizim yanımıza sığındıkları zaman onlar Müslüman mı oluyorlar? Bizim yanımıza sığındıkları zaman onların hakkında hüküm değişiyor mu? Bu kimseler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bizim yanımıza sığınmadan ve Allah'ın kelamını işitmeden önce onları nasıl müşrikler olarak isimlendirdiğini görmüyorlar mı?

Nasihatçimizin doktorluk gibi muhtelif görevlerle beşeri kanunları koruma noktasında alınan polislik, askerlik gibi görevleri eşit seviyede görmesi onun boş sözlerinden bir tanesidir. Zira alimler kafir ve müşriklerin yanında görev alan herkese aynı hükmü vermemişlerdir. İbni Hacer'in Buhari şerhinde Habbab b. Eret'in, As b. Vail'in yanında çalışması hakkındaki sözleri, alimlerin her görevi eşit seviyede görmediklerine bir delildir. Alimler, zaruret olmadıkça müşriklerin yanında çalışmayı kerih görmüşlerdir. Bunun için ise bazı şartlar getirmişlerdir. Bu şartlar şunlardır:

1- Yapılan iş günaha yardım etmek mahiyetinde olmamalıdır.

2- Yapılan iş Müslümanların aleyhine olmamalıdır.

3- Yapılan iş Müslümanı küçük düşüren bir tarzda olmamalıdır.

Elbette yapılan bu iş onlara batılları hususunda yardım etmek ve onlarla dostluk kurmayı gerektirecek tarzda olmamalıdır.

> *"Ey iman edenler! Yahudi ve Hıristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." (5 Maide/51)*

Dolayısı ile bu kafir hükümetlerde çalışmak bütünüyle küfürdür ya da haramdır şeklinde bir söz söylenemez. Bunun ayrıntıları vardır. Şayet yapılan işte yasamaya katılmak varsa bu küfürdür. Tağutlara ve kanunlarına destek olmak varsa, küfürdür. Günah ve haramda onlara destek vermek varsa bu da küfürdür. Ancak bu şartları taşımıyorsa günahtır ya da küfürdür denemez. Alimlerin kerih görmesine, kafirlerden ve onların yanında çalışmaktan uzak durmayı teşvik etmelerine rağmen bu şartlar bütün işler için geçerlidir. Doktor, öğretmen, mescid imamı ve hatta diğer memurlar için bu şartlar geçerlidir. Eğer bu memurların içinde tağutlara dostluk eden ve onlara yardım eden varsa onun hükmü tağutların hükmü gibidir. Ancak böyle bir durum söz konusu değilse o zaman "Acaba aldığı görevde bizzat haram ya da harama destek olmak var mıdır yok mudur?" diye mahiyetine bakılır.

Ancak her ne şartta olursa olsun asker, polis, emniyet ve istihbarat memurluğu görevlerine gelince... Onlar tağutlara yönelik dostluklarını elleriyle ve dilleriyle ortaya koymuşlardır. Şirk safını seçmişlerdir. Kanunlarının uygulanmasında onlara yardımcı olmuşlardır. Bu tağutları "tağut" olarak isimlendiren tevhid ehline karşı tağutlarla aynı safta yer almışlardır. İşte biz bu kimseler hakkında onların kalperine bakmaksızın zahiren hüküm veriyoruz. Eğer kalplerinde bundan başka bir şey varsa

o bizi ilgilendirmez. Zira hadiste de geçtiği üzere biz batına göre değil bizzat zahire göre hüküm vermekle mes'ulüz.

Doktor gibi zahiri itibarıyla tağutların kanunlarına ve anayasalarına destekçi olmayı içermeyen memuriyetlere gelince daha önce de dediğimiz gibi eğer bu memuriyetlerde görev alan kimseler tağutlardan beri olarak tevhidi gerçekleştirebiliyorlar ise bir sorun yoktur. Aksi durumda tağutlara yardım eden askerlerle aynı konumdadırlar. Buradaki ayırıcı unsur haktır.

Son olarak değinmemiz gereken diğer bir konu ise insanlardan yüz çevirerek onları ıslah etmeye çalışmak Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in terkedilmiş bir sünnetidir. Her muvahhidin bu önemli hususu bilmesi gerekir. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* günahında ısrar edenler, kafirler ya da İslama karşı savaş açanlar şöyle dursun, günahkarlara ve fasıklara dahi bu sünnetle amel ederdi. Bu konuda yazılmış (Suyuti'nin "Ez-Zecr bil Hecr" isimli kitabı gibi) pek çok kitap vardır. İbni Hacer el-Askalanî Tebük gazvesine katılmayan kimselerle ilgili rivayeti şerhederken bu konuya uzun uzun değinmiştir. İbni Hacer *(Rahimehullah)* burada "hecr" (yani günahkarlardan yüz çevirerek onları ıslah etmeye çalışmak) yönteminin faydalı olacağı ve olmayacağı durumları saymıştır. Mesela bunlardan bir tanesi Müslümanlara dokunması muhtemel bir fitneye engel olmaktır. Bilinmesi gerekir ki "hecr" meşru bir iş ve uygulanan bir sünnettir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dinine yardım etmek her Müslümanın görevidir. Bu konuda cahillerden başkası tartışmaz. Elbette bu yardımın Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in menhecine uygun bir şekilde icra edilmesi gerekir. Nitekim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'den önce bütün Rasuller de Allah'ın bu ümmet için seçtiği ve en güzel örnek kıldığı İbrahim *(Aleyhisselam)*'ın yoluna uymuşlardı. Bu, bizim dinimizin kesin bir emridir. Bu konuda kimse ile tartışmayız ve

bunu inkar etmeyiz. Allah'ın dinine hizmet meydanı açıktır. Yardım alanları geniş ve çoktur.

> *"İçinizden, fetihten önce harcayanlar ve savaşanlar, diğerleri ile bir değildir. Onların derecesi, sonradan harcayan ve savaşanlardan daha yüksektir. Bununla beraber Allah, hepsine de en güzel olanı (cenneti) va'detmiştir. Allah, bütün yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." (57 Hadid/10)*

Üzerine düşen görevini yerine getiren ve nübüvvet metodundan ayrılmaksızın amel edenlerin amelleri kabul görür.

> *"Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah, böyle misaller verir." (13 Rad/17)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan bizleri, dinine yardım eden Taifetul Mansura'dan kılmasını dileriz. Allah'ın emri gelinceye kadar muhalefet edenler onlara hiçbir şekilde zarar veremeyeceklerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan işlerimizde bizi dosdoğru yola iletmesini niyaz ederiz. O bizim Mevlamızdır. O ne güzel Mevla ve ne güzel yardımcıdır.

Uluslararası Hukuk'un İslam Şeriatine Muhalefeti

Şu içinde yaşadığımız çağdaş cahiliyye ve muasır mürtedlik asrında bir Müslümanın kabul etmesi ya da koyun misali teslimiyet göstermesi mümkün olmayan kavramlar duyar olduk.

Aslen bir Müslümanın diğer milletlerin insanlarından farklı olarak başına gelen her olay ya da duyduğu ıstılahlar için baş vuracağı saf bir kaynağı vardır. Başına bu tür bir şey geldiğinde kabul etmek ya da reddetmek için acele etmeyeceği gibi papağan gibi manasını bilmeden tekrar edip durmaz. Aksine hakikatini, mahiyetini öğrenir sonra şeriate başvurur. Eğer şeriate uygunsa ne ala, ama değilse reddetmekten başka yolu yoktur. Çünkü dinimizdeki temel şer'i kaidelerden biri de şu hadisi şerifin manasıdır:

"Kim bizim emrimize uymayan bir amelde bulunursa o reddedilmiştir."

Şu günlerde yeni ortaya çıkarılan, uluslararası medyanın da kutsamaya çalıştığı ve ülkemizdeki pek çok aşağılık kimsenin de dilinden düşürmediği bir kavram vardır. Uluslararası Hukuk... Uluslararası Hukuka Saygı... Uluslararası Hukukun Bağlayıcılığı... Dört bir taraftan herkes bu kavramların yaygınlaşması için gayret sarfetmektedir.

Peki bu söz konusu uluslararası hukuk, İslam dininin hukuku mudur?

Uluslararası kanun, büyük kafir devletlerin koymuş olduğu kanunların bağlayıcı olmasını ve onlarla hüküm vermeyi he-

defleyen bir ıstılahtır. Kendi kanunlarına, standartlarına, örflerine ve maslahatlarına uygun olarak dünya devletleri arasında bu kanunlarla hükmederler.

Dinimizde beşeri kanunlarla hükmetmenin –ister ulusal isterse de uluslararası olsun- ve o kanunları kabul etmenin hükmü malumdur. Böylesi bir amel teşri ve kanun koyma mesabesindedir.

Kafir tağutlar ilahi kanunlara muhalefet olsun diye kendi kanunlarını da şeriat olarak isimlendirmişlerdir. Böylece kanunlarına çiğnenmesi mümkün olmayan ilahi bir hüviyet kazandırmayı amaçlamışlardır. Çünkü şeriat kelimesi karşı çıkılması, muhalefet edilmesi ve çiğnenmesi caiz olmayan büyük bir dini, metodu ve yolu ifade etmektedir... Müşrikler de kendi kanunlarına "Şeriat" adını vererek bu etkide olmasını istemektedirler... Bu yüzden söz konusu kanunlar çerçevesinde çıkarılan kararları da şeriat diye adlandırdıklarına şahit olursunuz. Bu kanunlara muhalif olan her şey velev ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dini ve şeriatının özü olsun, onlar nezdinde şer'i/kanuni değildir.

Koyun sürüsü gibi olan bir güruh da aynı şekilde davranıp söz konusu kanunlara uymaya ve saygı göstermeye çağırıyorlar, ulusal anayasalarını da onlara uygun yapıyorlar. Şer'i anayasalarından doğan kanunlarda, kararlarda, sözleşmelerde, hükümlerde söz konusu bu şirk dinine aykırı hiçbir şey bulunmaz. Ancak hakk olan Allah'ın şeraitine gelince... Ne hükümlerinde, ne mahkemelerinde, ne ilişkilerinde ne de siyasetlerinde onun yeri yoktur.

> *"Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı ilâhlar mı daha iyidir yoksa mutlak hâkimiyet sahibi olan tek Allah mı?" (12 Yusuf/39)*

Uluslararası hukuk, kafir Birleşmiş Milletleri oluşturan ülkelerin ikinci dünya savaşının ardından koymuş olduğu kanunlardır. (Amerika, İngiltere, Rusya). Daha sonra Fransa ve

Çin de eklenmiştir. Etki alanlarına göre dünyayı kısımlandırırken hem kendi hem de yandaşlarının menfaatine uygun olarak kanunları şekillendirmişlerdir. Altına da "Birleşmiş Milletler Misakı" imzasını atmışlardır. Ki dünyadaki tüm sorunlarda başvurulacak ilk merci olsun. Uluslararası kanun ona dayanır. İhtilaf durumunda, tartışmalarda, uygulamalarda hep ona başvurulur.

Bugün Müslümanların beldelerinde hakim durumunda olan mürted hükümetlerin bu misaka teslim olmasında şaşılacak bir şey yok. Allah'ın dininden ve tevhid milletinden soyutlanan herkesin bunu yapması normaldir. Ancak garip olan dava adamı olup Allah'ın şeriatı ile hükmetmek için çabaladıklarını iddia eden insanların bu kanunları bağlayıcı görmeleri, onlara saygı gösterilmesi ve uygulanması gerektiği yönünde çağrılarda bulunmaları, uluslararası hukuka övgüler yağdırmalarıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tâğût'u tanımamaları kendilerine emrolunduğu hâlde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor." (4 Nisa/60)*

Hafız İbni Kesir *(Rahimehullah)* tefsirinde şöyle der: "Bu ayeti kerime Allah'ın kitabını ve Rasulullah'ın sünnetini terk ederek onların dışında batıl şeyleri hakem kabul edenleri kınamaktadır. İşte burada tağut ile kastedilen budur."

İbn-i Kayyim el-Cevziyye *(Rahimehullah)* şöyle der: "Tağut, ibadet edilen, tabi olunan veyahut da itaat olunan olsun, kulun haddini aşmasına vesile olan her şeydir. Her kavmin tağutu, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve Rasûlü dışında hükmüne başvurdukları, Allah'ı bırakıp ibadet ettikleri, basiretsizce Allah'ın dışında tâbi oldukları veyahut da Allah'tan başka itaat ettikleri kimselerdir. Kim Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirdiğinin dışında başka bir şeyin hükmüne baş-

vurur veya o şeyle hüküm verirse, tağut ile hükmetmiş ya da tağuta muhakeme olmuş demektir."

Muhakkak ki Allahu Tealâ, Resulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirmiş olduğu hükümlerin dışında başka bir hükme gitmek isteyen münafıkların imanını yok saymıştır. Ayette geçen "Yez'umune" fiili onların iman iddialarını bir yalanlamadır. Çünkü iman iddiası ile birlikte Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in getirdiği hükümlerin dışında başka bir otoritenin hakemliğine gitmek, bir kulun kalbinde asla bir araya gelmez. Bilakis bu iki durum birbirinin tam tersidir.

Şankıti *(Rahimehullah)* "Edvaul Beyan adlı tefsirinde şöyle der:

"Allah'ın şeriatı dışında herhangi bir hükme muhakeme olan kimse tağuta muhakeme olmuş demektir."

Müslümanların dininde Allah'ın şeriatından gayrı başvurulup hürmet gösterilecek hiçbir şeriat yoktur. Onlar nazarında tek kanun koyucu "Bir" ve "Kahhar" olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Allah'ın izin vermediği konularda Allah'ın şeriatından başkasına başvuran herkes tevhid milleti ile çelişen tağuta başvurmuş demektir... Uluslar arası kanuna, misakına saygı gösterip başvurmak da aynı şekilde tağuta başvurmaktır ki dinini bilen, aklı başında hiçbir Müslüman bunun aksini iddia edemez...

Üstelik Birleşmiş Milletler Sözleşmesi sıradan herhangi bir beşeri kanun ve tağut gibi değildir. Sadece Birleşmiş Milletler Örgütüne yönelik oluşturulmuş bir vesika değildir. Bu kanunları koyanlar onu olduğundan çok daha büyük bir konuma getirmişlerdir. Uluslararası kanun uzmanları açıklıkla ifade etmektedirler ki, söz konusu sözleşme uluslararası anlaşmalarda en yüksek mertebeye sahiptir. Uluslararası alanda en önemli kanunlar bunlardır. Bu yüzden söz konusu misakın 103. maddesi şöyle konulmuştur:

"Birleşmiş Milletler üyelerinin bu antlaşmadan doğan yükümlülükleri ile başka herhangi bir uluslararası anlaşmadan doğan yükümlülüklerinin çatışması durumunda, bu antlaşmadan doğan yükümlülükler üstün gelecektir."

Bunun anlamı şudur: Bu sözleşmeye bağlı herhangi bir devlet, başka bir devletle söz konusu sözleşmede geçen kanunlarla çelişen hükümler içeren herhangi bir antlaşma yapamaz. Kendisi ile çelişilen bu hükümler "Aziz" ve "Cebbar" olan Allah'ın hükümleri dahi olsa...

Bu örgüte üye ve bu sözleşmeye bağlı her devlet ve aynı şekilde uluslararası kanunun uygulanmasına, ona saygı duyulmasına ve bağlayıcılığına davet eden herkes bu apaçık küfrü kabul etmiş demektir. İsteyerek ya da istemeyerek...

Malum olduğu üzere herhangi bir devlet Birleşmiş Milletlere üye olmadan önce sözleşmeye bağlı kalacağını, saygı göstereceğini ilan edip tam bir teslimiyetle kabul etmesi gerekir. Çünkü Birleşmiş Milletlere katılmanın ilk aşamasında BM'ye katılmak isteyen devlet bu talebini (BM'nin misakına bağlı kalacağına dair bir ek belgeyle birlikte) BM genel sekreterine iletir. BM'den ayrılırken de aynı şey geçerlidir. Sözleşmenin altıncı maddesi şu şekildedir:

"Antlaşmada belirtilen ilkeleri ısrarla çiğneyen bir Birleşmiş Milletler üyesi, Güvenlik Konseyi'nin tavsiyesi üzerine Genel Kurul tarafından örgütten çıkarılabilir."

Tabii ki bu madde büyük devletler haricinde her devlete uygulanabilir. Çünkü Birleşmiş Milletler zaten bu büyük devletlerin menfaatlerini korumak için kurulmuştur. Bu devletler saklı olan veto haklarını kullanabilirler. Özellikle de bu sayede halefi İsrail'in maslahatını gözeten Amerika... Hatta söz konusu sözleşme ve üye devletler bu iki devletin maslahatlarını koruyan bir polis gibidirler. Körler bile bunu görebilir.

Sonuç olarak; Birleşmiş Milletler Teşkilatı kuruluşundan itibaren Yahudilere boyun eğen bir teşkilattır. Onun kısımlarını, yönetimini, üyelerinin isimlerini kontrol eden herkes bunu görebilir. 1947 yılında Filistin'in bölünmesinden sorumlu olan Birleşmiş Milletlerdir. Bu örgütün, yöneticilerinin ve kendilerine bağlı diğer örgütlerin İslam dinine ve Allah'ın şeriatine karşı incitici ve karalayıcı uygulamaları aşikardır. İsminin "Birleşmiş Milletler" oluşu 159 devletin onunla birlik ve dayanışma içinde olduğunun en büyük delilidir. Birleşmiş Milletlere katılan her devlet aynı zamanda diğer kafir devletlere ve bu küfür sözleşmesine bağlanmış demektir.

Uluslararası kanuna methiyeler yazıp tantana koparanlar, ona saygı gösterilmesini ve kararlarının uygulanmasını isteyenler bu inkar olunamaz gerçekleri ve felaketi görmezden geliyorlar.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Şüphesiz ki, kendilerine doğru yol belli olduktan sonra, arkalarına dönenleri, şeytan sürüklemiş ve kendilerine ümit vermiştir. Bunun sebebi; onların, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara; -bazı hususlarda size ileride itaat edeceğiz- demeleridir. Oysa Allah, onların gizlediklerini biliyor." (47 Muhammed Suresi/25-26)

Bu ayetin tefsirinde, Şeyh Muhammed Emin Şankîti *(Rahimehullah)* şöyle demektedir:

"Bu ayetler Allah'ın indirdiklerinden nefret edenlere itaat edip onların batıl düşüncelerine destekçi olanların kafir olduklarını ifade etmektedir. Çağımızda bu ayetlerin ihtiva ettiği mana ve tehditleri bütün Müslümanların düşünmesi zorunludur. Zira kendini Müslüman zannedenlerin çoğu bu ayetlerin kapsamına girmektedirler. Çünkü doğudaki ve batıdaki tüm kâfirler Allah'ın, Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'e indirdiği kitaptan nefret etmektedirler. Kim bu kafirlere ayetin ifade ettiği gibi *"bazı konularda size itaat edeceğiz"* derse, bu ayetlerin

tehdidinin altına girecektir. Tabii ki her konuda onlara itaat edenler daha çok bu ayetlerin mefhumuna girerler. Şüphesiz onlar, meleklerin yüzlerine ve sırtlarına vura vura canlarını alacakları kimselerdirler. Onlar, Allah'ı gücendirecek şeyler yapmışlar, O'nun razı olduğundan hoşlanmamışlar, Allah da amellerini boşa çıkarmıştır."[45]

[45] Edvau-l Beyan, 3/383.

Krallar, Dalâlet Alimleri ve Ruhbanlar Olmasaydı Bu Din Fesada Uğrar mıydı?

Bütün hamdler alemlerin Rabbinedir. Salât ve selam Rasulullah'ın üzerine olsun...

Dün yani 14 Muharrem 1471 günü dört muvahhid kardeşimizin idam hükmü infaz edildi. Ebu Asım Abdulaziz bin Fahd bin Nasır Musem, Riyad bin Süleyman bin İshak el-Hacerî, Halid bin İbrahim Said, Maslah bin Ali Şemranî... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan onlara sonsuz rahmet diliyorum. Onları şehitler arasına katsın ve cennetinde barındırsın.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* takdiri gereği bu dört muvahhid kardeşimizin idam edilişiyle Cezayir'de misyonerlere karşı mücadele eden bir İslami cemaatin Fransız ruhbanlarına yönelik eylemleri aynı güne denk geldi. Bir tarafta dört muvahhid kardeşimiz idam edildi, bir tarafta ise misyonerlere karşı bir saldırı düzenlendi. Ve tüm dünya bu iki olaya karşı takınılan farklı tavırlara şahit oldu. Misyonerlerin öldürülmesinin hemen ardından tağuti hükümetlerin ve onların destekçilerinin hemen tepeleri attı. Feryatlar koparıp ağıtlar yaktılar ve onları öldürenleri kınadılar. İşin aslı bizim için bunda kınanacak hiçbir yön yoktur. Zira bu kimseler Allah'ın dinini terk etmişler, bölük bölük İslam'dan uzaklaşmışlardır. Aynı şekilde kendisini İslam'a nispet edip de Tevhid'in anlamını kavramaktan aciz, Kur'an'ın tabiri ile kopması söz konusu olmayan sağlam kulpa sarılamamış olan pek çok kimsenin de misyonerlerin öldürülmesi olayı karşısında tağuti hükümetlerin ve destekçilerinin kınamalarına katılmasına, onların çığırtkanlıklarına eşlik

etmesine de pek şaşırmadık. Milleti İbrahim'in yolundan sapmış, milliyetçilik ile dini birbirinden ayıramayan bu kimselerin din adamlarını ve rahipleri öldürmeyi yasaklayan ayetlerden deliller getirmeye kalkışmalarına da şaşırmış değiliz.

Madem bu ruhbanlar, misyonerler barış ve güven istiyorlar neden kendi ülkelerinde, kiliselerinde bu işi yapmıyorlar. Neden kendi memleketlerinde oturmak yerine Müslümanları dinlerinden çıkarmak ve kendi haçlarına ibadet ettirmek için İslam topraklarını mesken ediniyorlar.

Bugün yeryüzünde Allah'ın dini ve Müslümanlar gece gündüz kurban edilmektedir. Kendileri de çok iyi biliyor ki ülkeleri Fransa, İslam'a ve Müslümanlara savaş ilan ettikten sonra ne kendisine karşı savaş ilan edilen ülkelere ne de onları koruyan, onlara destek vermeye çalışan kimselere güven ve huzur yok... Bunu bildikleri halde Müslümanların memleketlerinde çalışmaya devam ediyorlar. Müslümanları dinlerinden soğutmaya çalışıyor, Allah'ın dinini terk etmeye, putlara ve haça ibadet etmeye çağırıyorlar. Başlarına bir şey geldiğinde ise başlıyorlar ağlamaya. Bağırlarını yırtıp kadınlar gibi velveleler koparıyorlar. Dalâlet alimleri ise sakat ve çürük fetvaları ile bunlara çanak tutuyor.

Ancak Arap yarımadasında idam edilen kardeşlerimizin ağlayanı yok... Aksine gerek tağuti hükümetler, gerekse dalalet alimleri ve onların destekçileri bu kardeşlerimizin üzerine saldırdılar. Et parçasının etrafında toplanmış köpekler gibi kardeşlerimizin dinlerine ve şereflerine saldırdılar.

Allah'a yemin olsun ki onlar bunu Allah'ın dinini, İslam'ı savunmak için yapmadılar. Bilakis Suud ailesini memnun etmek, dostlarını razı etmek için yaptılar.

Bugün apaçık bir şekilde Allah'ın dini ayaklar altına alınmaktadır. Allah'ın dinini ayaklar altına alan, apaçık haramları çiğneyenlerin başında da Suud ailesi ve yöneticileri gelmektedir. Ancak kimsenin Allah'ın dini adına kılı kıpırdamıyor.

Kardeşlerimiz hakkında idam edilmelerine dair fetvalar çıkaran, rahiplerin öldürülmesinin caiz olmadığı yönünde ahkam kesen din adamları bugün nerede? Allah onlara lanet etsin... Onlara, takipçilerine, destekçilerine, küfrî dinlerine girmenin caizliğine dair fetva verenlere lanet etsin!

Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki; tertemiz dini fesada uğrattılar, onun asıllarını kirlettiler. Allah-'ın dinini kendi kanun ve yasaları uğruna heba ettiler.

Yemin olsun ki şu papazların, hahamların ve rahiplerin Allah'ın dinine verdikleri zarar, yaptıkları sahtekârlıklar, Suud ailesinin ve onun dalâlet alimlerinin yaptıklarının onda biri kadardır. Onlar küfrün liderleri olan efendilerini koruma adına batılı süsleyip hak olarak göstermektedirler. Tağutları Müslümanların itaat etmesi gereken emir sahipleri yaptılar.[46] Sonra da kendilerine karşı çıkanları, muhalefet edenleri "*Harici*" ve "*Tekfirci*" diye isimlendirdiler. Verdikleri fetvalarla Allah'ın ve İslam'ın düşmanlarının yüreklerine su serptiler, tağutlarının Allah'ın dostlarını ve muvahhidleri kurban etmesine izin verdiler.

Dünyanın dört bir yanından Allah'ın dini ile Müslümanlarla savaşan Amerikalıları ya da Müslüman ülkelerde insanları İslam'dan uzaklaştıran, haça, putlara ibadet etmeye ve misyonerliğe davet eden rahipleri öldürmek olara göre haramdır. Acak muvahhid kardeşlerimizin Kral Fahd ve diğer tağutların saltanatının bekası uğruna kurban edilmesi (onların nezdinde)

---

[46] Suud ailesi nasıl kendisini ve hükümetini savunuyorsa aynı şekilde alimlerini de savunmaya çalışmaktadır. Çünkü bu alimler Suud Ailesi'nin saltanatının en önemli destekçileridir. Kardeşlerimiz hakkında hüküm verirken "Devlete ve alimlerimize küfretmişlerdir" suçlamasına nasıl vurgu yaptıklarını bir düşün. Ancak bizler biliyoruz ki bu ümmet hakkı talep etmekten aciz değildir. Asla!.. Bir çok rabbani alim ümmete hakkı öğretmektedir. Ancak onların çoğu ya Suud ailesinin zindanlarında ya da mustazaf durumunda... Dileriz Allah onları esaretten kurtarır. Bize ve onlara kendi katından dostlar ve zaferler nasip eder.

caizdir!!! Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in "Bir kafir karşılığında bir Müslüman öldürülmez"[47] hadisine rağmen kafirlerin kanlarına bedel olarak Müslümanların katledilmesi caizdir!!!

Evet... Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Bir kafir karşılığında bir Müslüman öldürülmez" buyururken Suud ailesini ve onun dalalet alimleri şöyle diyorlar:

"Bilakis bir kafir karşılığında muvahhid mü'minler kurban edilir."

Yazıklar olsun size, yazıklar olsun size...

Dilim kuruyuncaya kadar, yazıklar olsun size...

Elbette ki işkence görerek öldürülen bu kardeşlerimizin ve onlar gibi diğer muvahhidlerin dökülen kanları heba olmayacaktır. Bu, Suud yöneticilerinin ve onların din adamlarının üzerinde bir lanet olarak kalacak. Suud ailesi bilsin ki bu daha ilk raunt. Ve bu Allah'ın izni ile tağutların sonunun başlangıcıdır.

Nasılsa ölüm insan içindir. Bütün insanlar ölüyor. Kimi kılıçla kimisi bir başka sebeple... Ancak her iki ölüm arasında dağlar kadar fark vardır. Korkakların ölümü ile ümmetine can veren, cihad ve şehadet meşalesini yakan, kalabalıkları toplayan, endişelere dertlere talip olan, zalimlerin tahtlarını yıkan,

---

[47] Ahmed, Ebu Davud ve Nesâi. İmam Buhari hadisi farklı bir lafızla rivayet etmiştir. Cumhur ulema bu hadisi zımmi ya da eman altında dahi olsa öldürülen bir kafire karşılık bir Müslümanın kesinlikle öldürülmeyeceğine delil getirmişlerdir. (Bkz. el-Mühezzeb 2/185; el-Muğni 9/341) Peki öldürülen kafir Amerikalılar gibi savaşçı bir kafir ise bu kafirin kanı karşılığında bir Müslümanın öldürülmesi mümkün müdür? Ancak onların katında asıl önemli olan Amerikalıların kendi hükümetleri ile savaşmaması, onlarla harbetmemesidir. Yoksa Amerikalıların Allah'ın dini ile ve Müslümanlarla savaşmasının onların katında bir önemi yoktur. Buna dikkat edin ve gafil olmayın!

rahiplerin, papazların sahtekarlıklarını, yalanlarını ifşa eden kişinin ölümü arasında ne büyük bir fark vardır.

Ey Ebu Asım! Sen ve arkadaşların huzur içinde uyuyun! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ticaretinizi karlı kılsın. Allah'ın izni ile bizler sizin açtığınız yolda yürüyeceğiz. Vazgeçmeyecek, geri dönmeyecek, yolunuzu terk etmeyeceğiz. Cihad ve şehadet yolu... Bizi bu yoldan ne hapishaneler ne cellatlar ne de ölüm döndüremez...

Hapishane ancak inancımızı ve tavizsizliğimizi arttırır. Kardeşlerimizin öldürülmesi ise ancak kararlılığımızı ve sebatımızı arttırır.

Allah düşmanları böyle yaparak Allah'ın nurunu söndüreceklerini, Allah'ın davetini zayıf düşürebileceklerini zannediyorlarsa yanılıyorlar. Andolsun ki yanılıyorlar. Allah'a yemin ederim ki kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır.

Biz ve yeryüzündeki diğer kardeşlerimiz bu yolda olmaktan memnunuz. Bu yolu zorluklarını bile bile seçtik. Canımızı onu yaratana, Allah'a sattık. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* alışverişimizi karlı kılsın. Bizi düşmanlarımıza galip kılsın. Batılın yolu kısadır. Daha işin başında köpük gibi uçar giderler. Ancak Hakk'ın yolu uzundur. Bu daha yolun başlangıcıdır. Çok yakında bunu adam akıllı öğrenecekler.

> *"Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir." (33 Ahzab/23)*

Allahım! Bizi ve kardeşlerimizi onlardan kıl! Mücahidlerin imamını, ailesini ve ashabını hayırlarla kuşat... Allahumme amin...

İt Ürür Kervan Yürür

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* cihad ahkâmının bereketini hatırlatarak şöyle buyurmaktadır:

> *"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (29 Ankebut/69)*

Allahu Tealâ, hak yolda hidayet, başarı ve bu yol üzerinde basiret sahibi olmanın ancak O'nun yolunda cihad etmekle mümkün olduğunu hatırlatmaktadır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yolun en doğrusuna ancak mücahidleri eriştirir. Cihadları vesilesiyle onların amellerini bereketli kılar. Bundan dolayıdır ki, mücahidler insanlar arasında en basiretli ve en feraset sahibi kimselerdir.

Selef alimlerimiz cihad amelinin semeresini ve bereketini çok iyi bildiklerinden dolayı, herhangi bir ilmî ya da fıkhî mesele ile karşılaştıklarında "Dağdaki mücahidlere sorun" derlerdi.

Bu yüzden bir mücahidin, şer'i açıdan cihadı nasıl her yönüyle bilmesi gerekiyorsa, içinde bulunduğu şartları da aynı şekilde kavraması zorunludur. Bunu yapıp cihadında da sadık olursa, Allah cihadının semeresi olarak onun basiretini açar. Onun işiten kulağı gören gözü olur. İşte böylece mücahid gerçekleri anlama ve kavrama açısından diğer insanlardan kat be kat üstün olur. Bu yüzden mücahidlerin kendi safında olmayan alimlere baş vurmaya ihtiyaçları yoktur. Çünkü onların fakihleri ve alimleri, basiretleri en sağlam, anlayışları en iyi ve en seçkin olan kimselerdir. Bunun böyle olmasının sebebi

Mücahidlerin fıkhının, şehvetin karanlıklarından ve nefsin tutkularından uzak, cephelerden, savaş meydanlarından, cihadın bağrından doğmuş olmasıdır. Buna bahsettiğimiz şer'i ilimler ve gerçeği kavrama kabiliyeti de eklenince onlardan herhangi birinin feraseti, gerçeği anlamaktan aciz kimselerin bakış açısından çok daha üstün duruma gelir.

Gerek mücahidler, gerekse mücahidlerin rabbanî alimleri cihadın maslahatını, seçtikleri tayin ettikleri hedefler için mücadele etmenin fayda ve semeresini en iyi şekilde değerlendirme yetisine sahip kimselerdir. ABD'lilerin ve batılıların ayakları altında ezilmiş, küreselleşme kültürü ve terör suçlaması önünde bozguna uğramış mürted gazetecilerin, laik yazarçizer takımının akıllarına ihtiyaçları yoktur.

Dünyada sonsuza dek yaşayabileceğini zanneden bu kimseler televizyon ekranlarında yöneticilerine bağlılıklarını gösterebilme adına devamlı surette mücahidlere saldırmaktadırlar. Ancak her eylemden sonra laf eden bu yorumcuların bakış açılarına mücahidlerin hiçbir zaman ihtiyaçları yoktur.

Bu kimseler, her cihad ameliyesinden sonra mücahidleri kınamakta, onları cahillikle suçlamakta, yapılan bu faaliyetin ABD'nin İslam'a karşı savaş açmasına ruhsat verdiğini iddia etmektedirler. Kimi zaman da Mücahidlerin, olayların gerçek yüzünden gaflette kaldıklarını, bu olayları dünya Siyonizminin yönettiğini, perde arkasında dünyanın efendilerinin olduğunu söyleyerek komplo teorileri uydurmaktadırlar. Yazıklar olsun... Yazıklar olsun sizlere...

Bir atasözünde söylendiği üzere sizler "Korkaklık ve kıskançlık sebebiyle dünyaya demir atmışsınız." Sizler dini, namusu sattığınız gibi şerefi ve erkekliği dahi sattınız.

Dinin emirlerinden, cihaddan uzaklaştınız. Onun hadlerini yerine getirmekten, şeriati uygulamaktan utandınız. Pek çoğunuz şayet imkân bulsa Kur'an'dan had ayetlerini, cihad ahkâmını kaldırmayı temenni edersiniz. O halde ne yüzle sizler

cihad ahkamına dair fikir yürütüyor, cihadın getirisini ve götürüsünü konuşarak şehidlerimize, cesurlarımıza değer biçiyorsunuz? Hangi akla hizmet bir taraftan timsah gözyaşları dökerken diğer taraftan gerçek matem sahiplerinden daha samimiymiş gibi rol yapıyorsunuz.

Ey mağluplar! Dinleyin... Mücahidlerin, sahtekâr batı medeniyetinin ayakları altında ezilmiş bakış açınıza, iş birlikçi düzenlerinize ve Londra, Paris, Berlin ve Washington'da yaşayan efendilerinizin satırları ile parçalanmış tahlillerinize ihtiyaçları yoktur...

Bugün sizler nasıl oluyor da Beyaz Saray ve Elize'deki efendilerinizi temize çıkarma adına bu savaşın İslam ümmetine karşı yürütülen bir haçlı savaşı olmadığını bilakis bu savaşın İslamı çirkinleştiren teröre karşı bir savaş olduğunu iddia edebiliyorsunuz. Ancak bilin ki siz bunları söylerken efendileriniz lisanı halleri ile yaptıkları birçok açıklamada sizinle dalga geçerek şöyle demektedirler:

"Hadi oradan aşağılıklar! Siz nereden bileceksiniz? Bu tam bir haçlı savaşıdır. Hem de terör dünü olan İslam'a karşı bir haçlı savaşıdır. Biz bunu size kaç kere söyledik. Generallerimiz kim bilir belki kaç kere Müslümanları şeytanlara ve putlara tapanlar olarak ilan etmiştir. Bu savaşın İslam'ın terörüne, laiklik düşmanlığına ve tesettüre karşı açılan bir savaş olduğunu kaç kere ilan ettik..."

Evet siz bir taraftan saçma sapan yorumlarda bulunurken efendileriniz ise size gülerek böyle açıklamalar yapmaktadırlar. Ancak bütün bunlara rağmen siz gerçekleri tahrif etmekte ısrar ediyor, tüm bu olaylar karşısında üç maymunu oynuyorsunuz.

Mücahidlerin her cihad ameliyesinden önce "Acaba bu sizin görüşünüze göre uygun mudur değil midir?" diye fetva istemek ya da istişarede bulunmak için erkek müsveddelerine, evcilleşmiş mütefekkirlere, iktidarsız yöneticilere ya da kiralık

işbirlikçi alimlere ihtiyaçları yoktur. Onların kendi anlayış ve basiretleri kendilerine yeter.

Ey Kaybedenler! Kendi öfkenizde boğulun... İster Mücahidlere karşı bu şekilde hiçbir değeri olmayan yorumlarınıza devam edin isterse de vazgeçin. Ancak emin olun ki, mücahidler nasıl ki efendilerinizin, kılıçlarından, silahlarından, kendilerine saldırmasından etkilenmiyorlarsa aynı şekilde sizin de zehirli kalemlerinizden etkilenmeyeceklerdir.

Size gelince ey sadık mücahidler! Sizin onların saçma sapan zırvalamalarına vereceğiniz en güzel cevap Allah'ın size bahşettiği basiretle, Allah düşmanlarına karşı savaşı, mücadeleyi ve cihadı sürdürmenizdir. Onların görüşlerine zerre kadar itibar etmeksizin... Çünkü itlerin ürümesi havlaması kervanın ilerlemesini asla engelleyemez. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in şu hadisini düşünürseniz bu ürümeler belki size nağme gibi gelecektir:

"Ümmetimden bir grup Allah'ın emrini yerine getirmeye devam edecektir. Onları yalnız bırakanlar veya kendilerine muhalefet edenler, Allah'ın emri gelinceye kadar onlara bir zarar veremezler ve onlar insanlara karşı muzaffer olacaklardır."

Cihadı ve Müslümanların donanımını kötülemek, bu din düşmanlarının yeni bir huyu değildir. Kureyş bunu Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ve mü'minlere karşı defalarca uygulamıştı. İbn-i Hadrami'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi sahabelerin belli zamanlarda gerçekleştirdikleri olayları, mücahidleri kötülemek için kullanmaya çalışmışlardı. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in göndermiş olduğu bir seriyye İbn-i Hadrami'yi günlerin hesaplanmasında yapılan bir hata sonucunda haram bir ayda öldürmüş, malını ganimet olarak almış, yanındaki iki kişiyi de esir etmişlerdi. Bunun üzerine Kureyşliler, haram olan ayda canı ve malı helal gördükleri, adamlarını esir aldıkları için Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve*

Sellem) ve beraberindeki Müslümanlar hakkında kötü sözler söylemişlerdi. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

> *"Ey Muhammed! Sana haram aydan ve o ayda savaşmaktan soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak, büyük bir günahtır. Bununla beraber Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkar etmek, insanları, Mescid-i Haram'dan menetmek ve halkını oradan çıkarmak, Allah yanında daha büyük bir günahtır ve fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir." (2 Bakara/217)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayeti kerimede haram ayda ve haram beldede savaşmanın büyük günah olduğunu belirtmiştir. Bunu Müslümanlar da inkâr etmiyor ve helal görmüyor. Bu konuda müşriklerden birinin onlara akıl vermesine, yol göstermesine de ihtiyaçları yoktur. Bununla birlikte müşriklerin Müslümanlara yönelik sözleri de onlara hiçbir zarar veremez. Çünkü müşriklerin eskiden beri işledikleri ve halâ işlemeye devam ettikleri günahlar... Allah'ı inkâr edip onun yolundan alıkoymak, Müslümanları kutsal topraklardan çıkarmaya çalışmak, onlara işkence etmek... İşte tüm bu günahlar haram ayda savaşmaktan daha büyük bir günahtır.

Müşriklerin kötülemeleri, Müslümanları karalamaya çalışmaları onlara hiçbir zarar veremeyecektir. Çünkü Müslümanlar, müşriklerin işledikleri suçlar sebebiyle her türlü karalamaya daha layık olduklarının farkındadırlar...

> *"Fitne, öldürmekten daha büyük bir vebaldir. Onlar, güçleri yeterse, sizi dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar. Sizden de her kim, dininden döner ve kâfir olarak can verirse artık onların bütün amelleri, dünyada ve ahirette boşa gitmiştir. İşte onlar, cehennemliklerdir. Onlar orada ebedi olarak kalacaklardır." (2 Bakara/217)*

Onlar mücahidlerin eylemlerini engellemeye çalışmak, hedeflerine ulaşmalarına engel olmak, cihadlarını kötülemek

gibi asla mücahidlere zarar veremeyecekleri şeylerle meşgul olup duruyorlar. Din düşmanlarının bu şekilde Allah'ın yolundan engellemeye çalışmaları mücahidleri kınadıkları suçların hepsinden çok daha büyük bir cürümdür. Şayet mücahidler hatalı bir ictihadda bulunmuşlarsa bile onların fıkhına ve bakış açılarına ihtiyaçları yoktur. Çünkü mücahidler Allah'ın hudutlarına bağlılıkta onlardan çok daha duyarlıdırlar.

Ey Mücahidler... Dikkatli olun... Din düşmanlarının iftiraları, sizi zayıflatmasın. Onların yandaşlarının karalamaları, cihadınıza zarar vermesin. Allah düşmanları, sizi ve cihadınızı karalamak için şöyle diyebilirler:

"Sizin falanca yerde yaptığınız savaşta çocuklar ve bebekler öldürülmüştür. Oysa Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* çocukların öldürülmesini yasaklamıştır."

Eğer böyle derlerse onlara deyin ki:

"Evet! Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* bunu yasaklamıştır ve biz de bunu biliyoruz. Biz Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in emir nehiylerine sizden çok daha fazla dikkat ederiz. Ona karşı gelmekten Allah'a sığınırız. Şayet bizler yasaklanmış bir amelde bulunmuşsak bundan tevbe ettik. Ancak size gelince hala küfür ve haramda ısrar etmektesiniz. Bu yüzden sizin anlayış ve bakışınıza bizim ihtiyacımız yoktur. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kafirlere yönelik baskınlarda şayet öldürülmesi yasak olan kişilerin ölmesi söz konusu olursa bunun sorumluluğunu bizim üzerimizden kaldırmıştır.

Muvahhidlerin çocuklarını öncelikle sizler yetim bıraktığınız halde çocukları savunur bir görüntü vermeye ne hakkınız var? Bu çocukların babalarını siz idam etmediniz mi? Öldürülmelerini siz helal görmediniz mi? Sadece sizin şirkinizden beri oldukları ve Allah yolunda cihad ettikleri için kafirlerin onları öldürmesini "Harbî olmaları gerekçesiyle" helal görmediniz mi? Oysaki siz değil miydiniz Allah'ın dinine ve dostlarına ilk savaş açanlar?

Mücahidler Allah düşmanlarından başkasıyla savaşmazlar. Şayet mücahidlerin saldırılarında bazen çocuklar da isabet almışlarsa bile sizler Müslümanların bütün çocuklarını diri diri gömdünüz. Dostlarınız ve efendilerinizin hazırladığı okullarınızdaki fesada uğratan eğitim sisteminizle çocukların kalbindeki dini ve tevhidi yok ettiniz. Hala daha İslam'a ve cihada dair fitneler saçmaya nasıl devam edebiliyorsunuz?

"Fitne, öldürmekten daha büyük günahtır."

Allah'tan daha doğru söz söyleyen kim vardır?

Eğer Allah'ın düşmanları size "Newyork ve Washington'da yaptığınız cihad eylemleri ile ABD'nin İslam topraklarına girmesine, terörle savaş bahanesiyle Müslümanların topraklarına işgal etmesine sebep oldunuz" derlerse onlara şöyle cevap verin:

"Allah düşmanı haçlılar ne zaman İslam beldelerinin sırtından indiler ki biz buna sebep olalım? Biz bu dünyaya geldiğimizde onlar hiçbir bedel ödemeden dostları tağutlar vasıtası ile bu topraklara yerleşmişlerdi zaten."

Eğer onlar size "İsrail yaptığınız eylemleri Filistinlilere karşı uyguladığı terörü artırmak için kullanıyor, evleri yıkıyor, bebekleri öldürüyor" derlerse siz de onlara deyin ki:

"İsrail'in yaptıkları için bahaneye mi ihtiyacı var? İsrail, terörü ne zaman durdurdu ya da azalttı ki mücahidlerin eylemlerinden sonra artırsın. İsrail Washington'daki efendisinin gözetiminde suç üreten bir makinedir. Sizler kimi kandırıyorsunuz... İsrail, ikiz kulelere yaptığımız eylemden önce de Filistin'de Müslümanların evlerini yıkıyor, masumları öldürüyordu."

Eğer size "Yahudi ve ABD'ye vurduğunuz darbeler Arap rejimlerinin ekonomilerini zayıflatıyor, kalkınma projelerini bozuyor, yabancı yatırımcıları ürkütüyor, turistleri kaçırıyor" derlerse onlara deyin ki; "Oh ne iyi... Başka ne isteyebiliriz ki...

Eğer bilsek ki, bu eylemlerimiz bu hakir rejimleri zayıflatıyor, daha da fazla artırırız. Bizim uykusuz gecelerimizin ve bütün çabamızın ülkedeki bu kokuşmuş rejimleri yıkmak, onları zayıflatmak ve onların kökünü kazımaktan başka ne gibi bir sebebi olabilir ki... Bilin ki Allah'ın şeriati bu topraklarda hakim olmadıkça ekonomi adına hiçbir uygulamanın faydası olmayacaktır."

Eğer size "İstanbul'daki eylemlerinizde, mutedil Türkleri sıkıntıya soktunuz. Ve onları ABD ve Avrupa'nın kucağına ittiniz derlerse..." onlara deyin ki:

"Sadece din ticaretini iyi bilen, laiklikten bir adım ödün vermeyen, hak dinden utanan, terörle mücadele bahanesiyle Mücahidlerin düşmanlarıyla işbirliği yapan hükümetlerin kirli çamaşırları ortaya dökülmektedir işte... Türkiye yıllardır modern uygarlık seviyesine çıkma adına Avrupalıların rızasını kazanma, haçlıların birliğine katılma mücadelesi vermiyor mu? Ne zaman ABD'nin hatta Yahudilerin kucağından indi ki!"

Eğer size "Terörünüz sebebiyle diğer dünya devletlerinin Arap devletleri üzerinde (Suudi Arabistan gibi) siyasi bir ıslahata gitmeleri yönünde baskıları artmaktadır. Ve bilindiği üzere bu ıslahat istekleri apaçık bir irtidat, batılı kafirlerle dostluk yapmak ve küreselleşme kültürüne boyun eğmektir" derslerse onlara deyin ki:

"İşte bu ne kadar da güzel... Bizim cihadımızın gayelerinin en büyüğü bu rejimlerin kirli çamaşırlarını, İslam gömleği altında çevirdikleri dolapları açığa çıkarmaktır. Peki bugün dahi bu rejimler eskiden beri olduğu gibi laik kafirlere kapılarını sonuna kadar açmamışlar mıdır? Hala eğitim metotlarında onların izinden gitmiyorlar mı? Hala doğulu ve batılı kafirlerle kardeşliklerini sürdürmüyorlar mı? Allah'a hamd olsun ki bizim cihadımız sayesinde bu iyiden iyiye açığa çıkmıştır. Onlar bizim cihadımızın neticesinde metotlarını mecburi olarak değiştirmek zorunda kaldılar, din ehli ile savaşmaya başladılar.

Öyle ki efendileri ABD'yi memnun etme adına terör ile cihadı dahi birbirine karıştırdılar. Allah'a hamd olsun ki, daha ilk adımda onların kirli çamaşırları bir bir ortaya döküldü."

Eğer size "Eylemlerinizle doğu ve batı arasında nefret ateşi yaktınız. Medeniyetler arasında savaş çıkmasına sebep oldunuz. Kafirleri Müslümanların başına musallat ettiniz. Öyle ki artık özel okullarında dahi baş örtüsü ile okumak mümkün değildir" derlerse siz de onlara deyin ki:

"Ne kadar da iyi olmuş... Çünkü bu İslam'ın en önemli vaciplerinden, kopmak bilmeyen sağlam kulpa sarılmanın en mühim gereklerindendir. Zira bu, Müslümanlarla kafirler arasındaki bütün vela ilişkilerini kökünden kesmektir. İşte böylece Müslümanlar onların fesada uğratan kültürlerinden, necis metotlarından temizlenmektedirler. Ayrıca Müslümanlar onların bu yaptıkları ile doğulu ve batılı kafirlerin İslam şiarlarına karşı ne denli öfke duyduklarını daha iyi anlıyor, onlar hakkında hüsnü zanda bulunmuyorlar. Doğulu ve batılı kafirlerin Müslüman kadının örtüsüne ve İslamî şiarlara karşı savaşları eskiden beri bilinmektedir. Onların bu noktada İslama karşı yürüttükleri savaşı aklı başında herkes bilmektedir."

Onların "Medeniyetler arasında savaş çıkmasına, nefret ateşinin yayılmasına sebep oldunuz" şeklindeki sözlerine gelince...

Bu savaş zaten önceden de mevcuttu... Onların medeniyet savaşı dedikleri bu savaş iman ile küfrün ortaya çıkışından beri vardır.

> *"Onlar, güçleri yeterse, sizi dininizden döndürmek için sizinle savaşmaktan hiçbir zaman geri durmazlar." (2 Bakara/217)*

Haçlı savaşlarını, teftiş mahkemelerini, Yahudilerin ve Hıristiyanların dünyanın dört bir yanında Müslümanları katle-

dişini kafasını kuma gömüp görmezlikten gelenler dışında herkes biliyor.

Ey yenilenler! Sizin bu karalamalarınızın hepsi boşunadır. Gerçekler sizi inkar ediyor. Efendileriniz batılı analistlerin ve teorisyenlerin kitaplarına bakın isterseniz. Washington ve Newyork saldırılarından sonra İslam'a yönelişin ne ölçüde arttığını onların istatistikleri söylemektedir. Yine batılı efendileriniz olan yazarlar dahi bu noktada mücahidlerin zekâsına, fehmine ve ne yaptıklarını çok iyi bildiklerine şahitlik etmektedirler. Bakınız Ortadoğu'daki gelişmelere dair İndepent Gazetesinde Robert Fisk'in şu yazısını bir düşünün isterseniz...

“İstanbul'daki İngiliz hedeflerine yönelik bombalı saldırılar ABD başkanı Bush’un teröre karşı açtığı savaşın bedelidir. Saldırıları düzenleyenlerin akli kabiliyetleri konusunda kendimizi kandırmayalım. Bu saldırıları düzenleyenler dış dünyayı çok iyi anlıyorlar. Bali’de Avustralya'ya karşı saldırdıklarında da ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Avustralyalıların, Irak’ı vurmaya karşı çıkacaklarını biliyorlardı. Bundan dolayı Bali saldırılarıyla ilgili Avustralya başbakanı kınanacaktı. İtalya'da da aynı şey geçerli... İngiltere’de Bush’un ziyaretine karşı kalabalık mitingler yaparken de bilinçli idiler. Çünkü ABD başkanının ziyareti esnasında İngiltere’yi vurmak kolay bir iş değildi. Bu yüzden Türkiye’deki İngiliz hedefleri vuruldu. Onlar geçen yıl ABD’deki başkanlık seçimleri münasebetiyle Bush’un Irağa yaptığı saldırıyı temize çıkarma yönündeki çabasının farkındaydılar. Bu yüzden, Irak’taki ABD güçlerine yönelik saldırılarını artırdılar. Bush’u fiili olarak tasfiye edemeseler de siyasi olarak tasfiye etmeye karar vermişlerdi. İngiltere başbakanı Blair ile ilgili de aynı şey geçerlidir."

Bunlar sizin efendilerinizin tahlilleri ey yenilenler!

Sonuç olarak; daha önce de dediğimiz gibi mücahidlerin sizin tahlillerinize, değerlendirmelerinize, bakış açınıza ihtiyaçları yoktur. Çünkü Mücahidlerin kendi fakihleri, basiret sahibi

alimleri vardır. Bununla birlikte Mücahidlerin Alim ve Hamid olan Allah tarafından indirilmiş, kendisinde hiçbir yanlışın ve kusurun olmadığı tertemiz şeriatleri vardır. Allah onların basiretlerini açmış, kendilerine hidayet vermiştir. Onların oturdukları yerden ahkâm kesen, Allah'ın kalplerini ve gözlerini mühürlediği kimselerin düşüncelerine ihtiyaçları yoktur. Tüm bunlardan sonra sizin bakış açınızı ve tahlillerinizi benimsememizi nasıl beklersiniz?

> *"Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir." (29 Ankebut/69)*
>
> *"Onlar geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular ve kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar." (9 Tevbe/87)*
>
> *"Bunlar, geride kalan (kadın ve çocuk)larla birlikte olmaya razı oldular. Allah da kalplerini mühürledi. Artık onlar bilmezler." (9 Tevbe/93)*

Barış Fitnesine Dair Kısa Bir Açıklama

Alemlerin rabbi olan Allah'a hamd olsun...

Salât ve selam mücahidlerin önderine, dinin en sağlam kulbuna tutunup Allah için seven ve Allah için buğz eden ashabına olsun.

Son zamanlarda günümüzde hüküm süren Arap hükümeti ile Yahudiler arasındaki yapılan barışa dair sorular tekrar tekrar sorulmaya başlandı. Bu konuda zaman zaman talebelerimizin, zaman zaman da emniyet güçlerinin sorularının muhatabı oluyoruz. Allah'a şükürler olsun, bu sorulara daima tek bir cevap veriyoruz. Benim aklıma bu cevabı özetle yazmak geldi. Ki belki de bunun sayesinde kapalı kalpler, duymayan kulaklar, görmeyen gözler açılır diye umuyorum... Allah *(Subhanehu ve Teâlâ)* bize yeter. O ne güzel vekildir.

"Yahudiler ile Hükümet arasında anlaşma yapmak caiz midir? Yoksa değil midir?" sorusunun cevabını bilmeden önce bilmemiz gereken konu anlaşma yapacak tarafların durumudur. Bir yanda Yahudiler diğer yanda bu hükümet...

Yahudiler kâfirdir. Kâfir olduklarına ve hak ehline olan düşmanlıklarına dair ayetler konumuz dâhilinde ele alınamayacak kadar fazladır. Onları sayıp dökmek zaten açıkça bilinen bir şeyi açıklamakla meşgul olmaktır. Onların küfrü, Allah'ın vahiy nuruna karşı gözlerini kör, kalplerini kapalı kıldığı insanlar dışındaki herkes tarafından bilinir.

Söz konusu hükümet de aynı şekilde kâfirdir. Küfrüne da-

ir çeşitli açılardan birçok açık ve net deliller vardır. İşte o deliller:

1- Onlar kendilerini anayasalarında da geçtiği gibi kanun koyma noktasında Allah'a ortak koştukları için kâfirdirler. Onlar Allah'ın izin vermediği konularda kanunlar koydukları, yasalar çıkardıkları için kendi nefislerini Allah'a ortak koşmuşlardır. Onlar gerek parlamenterlerine ve hükümetlerine kanun koyma yetkisi vererek gerekse de uluslar arası düzeyde Birleşmiş Milletler teşkilatının kanunlarına itaat ederek Allah'a apaçık şirk koşmuşlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri' ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl kelimesi olmasaydı, elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Gerçekten zalimler için acı bir azap vardır." (42 Şura/21)*

> *"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rablar (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de... Oysa onlar, tek olan bir ilah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (9 Tevbe/31)*

Yahudi ve Hıristiyanların din adamlarına ibadetleri, haram ve helal kılma, kanun koyma noktasında onlara itaat etmeleri ile gerçekleşmiştir. Kafirlerin kanunlarına itaat edenlerle ilgili olarak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin! Kuşkusuz bu büyük günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşriklerden olursunuz." (6 En'am/121)*

Bu ayette bahsedilen müşrik olma, sadece ölü etinin yenmesine dair bir konuda itaat ile ilgilidir. Peki tüm konularda onların kanunlarına itaat edenin hali ne olur?

2- Yine bu hükümetler doğulu ve batılı kafir tağutları dost edinmeleri, mü'minlere karşı onlara yardım etmeleri, mücahidleri ve muvahhidleri terörist olmakla itham etmeleri sebebiyle kafirdirler. Bu dostluğun bir gereği olarak doğulu ve batılı kafir kardeşleri ile istihbarat paylaşımına, aranan kimselerin teslim edilmesine dair anlaşmalar yapmışlardır. Bu anlaşmaya göre doğulu ve batılı kafir tağutlar tarafından hakkında arama kararı olan bir kimse şayet Arap devletleri tarafından ele geçirilirse hemen o kafir devlete teslim edilecektir. İsterse bu aranan kimse Allah'ın dinine yardım etmek ve şeriatını hâkim kılmak uğruna ömürlerini tüketmiş muvahhidler olsun...

> *"Ey iman edenler! Yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin! Zira onlar birbirinin dostudurlar (birbirinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez." (5 Maide/51)*

> *"Münafıkların, kitap ehlinden inkâr eden dostlarına "Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz" dediklerini görmedin mi? Allah, onların yalancı olduklarına şahitlik eder." (59 Haşr/11)*

İyi düşün! Sadece yalan yere dahi olsa, Yahudilere Müslümanlar aleyhinde yardım edeceğini söyleyen kimse ayette Yahudilerin kardeşleri olarak zikredilmiştir. O münafıklar vaatlerinde dürüst ve ciddi değillerdi. Ama buna rağmen Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onları Yahudilerin kardeşleri saydı. Öyleyse muvahhidlere karşı kafirlere tam bir destek verenlerin hali nicedir?

3- Bu hükümetlerin küfürlerinden bir tanesi de Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmemeleridir. Onlar öncelikle ulusal düzeyde Allah'ın adil hükümlerini ve (tertemiz) hadlerini, Yahudi ve Hıristiyanların zelil anayasa ve kanunları ile değiş-

tirmişler hayatın tüm alanında bu kanunlarla hükmetmişlerdir. Bu, onların küfürlerinin sadece tek bir yönüdür. Diğer taraftan onlar uluslar arası düzeyde mevcut ihtilafların giderilmesi konusunda küfür mahkemelerine muhakeme olmaları sebebiyle de kafir olmuşlardır. Allah *(Subhanehu ve Telâ)* şöyle buyurur:

> *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse... İşte onlar kafirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)*

> *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse... İşte onlar zalimlerin ta kendileridir." (5 Maide/45)*

> *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse... İşte onlar fasıkların ta kendileridir." (5 Maide/47)*

> *"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten inandıklarını öne sürenleri görmedin mi? Bunlar, tağut'un önünde muhakeme olmayı istemektedirler. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardır. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak ister." (4 Nisa/60)*

Ayeti iyiden iyiye düşün! Bu ayette Allah *(Subhanehu ve Telâ)* fiilen tağuta muhakeme olmayan, bunu sadece isteyen kimseyi "İman ettiklerini zannedenler" olarak vasıflandırmıştır. Öyleyse fiilen tağuta muhakeme olanın hali nicedir?

Allah *(Subhanehu ve Telâ)* kendi mukaddes nefsine yemen ederek şöyle buyurur:

> *"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)*[48]

[48] Şeyh burada ayetin üzerinde gramer bakımından bazı açıklamalarda bulunmuştur. Ancak o bölüm tercüme metninden tarafımızdan çıkarılmıştır. Ayet üzerinde gramer bakımından önemli inceliklere dair geniş bir bilgi edinmek isteyen okuyucularımıza yayınevimizden çıkan

4- Bir ve Kahhar olan Allah'ın şeriati ile alay ettikleri, Allah'ın dinini hafife aldıkları için kafirdirler. Bunlar Allah'ın dini ile alay eden, Allah'ın şeriatine saldıran her türlü gazete, radyo, televizyon ve diğer basın yayın organlarına ruhsat verirler. Ayrıca bu basın yayın organlarını, kanun ve askerleri ile de koruma altına alırlar. Şayet Allah'ın dini ile alay eden, onu hafife alan bu basın yayın kuruluşlarına yönelik bir saldırıda bulunulursa, hemen saldırganları def eder ve cezalandırırlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"De ki; Allah ile O'nun ayetleri ile ve O'nun peygamberleri ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra, tekrar kafir oldunuz." (9 Tevbe/65-66)*

5- Aynı şekilde Allah'ın dininden yüz çevirmeleri, O'nun tertemiz şeraitine ittiba etmemeleri, Tevhid ile hükmetmemeleri ve ona zerre kadar değer vermemeleri sebebiyle de kafirdirler.

> *"Bu (azap), onların dünya hayatını ahirete tercih etmelerinden ve Allah'ın kâfirler topluluğunu hidayete erdirmemesinden ötürüdür." (16 Nahl/107)*

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab *(Rahimehullah)* kişiyi İslam dininden çıkaran on amel saymıştır. Bunlardan onuncusu şudur:

"Allah'ın dininden yüz çevirmek, onu öğrenmek ve onunla amel etmekten yüz çevirmek."

İşte sevgili kardeşim! Yahudilerle barış anlaşmaları yapan günümüz hükümetlerinin küfürleri bunlardır. İşin aslı onların küfre girdikleri o kadar çok mesele vardır ki burada tek tek

---

"Hakimiyet Mefhumu" isimli kitabımızın "Teslimiyet" başlığına bakmalarını öneririz. *(yayıncı)*

saymaya kalkışsak yerimiz yetmez.[49] Ancak hidayet talep eden kimse için bu yazdıklarımızın yeterli olduğu kanaatindeyiz.

Tüm bu açıklamalardan sonra günümüz hükümetlerinin küfrünün, ister asli küfür olsun isterse de irtidat küfrü olsun fark etmeksizin Yahudilerin küfründen daha şerli olduğu açığa çıkmıştır. Çünkü:

* Yahudiler açık küfürlerine rağmen ehli kitaptırlar. Allah'ın şeriati ile hükmeden bir İslam devletinde İslam alimlerinin katında maruf olan bazı şartlar dahilinde Yahudilere eman verilmesi, onların zimmet ehli olarak kabul edilmesi mümkündür. Ancak asli kafirlere, müşriklere ve mürtedlere gelince... Onlar için hiçbir eman anlaşması yoktur. Onların kanlarına ve mallarına dokunulmama gibi bir durum söz konusu değildir.

* Yahudi ve Hıristiyanların kestiğinin Müslümanlar tarafından yenileceğine dair ittifak vardır. Ancak kafirlerin kestiğinin yenilmesi ise cumhur ulemaya göre haramdır.

* Aynı şekilde ehli kitaptan muhsan kadınlarla evlenmek de helaldir. Ancak müşrik bir kadınla evlilik yapmak ittifakla haramdır.

Tüm bunlarla beraber günümüz tağuti hükümetlerinin şirk ve küfürlerinin Yahudi ve Hıristiyanların küfründen daha şiddetli olduğu birçok mesele mevcuttur.

Eğer bu anlattıklarımızı anladıysanız ve aralarında barış anlaşması yapan bu iki tarafın hükmünü öğrendiyseniz artık bundan sonra bu anlaşmaların mahiyetini anlatmak bizim için daha kolay olacaktır.

Bize "Günümüz hükümetlerinin Yahudilerle barış anlaşması yapması haram mıdır?" diye soruldu... Cevaben deriz ki:

---

[49] Şeyh Ebu Muhammed günümüz hükümetlerinin küfre düştükleri noktaları yayınevimizden çıkan "Tağutlar ve Destekçilerine Dair Şüphelerin Giderilmesi" isimli eserinde genişçe ele almıştır. Dileyen okuyucularımızın o kitaba müracaat etmelerini tavsiye ederiz. *(yayıncı)*

Niçin haram olsun ki? Böyle bir anlaşma kime, nasıl haram olur? Böyle bir barış anlaşması yapan tarafların her ikisi de Allah'ın haram kıldığını haram kabul etmeyen, hak dini din edinmeyen hükümetler ve onların idarecileridir. Böylesi bir anlaşma kendi dinlerine göre neden haram olsun ki? Kendi dinlerine göre bu gayet helaldir.

Zinayı (zina edenlerin rızası varsa) helal kabul etmediler mi? Kanunları onu cezasız bırakmadı mı? Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı içkiyi helal görüp üretilmesine, satılmasına ve içilmesine ruhsat vermediler mi? Yine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığı faizi helal görüp kanunlarıyla onu koruyup kurumlarında uygulanmasına izin vermediler mi? Allah'ın (tertemiz) hadlerini bozup geçersiz kılmadılar mı? Onların yerine kendi akıllarındaki çöplükten, beş para etmez fikirlerinden ürettikleri değersiz cezalar koymadılar mı? Dinden dönmeyi mübah görüp küfrün her çeşidine ruhsat verip onu savunmadılar mı?

İşte bu sebeplerden dolayı diyoruz ki: Yahudilerle barış anlaşması yapmak bu hükümetlerin dinine göre helaldir. Sadece Yahudi ve Hıristiyanlarla anlaşmalar yapmak, kardeşlik bağları kurmak, onların maslahatlarını temin etmek, onlara muhabbet beslemek, onlarla dostluk kurmak… Evet sadece bunlar değil… Her şey onların dinine göre helaldir. Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* ne güzel buyurmuştur:

"İnsanların ilk rasulden itibaren duya geldikleri sözlerden birisi "Utanmazsan dilediğini yap" sözü olmuştur."[50]

Biz bu hükümetlerin yaptıkları buna benzer fiillere dair "Bu yaptıkları haramdır, bu yaptıkları ise helaldir" şeklinde konuşmayı kesinlikle kendimiz adına uygun görmüyoruz. Ancak din edindikleri apaçık küfürden dönüp Allah'ın şeriatına tâbi olurlarsa, ibadet çeşitlerinin tamamında Allah'ı tevhid ederler-

---

[50] Buhari, Ebu Davud.

se (ki helal ve haram koyma, kanun ve yasa çıkarma da buna dahildir) işte o zaman bu konular hakkında konuşabiliriz. Onlar yasama hakkını kendi nefislerine tahsis ederek apaçık bir şekilde Allah'a şirk koşmaktadırlar. Onların en büyük günahları budur. Bunun dışındaki günahları ise fer'idir. Ve bu fer'i günahların sebebi ise asıl olan tevhidden yüz çevirmeleridir. Onlar şu an içinde bulundukları durum gereği İslam'dan fersah fersah uzaktırlar. İslam da onlardan...

Allah kendisinden razı olsun Seyyid Kutub ne kadar da güzel söylemiştir:

"İslâm hukuku, hayali ya da salt kurgusal bazda yaşanıp kavranmış olmadığı gibi, hayali ya da salt kurgusal bazda doğmuş da değildir! Tam tersine, müslüman bir toplumda ve de bu toplumun, reel bir islâmi yaşamın gereksinimleri karşısında takındıkları tavırlar sonucunda doğmuştur. İslâm toplumunu doğuran İslâm hukuku değildir! Aksine, İslâm hukukunu ortaya çıkarıp geliştiren İslâm toplumunun, islâmi bir yaşamın ihtiyaçları karşısında benimsemiş olduğu gerçekçi tavırlardır."[51]

Aynı şekilde "İslam ve Medeniyetin Problemleri" isimli eserinde şöyle der:

"Otoritesini tanımadığın, dil uzattığın, sadece işine geldiği zaman verdiği hükümlere tâbi olduğun bir hâkime gelip hükmünü istemen onunla alay etmendir. Bu yüzden ben günümüzde İslam'a ve ciddiyetine hürmeten herhangi bir sorun ile ilgili İslam'dan fetva istemeyi hoş karşılamıyorum."

İşte tüm bunlardan dolayı bizler bu tağuti hükümetlerin Yahudilerle barış adına dinle oynaşırcasına *"Ey iman edenler! Hep birden barışa girin. Sakın şeytanın peşinden gitmeyin. Çünkü o, apaçık düşmanınızdır." (2 Bakara/208)*[52] *"Eğer onlar barışa yana-*

---

[51] Fi'Zilal-il Kur'an, 4/325.

[52] İşin aslı Yahudilerle barış adına delil getirdikleri bu ayette geçen "Silm" (barış) ile kastedilen bütünüyle İslam'a girmektir ki bu da

şırlarsa sen de ona yanaş ve Allah'a tevekkül et! Çünkü O işitendir, bilendir." (8 Enfal/61) ayetlerini delil getirerek ortaya attıkları saçma sapan iddialarına cevap verme sorumluluğunu üzerimizde görmüyoruz. Zira onların delillerini tevil etmek, açıklamaya çalışmak bir nevî onları düzeltmeye, tashih etmeye çalışmaktır. Oysa biz onların dinlerini bütünüyle inkâr ediyoruz. Onlar İslam dininden değildirler. Onlar İslam şeriatine zerre kadar önem vermemektedirler. Onların nazarında helal ve haramları belirleyen tek unsur kendi koydukları anayasalardır. Allah'ın ayetlerinin ve Muhammed Mustafa *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in hadislerinin onların dini olan demokrasi dininde hiçbir kıymeti yoktur. Onların dini halkın halkı yönetmesi üzerine kurulmuştur. Allah'ın halkı yönetmesi üzerine değil... Durum bu iken fer'i konularda yaptıkları uygulamalarla ilgili "Bu konuda İslam'ın hükmü nedir" sorusuna neden cevap aramaya çalışalım ki?

İşte bundan dolayı günümüz tağuti rejimlerin fer'i konularda yaptıkları uygulamalara dair getirdikleri şüphelere cevap vermeye kalkışmak, batılı hak gibi göstermek, bu davayı sulandırmak, insanların dikkatini bu tağutların işlemiş oldukları iğrenç, menfur suçlardan uzaklaştırmaktır. Ve dikkatleri olayların kaynağına değil fer'i konulara çekmektir. Bu da kanser yayılmış bir vücuttaki küçük bir yarayı tedavi etmeye uğraşıp, insanların ve doktorların dikkatini kanserden uzaklaştırmaya benzer.

Bu yüzden biz tağutların yaptığı anlaşmalara hürmet göstermekle ilgili konuşmalarla ilgilenmiyoruz. Bu konulara girmiyoruz. Bütün gücümüzü onlara kaşı koymak, onları inkar etmek için harcıyoruz. Ta ki Bu hükümetler Allah'ın şeriatı ile hükmeder, Allah'ın dinine teslim olur, Allah'tan başkasına ibadet etmekten kaçınır, Allah'ın dini ve şeriatı dışındaki bütün şeriat-

---

İslamın şeriatine bağlanmak ve tamamen onu tatbik etmekle mümkündür.

lardan ve dinlerden uzaklaşırlar, işte o zaman onlara bir şeyin haram ya da helal oluşu, caiz oluşu ya da olmayışı ile ilgili bir şeyler söyleyebiliriz. Bu bizim dinimizin (ki İslam helal ve haram koymada sadece Allah'ın tevhid edildiği dinin adıdır) onlardan beri olduğunu onların da bizim dinimizden beri olduğunu ortaya koymak içindir. Çünkü onların kanun koyma noktasında Allah'a şirk koşmaları Yahudilerle barış anlaşması yapmalarından çok daha büyük bir suçtur.

AĞA VE AVÂNESİ

Patron ve Adamları

Hapishanede, eşkıyalar aleminde çirkef, problemli fakat nüfuz sahibi "Ağa" diye isimlendirilen kişiler bulunur. Bunların etrafında ise “Avâne” diye bilinen, ağaları olmadan hiç bir işe yaramayan ve genellikle de toplumun en düşük tabakasından olan kimseler vardır. Bunlar kendilerini ağalarının hizmetine adamışlardır. Ağanın yemeğini getirmek, yatağını düzeltmek ve çevresini derleyip toparlamak gibi hizmetlerin yanında burada söyleyemeyeceğim her türlü pis işleri de yaparlar.

Avâneler genellikle zina, livata gibi suçlardan hüküm giymiş toplumun en alt seviyesinden olan insanlardır. En pis işleri bunlar yaparlar. Kendilerini savunacak bir güçleri de yoktur. Ağalarının emirlerine boyun eğip onların pis işlerini yürütmeleri karşılığında ağalarından medet umarlar. Bu yüzden de onları ağalarının eteğine yapışmış kimseler olarak görürsün.

Kendilerinden talep edileler ne kadar aşağılık olursa olsun yerine getirmekte mahirdirler. Hatta bu talep mahkûmiyet sürelerini uzatacak bir suç olsa bile fark etmez. Diğer mahkûmlara sataşır, kavga ederler, ağalarının vurmalarını istediği herkesi büyük-küçük demeden itibarına bakmadan vururlar. Kendi seviyesizliklerine bakmaksızın önlerine gelene sataşır dururlar. Ve bunu da sadece çevresi eşkıyalarla çevrili ağalarına güvenerek yaparlar.

Ağaların hapishanedeki yandaşları arasında satabilmek için onlara hap ve uyuşturucu getiren gardiyanlar ve polislerle bağlantıları olur.

Aveneler genelde iki şey üzerinde mahirdirler. Birincisi, ağalarına karşı çıkan herkese tuzaklar kurmak, onların ardından entrikalar çevirmek ve onu en iğrenç suçlarla itham etmek. Ağalarına düşmanlık eden herkes (kendileri bu işin uzmanı olmalarına rağmen) ya homoseksüeldir ya da devlet ajanıdır. Halbuki efendileri olan ağa, devletin en büyük taraftarıdır.

Avenelerin mahir olduğu ikinci husus ise; ağalarından zerre kadar dahi olsa bir menfaat elde edebilmek için onların ayakları altında sürünmekten ve önlerinde yere kapanmaktan haz almalarıdır. Ağalarının yemeklerinden, haplarından ya da sigarasından başka kimselerin faydalandığından daha çok faydalanabilmek için her türlü düşüklüğü sergilemek bunların genel karakteridir.

Bunlar tıpkı köpekler gibidirler. Sahibini gördüğü zaman onun ayakları altına yuvarlanan, sahibine olan sevgisinden gurur ve sevinç duyarak onun önünde kuyruk sallayan köpekler misali... (Köpeklerin bunlardan daha üstün olduğunu bildiğim halde böyle bir benzetme yaptığım için onlardan özür diliyorum.)

Bu kişiler efendilerinin yanında tavşan gibi iken başkalarının yanında sırf efendilerinin çetesine katılmış olmaktan dolayı şişinerek, böbürlenerek gezinirler.

Hapishanedeki bu ayak takımı ile efendileri arasındaki ilişkiyi düşününce, bu ilişkinin günümüzde Amerika ile onun yandaşları olan 3. Dünya Ülkelerinin yöneticileri ile aralarındaki ilişkiye ne kadar çok benzediğine hayret ettim.

Dünya düzeninin sarsılıp Amerika'nın dünyada tek güç haline gelmesinden önce iki kutuptan oluşan Dünyada Amerika, 3. Dünya ülkelerindeki pek çok kişiye göre emperyalizmin

sembolü idi. Bu dönemde Amerika adına çalışmak suçu, ülkedeki zillet sistemine boyun eğmeyi reddeden ve bu sistemin aşırılıklarına, zulmüne ve küfrüne karşı baş kaldıran bir mücahide ya da herhangi bir kişiye yapıştırılmak üzere hazır tutulan bir ithamdı. Herhangi bir kimse sisteme karşı başkaldırsa sistemin tellalları ve medya tarafından anında "O, Amerikan casusu ve Washington'dan para alan bir kişidir" şeklinde suçlanırdı.

Bir insana sadece böyle bir suçun nispet edilmesi bile onun bitmesi, başının büyük derde girmesi, yargılanması ve hapsedilemesi için yeterli idi. Sistem ve yöneticileri kendileri boğazlarına kadar bu suçun içine batmış olmalarına rağmen başkalarını bu suçla itham ederlerdi. Tabîi ki kendilerinin işledikleri suçlar, tıpkı hapishanedeki eşkıyaların yaptığı gibi gizliydi.

Ancak bugün Amerika'nın dünyada tek güç haline gelmesi, tek başına dünyaya hükmetmesi, Amerika'ya ve onun siyasetine boyun eğen devletler nazarında bütün ölçütleri alt üst etti. Artık açıkça Amerika için çalışmak ve ona tabi olmak ihanet olarak görülmemektedir. Amerika'ya uşaklık yapmak artık onur kırıcı ve utanç verici olmadığı gibi, onun ayakları altında sürünmek -karşılık bekleyerek ya da karşılıksız- emperyalizme hizmet etmek kabahat de değildir. Çünkü artık Amerika onların nazarında emperyalist bir ülke olmaktan çıkıp siyasetine boyun eğdikleri, tabi olmaktan gurur duydukları efendileri haline geldi.

Nasıl olmasın ki! Kendileri için hangi sistemlerin (örgütlerin) şer odağı olduğunu o belirliyor. Onlar da bu sistemleri kuşatıp onlara despotça davranmakta birbirleriyle yarışıyorlar. Diğer taraftan kimlerin hayır üzerine olduğunu da Amerika belirliyor ve onlar da bu odaklara –aslında İsrail gibi terörün ta kendisi ve kaynağı olmasına rağmen– yakınlaşmak için yarışıyorlar.

İşte bu, Amerika'nın ortaya çıkardığı, bütün değerlerin, düşünce ve ilkelerin üzerinde görülen küreselleşme kültürüdür... Bunun karşısında ise Amerika'nın siyasetine karşı ayaklar altında ezilmeyi kabul etmeyen, zillete baş kaldıran özgür halklar, yargılanıp hapsedilmesi gereken suçlu ve teröristler olarak isimlendirilmiştir.

İşte böylece günümüzde Amerika'nın menfaatini gözetip ona boyun eğen, gerçek manada ve fiilen onun için çalışan, her açıdan emirlerini yerine getiren, halkından çok Amerika'ya sadık olan devletler, halklarının şerefini satarak Amerika'nın kavgasına ortak olmuşlardır. Bunun tek sebebi ise Amerika'nın kendi boyunlarına geçirdiği yuları sağlamlaştırmaktır. Bu tavır onlar nazarında özgürlük, şeref, halklarının menfaatleri ve kalkınması için çalışmak anlamındadır.

Amerikanın küreselleşme adı altında tüm dünyaya yaymış olduğu ve bütün dünya ülkelerinin isteyerek ya da istemeyerek (korkudan dolayı) peşinden gittikleri bu uluslararası terörizm ve eşkıyalıkla, hapishanedeki eşkıyaların yaptığı şey arasında hiç bir fark yoktur.

Bu devletler efendileri olmadan kıllarını bile kıpırdatamazlar. Amerika onlara ne yaparsa yapsın onsuz hiç bir kıymetleri bulunmadığı için seslerini çıkaramazlar. Bu devletler Amerika'ya itaatkar bir hayvanın sahibine itaati misali itaat ederler. Zaten böyle yapmazlarsa Amerika'yı memnun edemezler. Onlar dünyanın eşkıyası Amerika olmadan hiç bir güce, hiç bir kıymete sahip değildirler. Tıpkı hapishane ağasının etrafındaki asalaklar gibi...

Dolayısıyla mücahidler tarafından Newyork, Washington, Kenya, Yemen, Riyad ve diğer yerlerde olduğu gibi efendilerinin gururları kırıldığı zaman deliye dönerler. Onlar Allah'ın dinini terkedip O'nun dostları ile savaşırlar ve onların nazarında Amerika'dan daha kıymetli hiç bir şey yoktur. Ve bilirler ki (hapishanedeki ahlaksız, asalakların bildiği gibi) eğer efendileri

Amerika yok olursa kendileri de yok olup gideceklerdir. Çünkü varlıklarının devamı Amerikanın devamına bağlıdır. Tıpkı hapishanedeki avânelerin varlıklarının eşkıya ağalarına bağlı olması gibi...

Allah'ın düşmanı Bush, İslam'a karşı haçlı savaşı ilan etmesi ve böylece insanları Amerika karşıtı ve Amerika taraftarı olarak ikiye ayırması ile aptallığını zirveye taşıdı. Savaşının İslam'a karşı olduğunu ilan etmekle bize en büyük hizmeti sunmuş oldu. İnsanlar ya İslam taraftarı ya da onun karşıtı eşkıya taraftarı olarak ikiye ayrıldılar. Bush'un bu ilanı ile İslam dünyasındaki ülkelerin yöneticileri de hemen eşkıya saflarında yerlerini aldılar. ABD'nin nazarında şeref sahibi olmak, arkasında saf tutmak için mücahid avına çıkmışlar, Amerikanın isteklerini yerine getirmek, ayakları altında sürünmek, planlarını uygulamak için birbirleri ile yarışmaktadırlar.

Yemen, hava sahasını Amerika'ya açtı. Amerika canının istediği gibi davranıyor, bombalıyor, öldürüyor, dilediğini tutukluyor. Ne havada, ne karada, ne denizde Yemenli yöneticilerin hiç bir egemenliği yok. Tek egemen, efendileri... Sadece siyasi boyun eğişle yetinmiyor, okullara, üniversitelere Amerika'nın istediği programların uygulanması ve öğrencilerin Amerika'ya tâbi olması konusunda baskı yapıyorlar. Bunun yanı sıra Aden Kilisesini restore ederek faal duruma getirdiler.

Fas, küreselleşmeye uygun eğitim vermedikleri gerekçesiyle mescid imamlarını yargıladı. Bununla da yetinmeyerek terörle mücadele kanunları adı altında Amerika'yı memnun edebilmek için namuslu genç kızların peşine düştü. Onları hapishanelere attı. Sonra üzerlerinde İslam'ın izi olan, kişisel haklarla ilgili kanunlara döndüler. Kendisinde zerre kadar İslam'ın izi olan kanunları (değersiz efendilerinin kanunlarına uygun hale getirerek, kadın hakları adı altında) sildiler ve yok ettiler.

Ürdün'e gelince... Yöneticiler bütün bir ülkeye savaş açtılar, katil Amerika'yı memnun etmek adına ülkeyi viraneye çe-

virdiler. Delilere, çocuklara hatta ölülere ve şehid olan mücahidlere bile terörist damgasını vurdular. Niçin olmasın ki! Ne şekilde olursa olsun maksat, Amerikanın memnuniyeti değil mi? Hatta tanklar ve uçaklar, İsrail'e yönelmek yerine ülkeyi ve Müslümanların evlerini harabeye çevirse bile...

Sınırları içindeki mücahidleri tutuklamakla ve sürgün etmekle yetinmediler. Efendileri Amerika'yı memnun etmek uğruna mücahidleri el-Kaideye üye olmak suçuyla itham ettiler, dünyanın dört bir tarafında mücahidlerin peşine düştüler, yakaladıklarını tutukladılar. Ürdün'ün, İsrail'in sınır güvenliğini sağlayan askerlerine gelince; oraya yaklaşmayı düşünen herkesi öldürürler.

Suudi Arabistan... Davetçileri ve mücahidleri ülkenin dört bir yanında takip etmektedir. Medine'de, Ada'nın diğer şehirlerinde ve hatta Beytul Haram'da dahi mücahidlerin kadınlarını örgüt üyesi olmak ithamıyla tutuklamışlar, öldürmüşlerdir. Yaptıkları bununla kalmamıştır elbette... Suud tağutları bugün bizlere ıslah projesi adı altında saldırırken, laiklere ve (sözde) kadın hakları savunucularına sonsuz imkanlar tanımaktadır. Bütün bunlar Amerika'nın gözüne girmek içindir değil de nedir?

Kuveyt... Yüzlerce mücahid, katil Amerika'nın istekleri doğrultusunda zindanlara atılıyor. Şeyh Üsame bin Ladin ile akrabalık bağı ortaya çıkan ya da ona sempati duyan herkesi bundan dolayı yargılıyorlar. Amerika'yı razı etmek için zekat ve yardım komisyonlarına dahi el koydular.

Pakistan... Bu Amerikan uşakları, beş yüz mücahidi tutuklayıp Amerika'ya teslim etmekle övünüyorlar. Ayrıca dini eğitim veren medreselerdeki eğitim sistemini değiştirmek için ciddi çalışmalar yapıyorlar. CIA ve FBI ajanları ise Pakistan'ın her bir karışında cirit atmaktadır.

Endonezya... Dini enstitülerde ders veren hocaları tutuklamakla yetinmiyor, onlara sadece Amerika'yı memnun etmek için el-Kaide üyesi ve terörist damgası vuruyorlar.

Sudan... Üzerinde cihad akidesinden iz bulunan herkesi sürgün ederek ve tutuklayarak Amerika'ya yaklaşmaya çalışıyorlar. Hatta en alt düzeyde davaya yardımcı olanları bile...

Suriye ve İran... Irak sınırlarını mücahidlerin yüzüne kapadılar. İsteyerek ya da istemeyerek mücahidleri tutukluyor, onları örgüt üyesi ve teröristlikle itham ediyorlar. Ya hapse atıyor ya da ülkelerine teslim ediyorlar. Sebep ise belli... Amerika'yı memnun etmek...[53]

Amerika'nın siyasetine ve hizmetine ruhunu adamış olan bütün bu sistemler bunca tutuklamalara, bunca hizmete ve İslam'a ve Müslümanlara karşı yürüttükleri bu savaşa rağmen Amerika'nın onlardan yana hiçbir şekilde memnuniyeti yoktur. Amerika onların başlarını ezmekten vaz geçmiyor ve onlardan daha fazla hizmet, daha fazla boyun eğiş, daha fazla itaat ve daha fazla ayakları altında sürünmelerini bekliyor. Amerika'nın gerçek halefi ise İsrail'dir. Halef ile yandaşları arasında ne büyük fark vardır.

Onun Suud rejimine, nasıl baskı yaptığını, nasıl ayakları altına aldığını görebilirsiniz. Onun bu küçük düşüren tavırlarından yöneticilerin aileleri, kadınlar ve eşleri de kurtulamıyor. Suud tağutları kardeşlerimizin hanımlarını Mekke ve diğer şehirlerde takip edip tutuklamışlardı. Allah da onların cezasını

---

[53] Ve Türkiye... ABD'ye uşaklığını son yedi yılda AKP hükümeti ile zirveye taşımıştır. Artık her ay el-Kaide operasyonları adı altında Müslümanları tutuklamakta, zindanlara atmakta, medya vasıtası ile operasyonları olabildiğince abartmakta, masum Müslümanlara olmadık iftiralar atılmaktadır. Türkiye'de artık el-Kaide operasyonları PKK operasyonlarını kat be kat geçmiş durumdadır. Tabi ki bunlar "Ağa'ya" uşaklığını zirveye taşıma gayretinin bir sonucudur. *(yayıncı)*

verdi. Batılı medya onların eşlerini takip etmektedir. Allah medyayı onların kadınlarına musallat etti.

Amerika Irak'a saldırmadan önce Ürdün devleti Irak sınırına patriot füzelerini konuşlandırmıştı. Devlet televizyonunun yayınlarına göre bu füzeler Ürdün'ün düşmanlarına yönelikti. Ürdün'ün hava savunmasını güçlendirmek ve Amerika ile teröre karşı ortak yürüteceği mücadelede kullanılmak üzere oraya yerleştirilmişlerdi. Yoksa İsrail'i Irak füzelerinden korumak için değil.. Asla!! Haşa!!

Savaşın bitiminden sonra Amerika sanki hiç bir şey olmamış gibi füzeleri oradan kaldırıp çekilirken müttefikinin düşeceği sıkıntıya hiç aldırmadı bile...

Pakistan... Pervez bütün işlerin kontrolünü Amerika'ya bırakmıştır. Ancak buna rağmen Amerika Pervez'i gelişmiş silahlar üretmekle suçlamaktadır. Diğer taraftan ise Pakistan'ın komşusu Hindistan'ın İsrail ile arasındaki gelişmiş silah pazarlığına göz yumuyor. Son teknoloji Falkon Radarları pazarlığı. Bu radarlar uçaklara yerleştirilecek ve Pakistan'ın her karış toprağı Hindistan'ın kontrolü ve gözetimi altına girecek.

İran ve Suriye Amerika'yı memnun etmek uğruna mücahidlerle savaşıyorlar. Ancak buna rağmen Amerika yine de onların tepesinden inmiyor. Aksine onları cezalandırıyor, ambargolar uyguluyor. Her yıl nükleer silahlarla ilgili kurumlarını kontrol etmeyi yoğunlaştırıyor.

Bunca hizmetin üstüne bir de köpeklerdeki pireler gibi ezilmek... Lağım fareleri gibi muamele görmek... (Zalimlerin bazıları da ellerine geçenin bu olduğunu buğzederek dile getiriyorlar zaten.)

Eskiden Amerikalı ve batılı efendiler yandaşlarını bu kadar açık bir şekilde küçük düşürmüyorlardı. Casuslarının hislerini düşünerek onları perde arkasından yönlendiriyorlardı. Tıpkı kukla oynatıcısının kuklalarını perde arkasından iplerle

oynatması gibi. Dikkatsiz olanlara kukla kendi başına oynuyormuş gibi gelir. Oysa açık gözlü olanlar –ki bunlar az sayıdadır- perde arkasındaki ipleri görürler.

İngiltere'nin Mısır'da hakimiyet kurmasının başlangıcında Kermur'a "Mısır'ı yönetecek misiniz?" diye sorulduğunda Kermur, "Hayır... Mısır'ı yönetenleri yöneteceğim" demişti. Bu sömürgecilerin hizmetçilerine karşı uyguladıkları sinsi tavırlarının bir sonucu idi. Onlar casuslarının duygularına ve menfaatlerine önem veriyorlardı. Tabii bu, Amerika dünya üzerinde egemen tek güç olmadan önceydi. Bundan sonra Amerika'nın casusları çoğaldı. Tabii ki casusların değeri de düştü. Mücahidlerin Amerika'ya yönelik darbelerinin artması ile bu iyiden iyiye ifşa oldu. İnsanlar iki kısma ayrıldı... İslam'ın safı ve Amerika'nın çevresinde yerlerini alan gangsterler ve suç ortaklarının safı...

Bu ifşa oluş, cihad eyleminin daha ileriye yönelmesi, ümmetin düzene girmesi ve cihada teşvik edilmesi için gerçekten çok ama çok önemlidir.

Eskiden işlerin gizli yürütüldüğü, kimin ne olduğunun bilinmediği zamanlarda, despot sistemlere boyun eğmeyi reddeden mücahid ya da özgür kişilere isnad edilmek üzere bu sistemler casusluk suçunu kullanırlardı. Aslında bu sistemler kendileri Amerikan uşaklığı suçuna boğazlarına kadar batmışlardı. Tabii onlar bunu saklamaya çalışıyorlardı. Amerika'da onlara bu konuda duygularını önemsediği için yardımcı oluyordu.

Bu gün Amerika dünyaya hükmeden tek eşkıya olduktan sonra ve mücahidlerin darbeleriyle ne olduğu ortaya çıkınca, bu siyaseti terketti ve uşaklarının duygularını önemsemez oldu. Dünya net bir şekilde Amerika'nın yanında olanlar ve olmayanlar diye ikiye ayrıldı.

Artık her şey karışmaya imkân vermeyecek şekilde açığa çıktı. Amerika, uşaklarından daha açıkça, alenen kendisine itaat etmelerini istiyor. Aksi takdirde memnun olmuyor.

Bu cihad ahkâmının bütün dünyada ve Müslümanlar arasında –hileleri, sahtekârlıkları aşarak- katettiği mesafelerin bir ürünüdür. Düşman açığa çıktı. Tabiri caizse şapka düştü kel göründü. Ülkemizde düşman taraftarı olanlar ifşa oldu. Karşılarında ise er ya da geç, tağutların tahtlarını devirmek için ümmeti etraflarında toplayacak olan onurlu mücahidler vardır.

Hapishaneyi bilmeyen kişilerin oradaki ağalar ve aveneler hakkında bilmeleri gereken çok önemli bir gerçek daha vardır. Şayet günün birinde ağadan bağımsız ve onun gücünü önemsemeyen, cesur bir kişi çıkarak herkesin önünde ağaya onu küçük düşürecek bir darbe vurursa, bu darbe o zamana kadar ağaya kin besleyenleri de harekete geçirecek, onlar da dört bir koldan ağaya saldırıp darbeler indirmeye başlayacaklardır. Ta ki ağanın hakimiyeti bitinceye kadar... O zaman ağanın çevresindekiler de dağılıp her biri bir köşeye saklanacak, ortadan kaybolacak ve unutulacaklardır.

> *"Kalplerinde hastalık bulunanların: «Bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz» diyerek, onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah, bir fetih ihsan eder veya katından bir emir (iş) getirir de içlerinde gizlediklerine pişman olurlar." (5 Maide/52)*

İslam Gençliği Ne Zamana Kadar Kendisini İlgilendirmeyen Bir Savaşa Alet Olacak

“İşte biz, kazanmakta oldukları günahlar sebebiyle zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmına böyle musallat ederiz.” (6 En’am/129)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

“Sen, bu Kitab'ın sana vahyolunacağını ummuyordun. (Bu) ancak Rabbinden bir rahmet (olarak gelmiş)tir. O halde sakın kâfirlere arka çıkma!” (28 Kasas/86

Doğulu ya da batılı fark etmeksizin bir kafire yardım etmek kesinlikle Müslümanların dininde yoktur. Müslümanın bir kafire karşı diğer bir kafire yardım etme adına ömrünü harcaması, varını yoğunu ortaya koyması kesinlikle helal değildir. Yardım edilen kafirin beyaz ya da siyah olması böylesi bir ameli geçerli kılmaz. Her ne kadar bazı kimseler böylesi bir yardımı caiz görme adına işi süsleyip püsleseler de bu asla akıl ve hikmete uygun bir iş değildir.

Müslüman gençleri böyle bir işi yapmaya zorlayan odakları biran önce durdurmak gerekir. İslamın “İ” sini, tevhidin “T” sini bilmeyen bazı kesimler, gençleri günümüzde İslam ile hiç ilgisi olmayan olaylara girmeleri için teşvik ediyorlar. Koltuklarına rahatça kurulmuşlar, gençlerin beyinlerine fildişi kuleleri inşa ediyorlar. Duruma göre şekilden şekle giriyorlar ve böylece kime yaklaşmak istiyorlarsa ona yaklaşıyorlar. Bu es-

nada ise ne Tevhid ümmetini ne de onun güçlü bağlarını dikkate alıyorlar.

Amerika'nın Irak'ı vuracağına dair haberler yoğunlaştıkça gençlerin orada burada bir şeyler yapmak ve Irak halkına yardım etmek için Amerika'nın karşısındaki cephede yer almak gerektiği yönündeki konuşmalarını duyar oldum.

* Irak derken neyi kastediyorlar? Sistem mi? Ya da ne?

* Bu sahtekârlık ve (dini) sulandırma ne zamana kadar sürecek?

* Yardım etmek istedikleri Irak hangi Irak?

* Baas'ın, Saddam'ın, Aflak ve Tarık Hena Michail'in Irakı mı?

* Yoksa âlimlerimizi öldürüp, cesetlerini aslanlara atan Irak mı?

* Yoksa Halepçe'de büyük-küçük, kadın-erkek, demeden Müslümanları kimyasal silahlarla tıpkı böcekler gibi öldüren Irak mı?

* Gerek Irak da, gerek Kuveyt ya da başka yerlerde Allah'a davet etmek, direnmek ya da Vahhabî olmak suçlarıyla masum davetçi kardeşlerimizi öldüren, idam eden Irak mı?

* Bu hevesli gençlerin Irak'a yardım etmek için yapacağı iş nedir?

* Niçin bazı değerli şeyhlerimizin Irak halkına yardım etme çağrıları ve fetvaları yanlış anlaşılıyor?

Mazlum bir halk zalim yöneticileri ile aynı kefeye konuluyor. İkisi birbirinden ayrılmıyor. İslam bağlarını ve temellerini zayıflatan, sulandıran tutucu ibarelerle... Tağutlarla halklar, müminlerle mücrimler, Müslümanlarla facirler birbirinden ayrılmıyor.

Bazıları öne çıkıyor ve "Kâfirlerle her yerde cihad etmek meşrudur. Faydalı sonuçlar verir. Amerikalı haçlılarla savaşmak buna dâhildir" diyor.

Eskiden pek çok Müslüman gence cihad için izin vermenin ifadesi (mazereti) bu şekildeydi. Öyle ki sonunda ucu laiklere, zındıklara, tağutların destekçilerine kadar vardı.

Sorarız: "Neden şimdi savaş?"

İsrail'in Filistin'de her gün kardeşlerimizi kurban edişine Amerika destek verirken neredeydiniz? Filistinlilerin evlerini yıkarken, ailelerini dağıtırken, silahlarıyla, maddi güçleri ile, ellerindeki bütün imkanlarla İsrail'in emrinde olan veto hakkıyla...

Haçlı uçakları Kâbil'i, Kunduz ve Kandahar'ı bombalarken neredeydiniz?

Mücahid kardeşlerimiz herkesin gözü önünde televizyon ekranlarında esir alınırken nerdeydiniz? Onlara yardım eden, Guantanoma'da imdadlarına yetişen hiç kimse yokken...

Ey kavmimiz! Cihadınızı, çabalarınızı, ömrünüzü, bedenlerinizi tağutlara yakıt yapmayın. Çünkü bizim halis din için, davet için ve yeryüzünde Allah'ın dinini ikame etmek için yakıta ihtiyacımız var.

Bu söylediklerimiz Irak halkına yapılan saldırıyı desteklediğimiz anlamına gelmez. Ya da söylediklerimiz Amerikan haçlılarının Irak topraklarına hükmetmesine aldırış etmediğimiz şeklinde anlaşılmamalıdır. Asla! Bunu akıl sahibi hiç kimse söylemez. Bizim karşı çıktığımız şey gençlerin beyinlerinin (herhangi bir yerde) tağutları kurtarmak için barış taraftarı olması, onlar için cihad edip, sermayelerini onlar uğruna harcamalarıdır. Biz diyoruz ki hüviyeti ne olursa olsun muharip bir kafire karşı bir başka kafire yardım etmek ne dinî ölçülere ne de akli ölçülere sığar.

Saddam İran ile savaşa tutuştuğu zaman bu bir çok kimsenin hoşuna gitmişti. Bütün Halic devletleri, mallarıyla, petrolleriyle ve güçleri ile Saddam'ın arkasındaydı. O zamanlar saray mollalarından Saddam'ın kafir olduğuna, ondan uzaklaşılması gerektiğine dair en küçük bir fetva duymadık. İşin aslı Halic devletlerinin Saddam ile aynı cephede yer almalarına şaşırmadık. Çünkü onlar kendi tahtlarını ve menfaatlerini düşünüyorlardı. Rahatlık ve bolluk içindeki orduları İran ordusunun önünde duramazdı. Ancak adı İslamî olan hareket mensuplarının bütün güçleriyle Saddam cephesinde yer almasına şaşırdık. Bu noktada sözde Selefi Hareketi izleyenlerle, İhvan hareketini vb. izleyenler arasında fark yoktur.

O zamanlar anlamıştık ki bu sözde İslamî hareketin sahipleri İslam'ın en sağlam bağlarını yok ediyorlar, tevhidin aslını, onun şartlarını ve gereklerini hakkıyla anlayamadıkları için mücrimlerin yollarını ayıramıyorlardı.

Ancak bu sözde İslamî hareketin mensuplarının İslam'a ve Müslümanlara karşı apaçık düşmanlık besleyen, tarihi herkesçe bilinen suçlarla dolu olan Baas düzeni ile beraber olmasına dair şaşkınlığımın sınırı yok... (Bu destek) başkalarına karşı olsaydı belki mazeretler türetebilirdik. Ancak bu nasıl oluyor? Bütün dünya Saddam'ın suçlarından, kendi halkını kimyasal silahlarla yok edişinden bahsederken bu nasıl oluyor? Durum böyleyken onlar cesur, kahraman, eşsiz(!) komutanla aynı safta olduklarını ilan ediyorlar. "İhyaut-Turas" cemaatinin (Kuveytli Selefiler) gazetede yayınladığı bildirgede de destek mesajları yer alıyor ve "Her Arab'ın ve Müslüman'ın ona (Saddam'a) borcu vardır" deniliyordu. Amerikan medyasının saldırılarına maruz kalan eşsiz liderlerini destekliyorlardı. Üstelik bu, Saddam'ın rejimi Halepçe'deki Müslümanları kimyevi silahlarla yok ettikten sonra oluyordu.

Büyüklerimizin bizi vasfettiği gibi bizler henüz yeni yetme gençlerken bu sözde selefî cemaati ziyaret ettiğimiz günler hatırıma gelir.

Şeyhleri ile bir araya gelmiştik. Tağutlardan yana açıklamaların selefî bir cemaate yakışmadığını söylemiştik. Uzun uzun konuştuk, tartıştık. Bu tip tavırları ile "Selefilik, yönetici tağutların isteklerine boyun eğmektedir" söylemlerini haklı çıkardıklarını anlattık kendisine. O, bunu inkar etti ve insanların böyle söylemediğini, Selefilerin yöneticiler tarafından baskı altında olduğunu ve hapsedildiğini söyledi. O zaman bir arkadaşımız ona "Sizin Selefiliğinize uygun davranan ve bir gün olsun hapsedilip baskıya maruz kalan birini bana göster" dedi. Şeyh buna cevap vermedi ve Mısır'dan, Sudan'a, Amerika'ya, İsrail'e vs. kadar varan süslü püslü uzun bir konuşma yaptı. O gün şöyle demişti bizlere:

"Irak, Arap dünyasının tersanesidir... Doğunun kapıcısı ve Yahudi saldırılarının, Rafızîlerin ilerlemesinin önünde en büyük engeldir... Ümitler ona bağlıdır..."

Bütün bunlar, kâfirlerin yanında yer almayı ve müşriklere katılmayı haklı çıkarır mı?

O gün kendisine bizim Selefi olduğumuzu[54] ve mukallid olmadığımızı hatırlattım. Oysaki o, bu upuzun konuşmasında bizi ikna edebilecek tek bir şer'i delil sunamamıştı. Bu kimselerin bütün tasavurları, dostlukları halis tevhid akidesi, saf vela ve bera menheci üzerine kurulmadıysa dahi bizzat gözlerinin önünde cereyan eden hadiselerden hiç mi ders almıyorlar? Yoksa bu gelişmeleri idrak edecek kadar da akıl sahibi değiller mi?

Zorbalar kendi koltuklarını korumak için halklarının çocuklarını öldürmüyorlar mı? Kendilerine hizmet etmekten,

---

[54] Yani bizler ancak şer'i delillere tabi oluruz. Söz söyleyenin sözünü selef alimlerinden delillendirmesini isteriz.

dostluk göstermekten şüphe duydukları zaman bu ümmetin evlatlarına zulmetmiyorlar mı? Halbuki bu oldukça açık bir şey değil mi?

İşin aslı tüm bunları uzun uzun izah etmenin gereği yoktur. Bundan dolayı onların yaptıkları kevnî sünnete göre gayet tabii ve doğaldır.

Birkaç değerli arkadaşımla Türkiye'yi ziyaret edişimizi hatırlıyorum. Halep'çe katliamından sonra göç eden Kürt sığınmacıların bulunduğu güney bölgelere gittik. Diyarbakır, Mardin ve Muş'ta sığınmacıların çadırları arasında dolaştık. Kürtlerle görüştük ve onlara gücümüzün yettiğince kendileri için topladığımız yardımları teslim ettik. Göçmenlerin çok, yardımlarımızın yetersiz olduğunu görünce, dönüşte Halepçe katliamına dair fotoğraf ve broşürleri yanımıza aldık. Belki bunlar sayesinde Müslüman kürt kardeşlerimize daha fazla yardım toplayabiliriz diye umut ediyorduk.

İşte böyle bir umut ile Kuveyt'e gittik. İlk olarak "Beytu-u Temvîli-l Kuveytî" kurumunun müdürü Beziğ Yasin'i ziyaret ettik. Bu kurum "İhvanu Müslimin" örgütünün yönettiği bir kuruluş idi.

Ziyaretimiz ise oldukça ilginç bir döneme rastlamıştı. Zira bizim ziyaretimizden kısa bir süre önce televizyonlar Saddam Hüseyin'i onun ziyaret edişini yayınlamıştı. Kendisi bu ziyarette Saddam'a kurum aracılığı ile 100.000 dinarlık yardım çeki vermişti. Savaşın yıktığı "el-Feya'nın" yeninden inşa edilmesi için...

İşte böyle bir görüşmenin ardından ofisine gitmiştik.

Kısa elbiselerimize, uzun dağınık saçlarımıza baktı. O halkın ileri gelenlerindendi ve her şeyi bir çırpıda anlıyordu (!) Biz onun ve onun gibiler nazarında zavallı yeni yetme gençlerdik. Gerçekleri bilmeyen siyasetten anlamayan kimselerdik (!) Bundan dolayı da bize ilkel, basit bir muamelede bulunulma-

lıydı. Yanımızda getirdiğimiz broşürleri binanın en üst katında bulunan, Kuveyt caddelerinin gördüğü vitrine astık. Daha birkaç ay önce Saddam'ın kahraman, eşsiz, cesur komutanları resimlerde görülen mazlumları ezip parlamışlardı.

Küçümser bir ifadeyle fotoğrafların hikâyesini sordu. Ona bunların Saddam'ın kimyasal silahlarla yok ettiği Müslüman Kürt kardeşlerimiz ve onların kadınları ve çocukları olduğunu açıkladık. Elinde tuttuğu bir fotoğrafı gösterdik. Yaşlı bir adamın kolları arasında korumaya çalıştığı bir bebek... Bu şekilde yüzüstü yere kapaklanıp can vermiş... Sanki o bebekle tek vücud haline gelmiş... Ve diğer fotoğraflar; kadınlar, çocuklar, gençler, yaşlılar hatta hayvanlar... Hiç biri Baas'ın, İsrail'e değil de kendilerine attığı kimyevi silahtan kurtulamadılar. İsrail'e hiçbir zaman atılmayacak kimyevi silah...

Safça bir hevesle bütün bunları ona anlattık. Kılını kıpırdatmayan adamın, harekete geçip bize birkaç dinar bağışlamasını umuyorduk. Saddam'a verdiği gibi 100.000 dinar bağışlamasını beklemiyorduk. Ne var ki elini silkeleyip "Hayır, hayır bu imkânsız! Bu fotoğraflar gerçek değil, sahte... Saddam'ın böyle bir şey yapması mümkün değil. Saddam Hüseyin gerçek bir Sünnî'dir ve sadece Rafızîleri öldürür" demekten başka bir şey yapmadı.

Ona fotoğrafların gerçek olduğuna dair ağır yeminler ettik. Ona bu katliamın gerçekten meydana geldiğini ve bütün dünyadaki haber ajanslarının (sadece Saddam'ı destekleyen sizin dünyanız hariç) bu olaydan bahsettiğini vurguladık.

"Hayır! İmkânsız! Saddam Sünnîleri öldürmez. Eğer fotoğraflar doğruysa bile Saddam o silahı Şiilere atmıştır. Rüzgâr Sünnîlere düşürmüştür" dedi. Onun haline çok şaşırdık. Zalim Saddam'ı temize çıkarmak için masum rüzgârı suçluyor. Ona Baasçıların zalimliklerini ve küfürlerini anlattık. Bize şöyle cevap verdi:

"Hayır, hayır, hayır... Bende Saddam ile ilgili güvenilir bilgiler var. Siz bilmiyorsunuz. Baas partisi iki ayrı akımdan oluşmaktadır. Sizin bahsettiğiniz Baas'ın ayrı bir kolu. Ben ise Saddam'ın yönettiği sünnî akımdan bahsediyorum. İşler her zaman yolunda gitmeyebilir, sabretmeliyiz."

Bu söylediklerinin doğru olmadığını anlatmaya çalıştık. Doğru olsa bile Saddam'ın hiç kimseyi umursamadığını, bütün düşmanlarına gece-gündüz zulmettiğini izah etmeye çalıştık. Bize sinirlendi. Ayağa kalktı ve "Bana müsaade edin. Az sonra Irak Büyükelçisi ile randevum var. Irakla ilgili projelerimiz var. Bunu mütalaa etmemiz gerekiyor" dedi. Masanın üzerinde duran ve üzerinde "Irak Büyükelçiliği" yazan bir sürü dosyayı işaret etti.

Kürt kardeşlerimiz için ondan tek kuruş alamamak beni sinirlendirmişti. Ofisinin tam kapısının önüne geldiğimde biraz da gençlik hırsı ile ona "Saddam'a hediye ettiğin 100.000 dinar ile Saddam'ın ne kuracağını bekliyorsun? Mescidler mi? Yoksa barlar ve meyhaneler mi?" dedim. Ayağa kalktı, eliyle kapıyı işaret edip çıkmamızı isteyerek şöyle dedi:

"Kendi gözlerinle göreceksin!"

Adam haklı çıktı. Birkaç ay sonra kendi gözlerimle gördüm. Baas ordusunun tankları Kuveyt caddelerini ve Kuveyt'i harab etmişti. Kuveyt halkını perişan etmişti. Halkını darmadağın etti. Bu adam ve onun gibileri de ülkenin yıkılışına sırt çevirmişti. İşte bizzat gözlerimle gördüğüm bu idi.

> *"İşte biz, kazanmakta oldukları günahlar sebebiyle zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmına böyle musallat ederiz." (6 En'am/129)*

Öyleyse bazılarının bugün yaptığı gibi Amerika'ya karşı Baas'ın saflarında yer almaya çalışması mazur görülebilir mi? Biz Amerika'ya karşı cihada teşvik ettik ve ediyoruz. Filistin'de kardeşlerimizin evleri yıkılırken, çocukları, kadınları öldürü-

lürken, aynı şekilde Afganistan harab edilip kardeşlerimiz orada katledilirken… Evet, tüm bu durumlarda Amerika'ya karşı cihada teşvik etmeyi biran olsun bırakmadık.

Değerli kardeşlerimizle birlikte Türkiye'nin güneyindeki Kürt kardeşlerimizin çadırlarını ziyaret edişimizi hatırlıyorum. Kürt kardeşlerimizden biri herkesin içinde ayağa kalktı ve getirdiğimiz yardımlardan dolayı bize ve hükümetimize teşekkür etti. Cabir'den Fahd'a kadar isimlerini sayarak…

Bu büyük hatayı es geçmemiz ve susmamız mümkün değildi. Bunu kabul edemezdik. Bu gençten sonra ayağa kalktım ve bu yardımların hükümetten ve tağuttan gelmediğini onlara anlattım. "Bunlar sizin gibi ülkemizde tağutun zülmüne maruz kalan kardeşlerinizin yardımlarıdır. Sizin ülkenizin tağutu ile bizimki arasında fark yok. Hepsi kâfir tağutlardır. Onlara bu yardımlar için teşekkür etmenize gerekmez. Eğer teşekkür etmek istiyorsanız Müslüman kardeşlerinize teşekkür edin" dedim.

Kardeşlerimizden biri benim açıklamalarımı yeterli bulmamış olacak ki benden sonra ayağa kalktı ve söylediklerimi destekleyerek onlara açıkça şunları söyledi:

"Cabir kafirdir, tağuttur. Saddam gibi… Fahd kafirdir, tağuttur. Saddam gibi… Aynı şekilde Süleyman Demirel kafirdir, tağuttur…"

Bizim bu sığınmacıların çadırlarını ziyaret etmemize Türk istihbarat birimlerinden bin bir zorlukla izin çıkmıştı. Arkadaşımızın sözünü ettiği isimleri anlamak için tercümana da gerek yoktu. Halkın yüzü de değişti. Öfke kınama ve itiş kakışın ardından bizi oraya getirenlerin refakatinde çabucak oradan uzaklaştırıldık.

İşte o günlerde idrak ettiklerim bugün yapılan yanlışlara dikkat çekmemi gerektiriyor. Biliyoruz ki bu ümmetin içinde nice hayırlı kimseler vardır. Haliç ve onun çocukları böylesi

sağlam akideye sahip kardeşlerimizin varlığından asla mahrum olmayacaklardır. Allah böylesi kardeşlerimizin ayaklarını sabit kılsın.

Artık öğrenme zamanı gelmiştir. Bir tağut ile diğer tağut arasında hiçbir fark yoktur. Bir kafire karşı diğerine yardım etmek asla caiz değildir. Tıpkı yırtıcı vahşi bir hayvana karşı diğer yırtıcı vahşi bir hayvana yardım etmenin akıl dışı olduğu gibi... Zira hangisi kazanırsa sen onun yemi olacaksın.

Bugün bizler sözde İslamî akım sahiplerinin, selefi davetçilerin bizim kardeşlerimiz gibi hakkı açıkça haykırmalarını beklemiyoruz. Onları böyle bir şeyle sorumlu tutmuyoruz. Ağız dolusu hakkı ortaya koymalarını onlardan beklemiyoruz. Sadece onların hakkı kavraması bizim için yeter.

Önemli Olan İsimler ve Dış Görünüş Değil Mana ve Gerçeklerdir

"Böylece her peygambere, insan ve cin şeytanlarından bir düşman kıldık. Onlardan bazısı bazısını aldatmak için yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi bunu yapmazlardı. Öyleyse onları yalan olarak düzmekte olduklarıyla başbaşa bırak! Âhirete inanmayanların kalpleri ona (yaldızlı söze) kansın, ondan hoşlansınlar ve işledikleri suçu işlemeye devam etsinler diye..." (6 Enam/112-113)

İnsanların pek çoğu gösterişli isimlere aldanır, sistemlerin ve devletlerin yükselttiği kocaman süslü püslü ünvanları önemser. Yine birçok cemaat, fırka ve gruplar bu şekilde gösterişli isimlerle kendilerini isimlendirmişlerdir. İnsanlar da bunların iç yüzlerine bakmaksızın sadece isimlerine aldanarak onları öylece kabul ederler. Bu yanıltma, yanlışın üzerini süslü şeylerle örtme işinden dolayı pek çok kişi, mü'minlerle mücrimlerin yolu arasında kaybolup gitmektedir.

İnsan ve cin şeytanların pek çoğu, bu isimleri süsleme ve onlar için gösterişli unvanlar kullanma, onları olduklarından başka isimlerle adlandırma ve böylece tabilerini hak yoldan uzaklaştırma işini meslek edinmiştir.

Varlıkları olduklarından başka isimlerle adlandırmak İblis'in sünneti ve yoludur. Nitekim İblis, hakikati bozup insanoğlunu saptırmak ve atamız Adem *(Aleyhisselam)*'ı yanıltmak için yasak ağacı, sonsuzluk ve mülk ağacı olarak isimlendirmişti. O

zamandan beri nifak ehli ve şeriat düşmanları bu yöntemi benimsemişlerdir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ise nifak ehlinin eskiden beri bu pis oyunu oynadıklarını belirtmiştir.

> *"Onlara «Yeryüzünde fesat çıkarmayın» denildiğinde «Biz ancak ıslah edicileriz» derler." (2 Bakara/11)*

İşte bu şekilde fesadı ve bozgunculuğu ıslah olarak isimlendirdiler.

> *"Sana indirilen Kuran'a ve senden önce indirilene inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tâğûtu tekfir etmekle emrolundukları halde, onun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor. Münafıklara "Allah'ın indirdiğine (Kuran'a) ve Peygambere gelin" denildiği zaman, onların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün. Kendi işledikleri yüzünden başlarına bir musibet geldiği, sonra da "Biz iyilik etmek ve uzlaştırmaktan başka bir şey istememiştik" diye Allah'a yemin ederek sana geldikleri zaman hâlleri nasıl olur?" (4 Nisa/60–62)*

Bu ayette de tağutların hükmüne yönelişlerini ihsan ve tevfik olarak isimlendiriyorlar. Bu yöntem bütün tağutların sapkınlıklarını ve küfürlerini iman ve ihsan olarak gösterme adına huy edindikleri bir yöntemdir. Rezillik ve alçaklıklarını, güven ve halka hizmet; buna karşılık mücahidlerin cihadını ise, terör, güvenlik ihlali ve savaş olarak sunarlar.

Eskiden Firavun Musa *(Aleyhisselam)* ve çağrısı hakkında şöyle demişti:

> *"Çünkü ben onun, dininizi değiştireceğinden yahut yeryüzünde bozgunculuk çıkaracağından korkuyorum." (40 Mü'min/26)*

Aynı şekilde faizi de da süsleyip püslediler onu "geri ödeme" gibi modern bir isimle isimlendirdiler. İçkiyi de "meş-

rubat" olarak isimlendirdiler. Nitekim sahih bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Ümmetimden bazı insanlar, içkiyi başka bir isimle isimlendirerek içecekler."

Günümüzde pek çok cemaatin ve fırkanın bidatlerini yaymak için bu yolu izlediğine de şahit oluyoruz. Ehli Beyt'e dostluk ve muhabbet adı altında... Sapkın Rafiziler bu tip güzel isimler adı altında Kuran'ı tahrif etmişler, Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in zevcelerine iftiralar atmışlar, sahabenin çoğunu tekfir etmişlerdir. Üstelik bunu Ehli Beyt'e dostluk ve muhabbet adı altında yapmışlardır.

Bazı fırkalar hulul ve ittihad gibi küfür akıdelerini tevhid olarak isimlendirmişler yine onlardan bazısı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın sıfatlarını yine tevhid adı altında nefyetmişler, geçersiz kılmışlardır.

Bazıları da demokrasiyi Müslümanların arasında yaymak ve Müslümanları saptırmak için şura olarak isimlendirmişlerdir.

Bazıları kafir tağutları ve mürted yöneticileri "Ulul Emr" olarak isimlendirmişlerdir ki, insanlar bu yöneticilere itaat etsinler ve onlara dostluk beslesinler.

Bazıları, tağutlara ve küfre karşı savaşan mücahidleri, tekfirci ve harici olarak nitelerken, tevhid davasından nefret etikleri ve tağutlara dostluk besledikleri halde kendi yollarını selefin yolu olarak isimlendirmişlerdir.

İsimleri değiştirmek ve süslü tabelalar arkasında küfürlerini güzel göstermek sapkınlığını en çok kullananlar da kafir hükümetler olmuştur. Hatta bu noktada istihbarat dairesinde başıma gelen bir olay bu noktadaki cür'etlerinin ne noktaya geldiğini gösteriyor. En iğrenç kelimelerle dinime ve akideme küfreden tanınmış bir büyük (!) öfkeden yüzümün allak bullak olduğunu gördüğü zaman "Ben sahih inanca ve akideye değil,

senin dinine küfrediyorum. Senin dinin doğru din değil ve sen bir zındıksın" demişti. Daha önce liderleri İblis'in bu oyundan menfaat umduğu gibi bu kimseler de böyle yaparak menfaat umuyorlardı.

Hakkı arzulayan bir kimsenin yapması gereken ise aslını ve ardındaki gerçeği görmeden bu isimlendirmelere aldanmamaktır. Şer'i ölçüler ve tevhid mizanı altında dış görünüşlere bakmaksızın asıllara yönelmek gerekir. Metodu karıştırmadan dosdoğru yol üzerinde kalabilmek için buna özellikle dikkat edilmesi gerekir.

Bizler isimlere ve dış görünüme değil, mana ve hakikate itibar ederiz.

Bizim Mizanımız ve Onların Mizanı

Allah'ın adıyla... Hamd alemlerin rabbi Allah'a mahsustur. Salât ve selam Rasulullah'ın üzerine olsun... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Andolsun biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik." (57 Hadid/25)*

Mizan, Allah'ın kitabı ile iç içedir. İnsanların, cemaatlerin, grubların, milletlerin değerlendirilmesi ancak bu ikisi ile söz konusudur.

Mizan (ölçü) bozulduğu zaman onunla birlikte düşünceler, hesaplar ve ardından da kararlar, eylemler, davranışlar ve metotlar hepsi birden bozulur. Günümüzde çok açık bir şekilde şahit olduğumuz gibi davet ve menhec adına bozulmalar tamamıyla ölçülerin bozulmasından kaynaklanmaktadır. İnsanların kişilere, yönetim şekillerine, cemaatlere bakış açıları tamamen temel edindikleri ölçüye göre belirlenmektedir.

Kimilerinin mizanları (ölçüleri) milliyetçiliktir. Bu uğurda mürtedleri, müşrikleri, kafirleri ve batıl ehlini kardeş edinirler. Bunda garipsenecek bir durum yoktur. Zira onların ölçüsü milli mücadele kardeşliği değil midir zaten?

Kimileri çıkarlarını ve güzel gördükleri şeyleri ölçü edinirler kendilerine. Onlar için bu uğurda her araç meşru bir vesiledir. Velev ki vesile edindikleri şey gayri meşru olsa bile...

Kendi maslahatlarını ve güzel gördükleri şeyi elde edebilecekleri vesile onlar için meşru ve temizdir. Bu şekilde hareket eden kimseler aydın ve akıllı kimselerdir. Bu ölçüyü kabul etmeyenler ise cahil, dar kafalı, sığ görüşlü kişilerdir.

Kimilerinin mizanı (ölçüsü) senden elde ettiği dünyevi menfaatlerdir. Seni ancak bu şekilde değerlendirir. Senden elde ettiği menfaat miktarınca sana yaklaşır veya senden uzaklaşır.

Kimileri sadece dinin bir kısmını almış, sadece bu küçük kısmı kendileri için asıl ölçüt kabul etmişlerdir. Örneğin bir cemaat Kur'an'dan sadece cihad ayetlerini kendilerine ölçü edinmiştir. Senin cihad konusunda yıl içinde söylemlerin ve yaptıkların onlar için ölçüdür. Buna göre sana değer verirler. Eğer onların ölçülerine göre hareket etmişsen seni severler. Ancak onların ölçütlerine aykırı bir hareket sergilemişsen seni adam yerine dahi koymazlar. Hatta tağuta karşı kanınla canınla mücadele ediyor olsan bile...

Bazıları seni sadece isim ve sıfat tevhidi kapsamında değerlendirir. Onlar için önemli olan senin bu konudaki bilgin ve inancındır. Ancak işin aslı tevhidin bu kısmı şeytanın ya da Mekke müşriklerinin dahi bildikleri bir şeydir. Bu kimselere göre bu noktada zerre kadar selefi anlayıştan ayrılırsan büyük bir hata içine düşersin. Bid'at ehli kimselerden olursun. Özrü hiçbir zaman kabul edilmeyecek kınanmış bir kimsesin artık sen... Uğruna elçilerin gönderildiği uluhiyet tevhidini ikame etsen, bu yolda bütün gücünle çalışsan, savaşsan ve ölsen dahi...

İsim ve sıfat tevhidi noktasında selefi anlayışı dile getirirsen onların nazarında saf selefisindir. Hatta sen Ehl-i Hadisin ve Taifetul Mansura'nın önderlerindensindir. Bu vasıflar asla senden alınamaz. Hatta sen İslam'ın en sağlam kulpunu yıksan, peygamberlerin ve elçilerin davetini yok etsen, uluhiyet tevhidinin özünü bozsan tağutların tağutu dahi olsan isim ve sıfat tevhidi konusunda onların inançları üzerinde kaldığın sürece Müslümanların lideri, mü'minlerin emirisindir.

Bazıları seni, tağutlara karşı hakkı haykıran muvahhid İslam erlerine uzaklığınla değerlendirir. Kendilerinden uzaklaşmaya çalıştığın kimseler muvahhid Müslümanlar dahi olsa onların ölçüsü senin bu kimselere karşı tutunduğun tavırdır. Muvahhidlere attığın iftiralar ve karalamalar, tağutların ve sulta sahiplerinin işlerine olan yakınlığınla değer bulursun. Tek bir sözle dahi olmaksızın onlara olan itaatin senin değerini artırır. Bunun sonucunda sen onların nazarında kendisinden memnun kalınan, her türlü yardım ve desteği hak eden aydın görüşlü ilerici bir kimse olursun. Şayet onların ölçülerinin dışına çıkarsan seni kınanmış bir bid'atçi, alim düşmanı, hatta insan olarak dahi vasıflandırılamayacak bir şekilde nitelendirirler.

Bazıları birden fazla mizan kullanır. Onların menfaatlerine uygun olan ölçü her türlü suç, büyük şirk ve günah dahi olsa mübahtır. Ölçüleri menfaatlerine ve isteklerine göre değişir. Dostlarını ve taraftarlarını değerlendirmek için bir mizan, düşmanlarını ve muhaliflerini değerlendirmek için ayrı bir mizanları vardır. Ölçüleri hassastır, bilerek yada bilmeyerek şaşmaz. Eğer onların mizanlarına uymayan bir şey olursa habbeyi kubbe yaparlar. Lisanı halleri ile "Hoşgörü gözümüz kördür. Ancak öfke ve gazab gözümüz açıktır" der gibidirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"İnsanlardan, kendileri bir şeyi ölçerek aldıkları zaman tam alan; ama onlara bir şeyi ölçüp tartarak verdiklerinde eksik tutan kimselerin, vay haline! Bunlar, büyük bir günde tekrar dirileceklerini sanmıyorlar mı?" (83 Mutaffifin/1-5)*

Ahmed ve Hakim, sahabenin sabah namazında bu sureyi okuduğunu duyunca Ebu Hureyre'nin kendi kendisine şöyle dediğini rivayet etmişlerdir:

"Filanın babasının vay haline! Onun iki tane ölçeği vardı. Kendisi ölçüp aldığında tam olanla ölçüp alır, fakat başkasına ölçtüğünde eksik olanla ölçerdi."

İşte onların ölçüleri bu şekildedir... İşte onların ölçüleri budur...

Ancak tevhid ehline, onun yardımcılarına, dostlarına ve havarilerine gelince... Onların kesinlikle değişmeyen, kendi nefsi arzularına göre şekillenmeyen, menfaatlerine göre değişmeyen tek bir ölçüleri vardır. O da Allah'ın kitapla beraber indirdiği mizandır. Bu ölçünün kıstaslarını Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* kıyamete dek sabit kılmıştır. Kendisini ölçü edinenlerin asla hataya düşmedikleri bir mizan...

Bu ölçü; tevhid mizanı olan La İlahe İllallah'tır. Kim tevhidi gerçekleştirirse bizim dostumuz ve yakınımızdır. Helakten kurtulan kimse de tevhidi hakkıyla gerçekleştirendir. Allah'ın kulları üzerindeki en büyük hakkı olan tevhidi hakkıyla ikame ettiği sürece, yaptığı hatalar şirk olmadıkça kendisinden mazur görülür. Çünkü tevhidin nuru tevhidin muhalifi olan şirk hariç bütün günahların ateşini söndürür. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabında haber verdiği gibi:

"Gerçekten Allah, kendisine şirk koşulmasınıa asla bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediği kimse için bağışlar." (4 Nisa/48)

İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Mace'nin Abdullah b. Ömer (rhuma)'dan rivayet ettikleri bir hadiste Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Kıyamet gününde, herkesin gözü önünde (duyacağı bir şekilde) ümmetimden bir kişi çağrılacak. Onun karşısına her birisi gözün uzanabildiği kadar uzanacak doksan dokuz kayıtlı sicil yayılacak. Sonra, şanı yüce ve mübarek olan Allah şöyle buyuracak:

"Bunlardan herhangi bir şeyi inkar ediyor musun?" O "Hayır Rabbim" diyecek. Yüce Allah soracak: "Benim koruyucu yazıcılarım (meleklerim) sana zulmetti mi?" O "Hayır" diyecek. Sonra Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuracak:

"Senin ileri sürecek bir mazeretin var mı? Senin bir hasenen var mı?"

Adam korkacak ve "Hayır" diyecek. Bu sefer yüce Allah şöyle buyuracak. "(Durum) sandığın gibi değil. Senin Bizim nezdimizde iyiliklerin var. Bugün senin aleyhine zulüm sözkonusu olmaz" ve ona, üzerinde "Eşhedü en lâilahe illallah ve Eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasulühü" diye yazı bulunan bir belge çıkartılacak. O da "Rabbim bu kâğıt parçacığının bunca sicillere karşılık kıymeti ne olabilir ki?" diyecek. Yüce Allah "Şüphesiz sana zulmedilmeyecek" diye buyuracak ve bütün o siciller bir kefeye konulacak, (şehadet kelimesinin yazılı olduğu) o kâğıt parçası da diğer kefeye konulacak. Bütün o siciller (in bulunduğu kefe) havaya kalkarken, o kâğıt parçası ağır basacak."

İşte bizim mizanımız budur. Tevhid ehlinin ve onun yardımcılarının mizanı da budur. Biz bütün yazılıp çizilenleri, kitapları, makaleleri, alimleri bu ölçüye göre değerlendiririz. Şirkten kaçınmak ve tevhidi gerçekleştirmekten başka hiçbir önceliğimiz yoktur.

Kim bunu hakkıyla yerine getirirse o bize yakındır. Eğer hata yapar ya da yanlış anlamalara düşerse ehli sünnet menheci usulünce onu uyarır ve kendisine nasihat ederiz. Bu prensipleri bozan ve sağlam bağı çözen kimseler insanların en önde gelenleri dahi olsalar da bu, onların uyarılmalarına engel teşkil etmez.

İşte bizim Allah katından indirilmiş olan mizanımız budur. Ve bundan başka hiçbir ölçümüz yoktur. Velev ki başka ölçüler insanların nazarında daha yüce, daha büyük ve daha heybetli de olsa...

Şayet bizim mizanımızın yüceliğini anlamak istersen bu mizanın neticesinde ortaya çıkan meyvelere bir bak! Sonra da onların mizanlarına bir göz at. Bu sana yeter…

Allah'a andolsun ki O doğruyu söyler ve doğru yola ulaştırır.

Iraktaki Ehl-i Sünnet Kardeşlerimize Destek ve Nasihat Mektubu

Hamd âlemlerin rabbinedir. Salât ve selam Allah'ın elçisi Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Dar'us-Selam ve hilafetin başkenti olan Iraktaki kardeşlerimize... Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizi Saddam'ın ve onun günahkâr ordularının otoritesinden kurtararak nimetlendirdi. Onlar ki ülkenizde haddi aşmışlar, zulümde ileri gitmişlerdi. Ülkenin her tarafında fesad hakim olmuştu. Yıllarca bağrınıza çökmüşler, sizi zillet ve aşağılık felaketlerine sürüklemişlerdi.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Saddam ve ordularının saltanatını yerle bir etti, onun sonunu getirdi. Ancak bu sizin elinizle değil aksine İslam ve Müslümanlar için şer ve zilletten başka hiçbir şey istemeyen kendileri gibi kafirlerin eliyle gerçekleşti. Onlar bu topraklara sizin İslamî değerlerinizi değiştirmek, dinî gayret ve çabalarınızı yok etmek, topraklarınızı ve servetinizi gaspetmek için gelmişlerdi.

Sakın ola ki, onların iddia ettikleri boş özgürlük ve hürriyet safsataları sizi kandırmasın. Ve yine aynı şekilde güvenlik ve refah getireceklerine dair tatlı sözlerine, boş vaatlerine inanmayın. Andolsun ki onlar, Müslümanların karakaşlarına, kara gözlerine hayran oldukları için gelmediler. Aksine kendilerinin ve Yahudi müttefiklerin menfaati için oradalar. İşte Mossad ajanları ülkenizde fesad, kargaşa çıkarmaya başladı bi-

le... İmar adı altında sömürgecilikten ve yağmadan büyük paylar alır oldular. Yahudilerin sahip olduğu şirketler Irak'ın kuzeyine ve diğer yerlerine yerleşti bile...

Aynı şekilde gerek İspanyol, İtalyan, İngilizlerin gerekse kısmen onlara karşı çıkan Fransız ve Almanların yalanlarına da kanmayın! Bunların hepsi tek bir millettir ve siz dininizden vazgeçip onlara tâbi oluncaya kadar sizden razı olmazlar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın buyurduğu gibi:

> *"Sen onların dinine uymadıkça ne Yahudiler ne de Hıristiyanlar senden asla razı olmazlar." (2 Bakara/120)*

Aralarındaki ihtilafın aslını iyi düşünürseniz, bunun sizin ya da İslam dünyasının menfaati için olmadığını anlarsınız. İhtilaflarının gerçek sebebi Irak'ın paylaşımından, petrolünden, nimetlerinden ve yağmalamadan daha fazla pay kazanabilme çabasıdır.

İşte Amerika... Kısa bir süre önce Irak'ın paylaşımında ve kendilerince yeniden imarında (ki asıl olan Irak zenginliklerinin yağmalanmasıdır) ancak işgale katılan devletlerin şirketlerinin katılabileceğini açıkladı. Bu açıklamanın hemen arkasından kafir devletlerin kendi aralarında baş gösteren ihtilafın kokusu ortaya çıktı.

Onlar, Yahudiler gibi kendilerini Müslümanların servetlerine Müslümanlardan daha layık görüyorlar. Onların size ve İslam ümmetine karşı yürüttükleri bu savaş (her ne kadar ülkemizdeki taraftarları onu örtbas edip saklamaya çalışsalar da) apaçık bir "Haçlı Savaşı" dır. Başkanları Bush bunu, Afganistan'daki kardeşlerimize saldırı öncesinde açıkça ifade etmedi mi zaten?

Bu yüzden bilin ki eğer onlara karşı cihadınızda gevşek davranırsanız ve onlar bundan faydalanarak fırsat bulabilirlerse ilk iş olarak sizin akidenizi ve dininizi yerle bir etmeye, kö-

künden söküp atmaya, mürtedliği ve fesadı yaymaya çalışacaklardır.

Görmediniz mi kendi ülkelerinde Müslümanların dinini temsil eden bir kumaş parçasına dahi nasıl tahammül edemiyorlar? Bu yüzden Müslüman kadınların örtülerine gizli değil alenen harp ilan ettiler. Sizin menfaatlerinizi düşündüklerini iddia eden Fransız ve Almanya ise bunların başını çekiyor. Kendi kurallarını sizin ülkenize yerleştirdiklerinde ne yapacaklarınızı sanıyorsunuz? İffet ve berraklığın sembolüne tahammül edememişler, başını örten bütün Müslüman kızları okullarından kovmuşlardır. Çünkü onlar, namuslu ve iffetli kimselerdir.

Sürekli geveleyip durdukları, size bahşettikleri (yada vaat ettikleri) hürriyetleri, iffet ve namusun simgesi olan bir kumaş parçasına tahammül edemedi. Sizin ülkenizdeki (Irak'ınızdaki) İslam'ın diğer kanunlarına nasıl tahammül edeceklerini sanıyorsunuz?

Onların sahte hürriyetleri, çarpık adetleri, fasid devrimleri küfrün bütün sembollerini yaydı. Demokrasi ve hürriyet adına mürtedliğin her türlüsüne, zulmün binbir çeşidine, zinaya tahammül etti de İslam'ın apaçık bir sembolü olan baş örtüsüne tahammül edemedi. Hatta bunu laiklik için tehlike olarak addetti. Peki onların nazarında vahşilik, gericilik, insan haklarına muhalefet olarak bilinen İslam'ın hadleri söz konusu olduğunda nasıl bir tavır takınacaklarını umuyorsunuz?

"Onlar ancak yalan söylüyorlar." (18 Kehf/5)

Bush'un generalleri bunun bir din savaşı, haçlı savaşı olduğunu (kendisinin de önceden yaptığı gibi) ilan etmediler mi?

İstihbarat İşleri Savunma Bakanı William Boykon Müslümanları şeytana tapanlar olarak vasıflandırıp Müslümanlara karşı Mesih'in cihadına davet etmedi mi? 1993 yılında Somali'de Müslümanlarla savaşırken kendi ilahlarının gerçek ilah olduğunu, Müslümanların ilahının ise "Şeytan" isimli put oldu-

ğunu iddia ediyorlardı. Bunların komutanları da size aynı sebepten dolayı saldırıyorlar. Bu yüzden Savunma Bakanı Rumsfield bu konuşmayı yapan komutanı kınamadı ve onun sicilinin başarılarla dolu olduğunu söyledi. Onun sözlerinin özgürlükler ülkesi Amerika'da özgürlüğe delalet ettiği ve bunun herkesin hakkı olduğu bahanesiyle cezalandırılmasına karşı çıktı.

Amerika nazarında özgürlüğün gerçek yüzü işte budur. Size getirdikleri özgürlük budur. Küfür, irtidat, dininizi, ilahınızı ve şeriatınızı ayaklar altına alma, hiçe sayma hürriyeti... Onların askerlerinin Müslümanların kutsallarını çiğneme hürriyeti... Dünya gazeteleri, silahsız Iraklı esirlerin başlarını ayaklarıyla ezen askerlerinin fotoğraflarını yayınlamıyor mu? Zillete ve yağmaya rıza göstermekten kaçının ey kardeşlerim! Onların yalanlarına kanmaktan sakının! Sakının...

Topraklarınıza silahları ile gelirken gönüllü olarak oradan ayrılmak niyeti ile gelmediler. Aksine Arap Yarımadası mücahidlerin cihadı sayesinde onlara dar geldikten sonra kanunlarını oraya yerleştirmek, ordularını halifeleri olan İsrail'e yakın bir bölgeye konuşlandırmak için geldiler. İşte sizler de mücahid kardeşlerinizi örnek alın! Kardeşleriniz gibi kafirleri her gözetleme yerinde gözetleyin. Onları bulduğunuz yerde öldürün. Onların ayaklarının altından yeryüzünü tutuşturun.

Bilin ki Allah dinine yardım edenlere yardım eder.

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz." (47 Muhammed/9)

Allah'ın dinini ve bu dinin yardımcılarını sakın ola ki terk etmeyin.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizi (kâfirlerden) kurtardıktan sonra onların kalıntıları ile ittifak etmekten kaçının! Kimilerinin öne çıkardığı sahte sloganlara (bazısını cihat, İslam ve

Kur'an ayetleri ile sunuyorlar) aldanmayın. Cihadınıza onların pisliklerinin bulaşmasına müsaade etmeyin. Çünkü siz onlardan berisiniz onlar da sizden... Onlar size gönülden ve isteyerek saldırdılar. İşte onların yaptıkları işin gerçeği budur. Sakın ola ki onların hükümlerine boyun eğmeyin.

Bu işgali gerçekleştirenler ne derlerse desinler... Aynası iştir kişinin, lafına bakılmaz... Sakın ola ki onlarla ortak hareket etmeyin ve Allah'ın şu kavlini unutmayın!

> *"Zulmedenlere meyletmeyin yoksa size de ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra size yardım da edilmez." (11 Hud/113)*

Onların küfrü ile Saddam'ın küfrü arasında isim ve kıyafet değişikliği dışında hiçbir fark yoktur. İşte size İslamî inançları yasaklayan bir anayasa hazırlıyorlar. Küfür anayasası... Sizi Amerika ve Yahudilerin isteklerine uygun yönetebilmek için...

Bu anayasayı sakın kabul etmeyin ve ona teslim olmayın. Çevrenizdeki ülkelerde küfrî kanunlarla hükmedip halkları arasında küfür, mürtedlik ve fesadın çıkmasına neden olanlara bakın, onlardan ibret alın! Bilin ki bu küfür kanunlarını yapan, onunla hükmeden Amerika'nın kukla yöneticilerine karşı yapılan cihad, Amerikan birliklerine karşı yapılan cihaddan aşağı değildir... Sakın ola ki cihadınızın meyvelerini, kanlarınızı ve bu uğurda verdiğiniz kurbanları onlara teslim etmeyin! Cihadın en büyük amacının Allah'ın kelimesinin yüceltilmesi, O'nun şeriatinin yeryüzünde hakim kılınması olduğunu unutmayın! Bunun gerçekleşmesi ise ülkenin sadece Baas ya da ABD tağutlarının hakimiyetinden kurtulmasıyla gerçekleşmez. Onlar gider de yerine size küfür kanunları ile hükmeden laik Arap tağutları gelir.

Hain Rafizilerle sakın ola ki ittifak yapmayın! Onlar beşeri kanunlarla hükmeden meclislere katılmışlar ve tıpkı daha önce atalarının yaptığı gibi haçlı orduları ile ittifaklar, anlaşmalar yapmışlardır. Bağdat'ta hilafet devletine karşı dinsiz Tatar-

larla ittifaklar kuran İbn-i Alkami, Nasruddin Tusi'nin[55] evlatları değil midir bunlar? Her şey ne kadar da düne benziyor. Bugün cihadınızı terörizm diye isimlendiren, Amerikalı kafirlerle işbirliği kuran, onları size karşı kışkırtan, mescidlerinize saldırıp oraları işgal eden bu Şiiler değil midir? Sakın ola ki onlara güvenip kendileri ile işbirliği yapmayın! Onları asla sırdaş edinmeyin.

Irkçılıktan kaçının! Uzun zamandır sizi parça parça eden, saflarınızı bozan, gücünüzü tüketen ırkçılıktan sakının. Saflarınızı birleştirin, Sünni, Arap, Türkmen, Kürt ayrımı yapmaksızın Allah için kardeşler olun. Sapasağlam kulpun, tertemiz akidenin etrafında birleşin.

> *"Ve hepiniz, Allah'ın ipine sımsıkı tutunun, fırkalara ayrılmayın! Allah'ın sizin üzerinizdeki ni'metini hatırlayın! Hani siz (birbirinize) düşman olmuştunuz. Sonra sizin kalplerinizin arasını birleştirdi de böylece Allah'ın nimeti ile kardeşler oldunuz. Ve siz ateşten bir çukurun kenarında iken sizi ondan kurtardı. İşte Allah, âyetlerini size böyle açıklıyor. Umulur ki böylece siz hidayete erersiniz." (3 Ali İmran 103)*

Gençlerinizi akidede aşırılıktan, ifrata düşmekten sakındırın. Onların, Müslümanların malını ve canını helal gören, Ehli İslam'ı katledip, putperest ve haçlılara hiçbir surette el sürmeyen Haricilerin yollarına sapmasına engel olun. Aynı şekilde küfrü hoş gören, kafir tağutların küfrünü yamamaya çalışan

---

[55] İbn-i Alkamî ve Nasruddin Tusi Abbasi Hilafeti'nin son döneminde yaşamış, Abbasi devletine karşı yaptıkları ihanetle meşhur olmuş iki kişidir. Aslen şia olan bu iki şahsiyeti tarih hiyanetleri ile tanımıştır. İbn-i Alkami son Abbasi halifesi Mutasım'ın veziridir. Devletin işlerinin tamamını kendisi yönetmesine karşın o dönemin en güçlü hükümdarı olan Şamanist Hulağu'nun Bağdat'ı işgal ederek hilafeti yıkmasına ön ayak olmuştur. Ne yazık ki bu konuda Hulağu'ya en çok destek verenlerden bir tanesi de müşaviri Şii Nasruddin Tusi'dir. *(yayıncı)*

hatta onları destekleyip savunan, insanları cihaddan vazgeçirmeye teşvik eden, bütünüyle dünya hayatına meyletmiş Mürcie ve Cehmiye fırkalarından da gençlerinizi koruyun. Kalplerinizi, itikadınızı, menhecinizi bunlardan arındırın. Böylece cihadınız mübarek bir cihad olsun. Cihadınız düşmana en çok zarar veren, Müslümanların gücüne güç katan bir cihad olsun.

Asi ya da facir de olsalar, masum Müslümanları öldürmekten kaçının! Zan ve şüpheyle (herhangi birinin) kanını, malını helal görmeyin sakın! Çünkü günahkar ve facir de olsa zan ve şüphe ile Müslümanın kanının dokunulmazlığı kaldırılamaz. Müslüman kadınların namusuna zeval getirmekten sakının. Bu çok büyük günahtır. Haksız yere muvahhidlerin kanını dökmeyin. Habercilerin en doğrusu Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)* "Muhakkak ki sizin kanınınız, malınız ve ırzınız birbirinize haramdır" buyurmuştur. Bilin ki bin kâfiri serbest bırakmak, asi dahi olsa bir Müslümanı öldürmekten daha hayırlıdır.

Allah'tan başkasından korkmayan, Allah'ın mesajlarını ulaştıran Rabbani âlimlerinize sarılın! Liderlerinizi, komutanlarınızı onlardan seçin, onlara kulak verin ve itaat edin.

Dünyanın her yanından, İslamî gayret, din kardeşliği duygularıyla size gelen kardeşlerinizi barındırın. Onlarla iyilik ve takvada, İslam'a yardımda, küfür ehline, haçlılara karşı birlik olmakta yardımlaşın. Zor zamanlarda onları terk etmeyin, onları düşmanlara teslim etmeyin. Aksine Rasulullah *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in bu dinin yardımcılarına dair yaptığı vasiyete uyarak onları koruyun. Vücudun azaları gibi olun... Karıncalar gibi işbirliği yapın. Allah düşmanlarıyla ve haçlılarla savaşın ki onlar kendi dinlerini, kendi kanunlarını sizin topraklarınızda rahatça yerleştiremesinler. Onlarla cihadınızda asla geri adım atmayın. Hiç şüphesiz çevrenizde olup bitenler sizin için birer ibret sahnesidir.

Allah sizi korusun ve sizin dostunuz olsun...

Kafkas Emirliği Kadısı Seyfullah Ebu İmran'ın Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisî'ye Mektubu

Ey bizim şerefli ve asil Şeyhimiz Ebu Muhammed el-Makdisi! Allah sizi muhafaza etsin. Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi sizin üzerinize olsun.

Şeyhimiz! Ramazan bayramınız mübarek olsun. Mübarek Ramazan bayramı münasebeti ile Kafkasya'daki kardeşlerimin selam ve bayram tebriklerini sizlere sunuyorum. Allah sizden ve bizden yapmış olduğumuz salih amelleri kabul etsin ve ayaklarımızı apaçık hak üzere sabit kılsın. (Allahumme amin)

Kafkasya'daki mücahid kardeşlerinizi itikadi ve cihadi noktada desteklemeniz ve onlara yardım etmeniz sebebiyle Allah'tan sizi hayır ile mükafatlandırmasını diliyorum. Sizin bize yolladığınız o güzel mektup buradaki gençlerin kalplerine şifa, tevhidin yardımcıları içinse büyük bir müjde oldu. Allah'ın izni ile münafıklar için ise, birlik ve kuvvetlerini dağıtan bir kasırga olacaktır. Bu, mübarek Ramazan'ın bir bereketidir. Hamd Allah içindir. Allah en büyüktür.

Bizler şaşırmış ve yolunu kaybetmiş bir halde iken bizi doğru yola ileten Allah'a hamdeder ve O'na şükrederiz. Sonra da hakkı bütün açıklığı ile haykıran, kınayıcıların kınamasına aldırış etmeyen Enbiyanın varisleri Allah'ın insanlar üzerine kendilerini bir takım faziletler ile üstün kıldığı alimlerimize teşekkür ederiz ki onlar, Allah'ın kitabında çizmiş olduğu hudutları çiğnememek için ve Allah'ın kitabından ayrılmamak için kendi ailelerinden ayrılan, hicret eden, çileler çeken ve tağutların baskı ve zulümlerine sabreden alimlerimizdir.

Ey bizim sevgili Şeyhimiz! Biz içinde bulunduğumuz şu cihadi ve itikadi durum ile şerefe nail oluyoruz ve sizin bizi teyid etmeniz sebebiyle de gurur duyuyoruz. Eğer bizim üzerimizde burada cihad etme vucubiyeti olmasaydı bizim üzerimize vacip olan sizin yanınıza gelip sizin meclisinizde ilim talep etmekti.

Allah'tan bizi ve sizi sevdiği ve razı olduğu şeylere ulaştırmasını ve Allah'ın kelimesinin yükselmesi uğruna dinine hizmetçi kılmasını istiyoruz. Sizinle birlikte bütün tevhidin savunucusu olan alimlerimize, ilim talebelerine, mücahidlere ve bütün muvahhid kardeşlerimize selamlarımızı ve bayram tebriklerimizi ulaştırınız.

Salât ve selam nebimiz Muhammed *(Sallallhu Aleyhi ve Sellem)*'in, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Kardeşiniz ve öğrenciniz

Ebu İmran Seyfullah

Emir Seyfullah'ın Şehadeti Üzerine[56]

"Mü'minlerden öyle adamlar vardır ki, Allah'a verdikleri söze sâdık kaldılar. İçlerinden bir kısmı verdikleri sözü yerine getirmiştir (şehit olmuştur). Bir kısmı da (şehit olmayı) beklemektedir. Verdikleri sözü asla değiştirmemişlerdir." (33 Ahzab/23)

Kafkasya Emirliğinin Kabardey –Balkar ve Karaçay Birleşik vilayeti yöneyimi Emir Seyfullah Anzor Astemirov'un 2010 yılının 24 Mart gecesinde (Allah'ın izni ile) şehadetini haber verdi. Verilen habere göre Emir Seyfullah Kabardey-Balkar'ın başkenti Nalçik'te meydana gelen bir çatışmada şehid (Allah'ın izni ile) düşmüştür.

Kabardey-Balkar ve Karaçay birleşik vilayeti mücahidlerinin anlattıklarına göre Emir Seyfullah daima ön saflarda çarpışırdı. Asla sığınaklarda gizlenerek savaşa teşvik edenlerden olmadı. İlk önce Kafkas cephesinin Kabardey-Balkar alanını yöneten Emir Seyfullah'tan sonra Kabardey-Balkar ve Karaçay Birleşik vilayetinin başına geçti. Ardından Kafkasya Emiri Dokko Umarow onu, Kafkasya Emirliğinin kadısı olarak atadı.

Emir Seyfullah, Kafkas Emirliğinin ilan edilmesinde önemli rol oynadı ve Müslümanların akidesinin düzeltilmesi için çok çaba sarfetti. Ona muvahhidlerin imamı da denirdi. O

---

56 Kafkasya Emiri Seyfullah'ın şehadeti üzerine Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisi "Kitap yol gösterir, kılıç ise onu destekler" isimli makalesi.

Müslümanlara karşı merhametli, kafirlere ve mürtedlere karşı ise pek çetindi.

Allah seni affetsin ey Ebu İmran! Kılıç ve kaleminle yaptığın cihadını kabul etsin. Biz seni gerçekten de hem dili hem de silahı ile mücadele eden mücahidlerden sayıyoruz.

Birçok defa senin tarafından yazılan bildirileri okudum ve bana zaman zaman gönderdiğin ses ve görüntü mesajlarını dinledim. Onlarla bana Kafkasya'daki mücahidlerin durumu hakkında bilgi veriyor ve değişik sorular hakkında benden fetva ve nasihat istiyordun. Sen zaten sorularının cevaplarını biliyordun. Fakat yine de sen Kafkas insanının asil terbiyesinden, alimlere olan saygınızdan ve onlarla nasihatleşmeye gösterdiğiniz sevgiden dolayı böyle yapıyordun. Ve senin sorularında hakikati kavrayışını, cevaplar hakkındaki ilmini, bakış açını, basiretini, şeriat hakkında bilgini gördüm ve anladım ki sen Allah'ın sadık kullarındansın. Ve bundan da Kafkasya Emir'i Ebu Osman'ın (Dokko Umarow) seni kadı seçmesindeki tecrübe ve bilgeliğini, senin dini bilgin hakkındaki anlayışını ve sendeki takva ve basireti nasıl fark ettiğini anladım.

Mükemmel bir tevazu ve tavır... Ve aynı zaman da ilim ve takva... Cihad anlayışı, sebat ve en sonunda da şehadet... Bunlar ne muhteşem vasıflardır. Bu nasıl bir azamet ve yücelik... Nasıl bir kıyam...

Elbette gözler yaşarıyor, kalpler hüzünleniyor fakat bizler Rabbimizin razı olacağı şeyden başkasını söylemiyoruz. Hakikaten bundan sonra senin mesajın nasıl yarım kalır ey Ebu İmran! Biz buna hüzünleniriz.

Bizler bazı şeyleri unutsak bile senin mesajlarını, ayrıntılı fetvalarını ve Ahmed Zakayev hakkındaki kararını asla unutmayacağız. Sen onlarla bizlere Ömer Faruk *(Radıyallahu Anhu)*'ın muhakemesini ve önlerine adaletin ikamesi ve tevhidin uygulanmasından başka hiçbir şey koymayan o İslam'ın kılıçlarına ve aslanlarına benzeyenleri hatırlattın.

Sen bize İslam'ın ilk dönemlerindeki büyük insanları, onların devletlerini ve kahramanlarını hatırlattın. Allah sana rahmet etsin. Sen nasıl tevhid sancağını yücelttinse Allah da senin dereceni yüceltsin. Ve sen nasıl tevhid sancağını yükselttinse Allah da senin cennette dereceni yükseltsin.

Ve sen Kafkasya'nın farklı köşelerinde meydana gelen olaylara habersiz kalmadığın gibi tüm dünyada olan bitenlerden de haberdardın. Emirliğin kurulduğu andan itibaren senin varlığın belirgindi ve senin etkin çok barizdi. Kafkasya mücahidlerinin lideri Dokko Umarow Kafkasya emirliğini ilan ettiğinde Emir Seyfullah şöyle demişti:

"Bizler asıl olanı elde ettiğimize inanıyoruz. Bu tevhide sarılmamızdan ve yüce Allah'ın yardım etmesindendir. O'nun yardımı ile tüm güçlükleri yeneriz. Sadece O'na itaat ve ibadet ederiz.

Allahım! Kulun Ebu İmran hakikaten tevhidle sevindi. Tevhid için savaştı. Onun düşünceleri tevhid idi. Ve tevhidden razı idi. Tevhid için kızdı ve tevhid için sevdi. Ve biz onun Kelime-i tevhid yolunda öldürüldüğüne şahidiz.

Allahım! Onun derecesini yükselt ve O'nun adı vesilesi ile tevhidi mamur eyle...

Çıkan Kitaplarımız

1- Demokrasi Bir Dindir

Ebu Muhammed el-Makdisi

2- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisi

3- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisi

4- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisi

5- Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisi

6- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisi

7- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

8- Şirk ve Riddet Taifesi ŞİA

Ebu Basir et-Tartusi

9- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusi

10- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

11- Kral ve Çocuk

Ebu Basir et-Tartusi

12- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

13- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

14- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed bin Ahmed es-Salim